

ONS ZUIDEN

PANORAMA

21 OCTOBER 1937 - No. 42

LOSSE NUMMERS 15 CENT

EEN BOLLE OCTOBERWIND

KEMAN -37

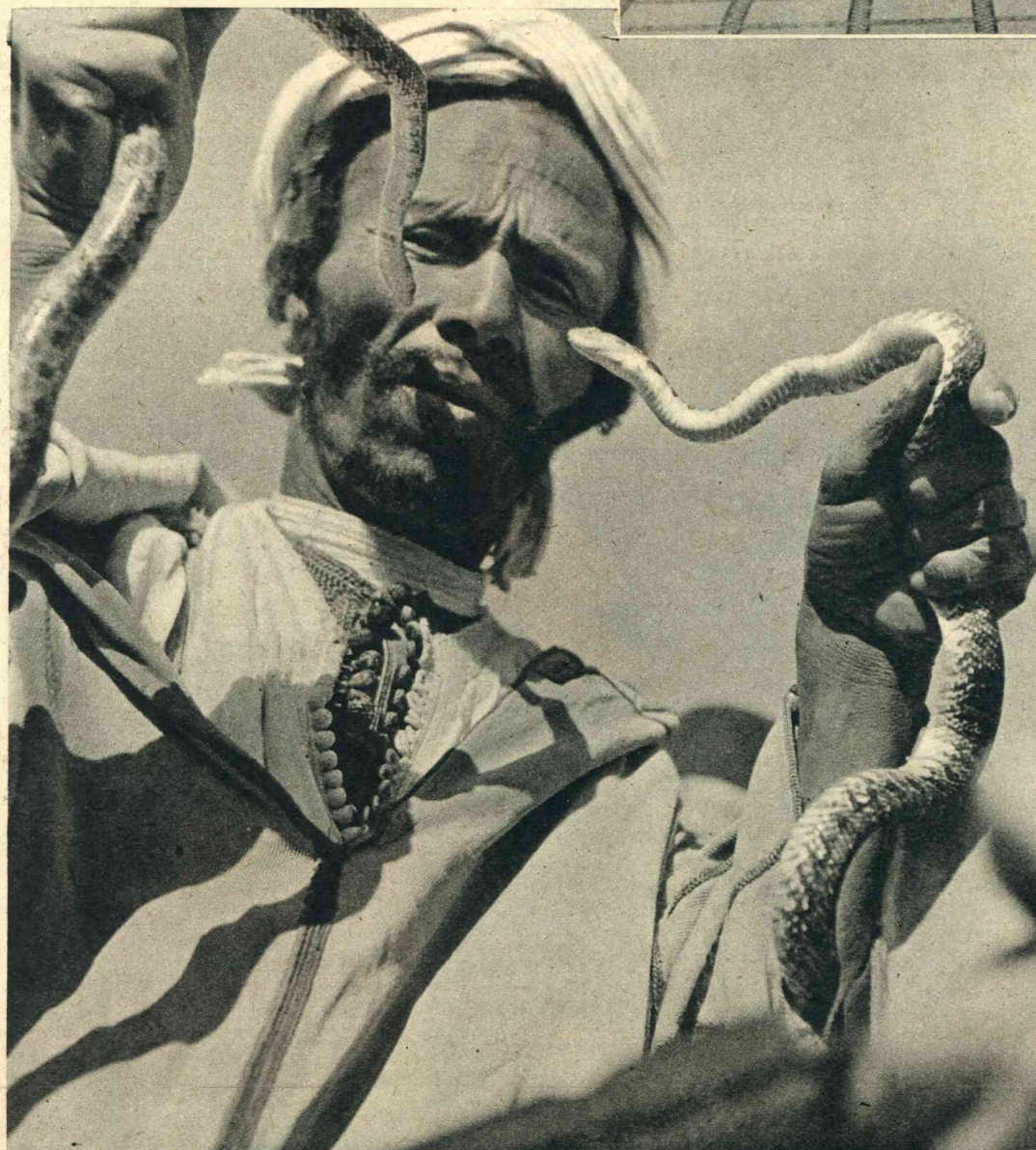
FLITSEN

uit

Fransch Marokko

Binnen het tijdsverloop van iets meer dan één eeuw is 't Europeesche element in Noord-Afrika aangegroeid van het oorspronkelijke handjevol consulaire ambtenaren en handelslui tot ettelijke honderdduizenden ingezetenen, ruim één tiende van de heele bevolking. Groote, Europeesch uitziende steden zijn gebouwd. Landbouw en veeteelt namen groote vlucht, van Algerië tot de oasen van de Sahara, van Carthago tot Marrakesh strekken zich thans verbindingswegen uit, die getuigen van Frankrijks succesvol streven om de schatten van 'n oude provincie van de Grieksch-Romeinsche wereld weer toegankelijk te maken voor Europa.

„Het is een oud verhaaltje, maar toch blijft het altijd nieuw!” Dat zou men precies kunnen zeggen van dit bekende straattype, dat men niet hier of daar aantreft, maar dat een „cachet” is van het Oostersch wezen: de slangenbezweerder. Op markten en pleinen, op hoeken van straten enz. zie je hem staan of zitten met de griezelige kronkeldieren in zijn handen of om zijn hals, terwijl er geen einde schijnt te komen aan het aantal varianten, waarmee hij zijn „kunst” voor den toeschouwer probeert te demonstreeren.

Een schitterend interieur te Fez, de volgens de traditie in 808 door Idris II, een nakomeling van een zwager van den profeet, gestichte Marokkaansche stad. Men vindt te Fez tal van zuivere voorbeelden van Spaansch-Moorsche kunst. Van innerlijke eenheid in stijl is er in dit soort bouwwerken zelden of nooit sprake, wel van overeenkomst en verwantschap, die vooral tot uiting komt in voorliefde voor het koepelvormige, de lange zuilengangen, de kwistige motieven en kleuren en de wandversieringen door middel van sierlijke arabesken.

Men treft in Marokko niet alleen haastige Europeesche toeristen aan, maar ook tal van Europeanen, die aan een definitief verblijf aldaar de voorkeur geven boven Europa. Zoo bijv. de bekende beeldhouwster en schrijfster mevrouw Clara Sheridan, die zich op het randje van de woestijn, te Biskra, een pracht van een villa heeft laten bouwen, te midden van heerlijke tuinen, waarin poëzie en romantiek hoogtij vieren. Hier ziet men de bekende schrijfster in gezelschap van haar dochter Margaret tijdens een gezellig koffie-uurtje.

Carthago. Wat een wereld vol herinneringen ligt er in dien naam. Hoogtepunten en diepten der geschiedenis! Volken gingen voorbij, maar Carthago verrees uit zijn puinen, zoo niet met de oude macht, dan toch met iets van den ouden glans van weleer. Geen stad is wellicht grondiger verwoest geworden dan Carthago, wier steenen werden versleept naar Pisa, Genua, Venetië, Rome en tal van andere plaatsen. Waar eens de houten wielen der Romeinsche wagens ratelden, rollen thans echter de rubberbanden van het moderne vervoermiddel en wandelt de „geburnousde” Arabier statig en indrukwekkend door de straten, waar dezelfde oude zon haar eeuwig spel speelt van licht en schaduw.

Hoe rijk aan afwisselende gebeurtenissen de Afrikaansche geschiedenis in het algemeen en die van Marokko in het bijzonder moge geweest zijn en ofschoon het oorspronkelijke Lybische en Berbersche element zonder ingrijpende veranderingen is blijven voortbestaan, van de voorhistorische tijden tot op den dag van heden heeft toch de Europeesche — in casu de Fransche — invloed zich op menig terrein laten gelden. De Marokkaansche „schoone”, die op de linksche foto in het knus-gezellige home een tikje ironisch op ’t „vlammetje” voor haar „Abas” zit te wachten, is er een levend getuigenis van.

Rechts: Elke Europeaan, die Marokko bezoekt, heeft er natuurlijk niet de minste moeite mee om in den eersten den besten modernen bakkerswinkel zijn knapperige broodje te krijgen, net zoo goed als ergens op de Parijsche boulevards. Dit belet niet dat er hier en daar van die typische oude volksovens zijn blijven bestaan, waar iedereen zijn klompje deeg kan laten bakken in den vorm, die hem het meest gewenscht voorkomt. Onze foto toont eenige van de „vaste” klanten, die wachten op wat er zoo dadelijk uit den oven komt.

DORIAN MOET KIEZEN....

door Alwych Clifford

Anvangend met den oudste was daar in de eerste plaats John Cornish. Hij was de „vader” van het kleine vliegstation, vierendertig jaar oud en bekleedde den rang van kapitein. Verder was hij arm en niet gewoon zich op den voorgrond te dringen, al was hij de verantwoordelijke commandant van het station. Ingewijden wisten dat hij een moeilijke jeugd doorworsteld had en daaruit had hij waarschijnlijk zijn levensernst en dat vaderlijk air overgehouden, waarvoor hij bij den vliegdienst bekend stond.

Verder was daar luitenant Henry Bayne. Hij was tien jaar jonger dan John Cornish, van ouden Engelschen adel en schatrijk. Voorts bezat hij een knap voorkomen, mitsgaders de goede eigenschap zich nòch op zijn uiterlijk, nòch op zijn goede afkomst of rijkdom te laten voorstaan.

Nummer drie van het trio was Gordon Marholm. Hij was de jongste luitenant, pas gebreveteerd en de luidruchtigste en vrolijkste van het station. Zijn wieg had in het achterhuis gestaan van een vrij druk beklanten kruidenierswinkel in Windsor, maar vrijwel alles, wat papa Gordon daarin had verdiend, had hij ten koste gelegd aan de opvoeding van zijn zoon. Ten slotte valt van hem nog te vermelden, dat hij luchthartig en roekeloos was bij het lichtzinnige af — eigenschappen, die vanouds een wonderlijke aantrekkingskracht op de vrouwen hebben uitgeoefend.

Drie mannen, die in de eenzaamheid en het moordend klimaat van Britsch Somaliland dag en nacht en zonder ophef voor de dagelijksche en schijnbaar onbetekenende, maar inderdaad hoogst gewichtige belangen waakten van een wereldrijk, waarin de zon nimmer ondergaat....

Dorian Parkinson en haar vader completeerden dit wereldje. Parkinson's plantage lag slechts een kwartier gaans van het vliegstation verwijderd. Bijna avond aan avond bezochten zij elkaar, over en weer. En eenmaal per week vloog Dorian met een der officieren naar Hargesa, een „stadje” in het binnenland, waar zij haar inkoop deed en een paar landgenooten ontmoette.

Dorian noemde kapitein Cornish „oom John”. De anderen beschouwde zij als intieme vrienden. Allebei maakten ze haar het hof — beiden met ernstige bedoelingen en zonder dat er óóit sprake was van onderlinge ijverzucht. Kapitein Cornish gaf zich géén moeite naar haar gunst te dingen — zij dacht dat hij te saai en te koud was, om onder den invloed te kunnen komen van een vrouw.

De keus ging voor háár slechts tusschen Gordon en Henry. Het was een probleem, dat haar vaak bezighield. Beiden wachtten ze op een woord van aanmoediging en wèrkelijk wist zij niet aan wien zij de voorkeur moest geven. Den eenen dag trok Henry Bayne haar het meest aan — zijn knappe verschijning en zijn schitterende positie in de Engelsche society. Maar als zij dan den volgenden dag met Gordon Marholm naar de stad gevlogen was, nog natintelend van pret om zijn dolle invallen en vervuld van een dweepende bewondering voor zijn inderdaad krasse staaltjes van vliegduur, dan schudde zij het hoofd als zij aan luitenant Bayne dacht. Maar tot een besluit kon zij niet komen.

Het maakte haar vaak genoeg kribbig. „Van wien houd ik nu het meest?” vroeg zij zich dikwijls af — met een ernstigen trek op haar knap gezichtje, waarmee zij ongewild en vaak zelfs onbewust al méér mannen het hoofd op hol had gebracht. „Of houd ik van geen van beiden ècht?”

De verre horizon, waaraan haar peinzende oogen een antwoord zochten, bleef echter stom. Evenals de wind, die een schroeihitte meevoerde. En het eentonige lied van het ruizelende zand, dat over de vlakke joeg, zong wèl van den dood, maar niet van de liefde....

Er was een „bal” aan het vliegstation. Een heusch bal, met muziek, anderhalf danspaar en twee toeschouwers. Een oude gramfoon speelde van een gebarsten plaat een schrikklinkende wals van Strauss

— op een rythme, dat letterlijk met geen enkel ander rythme te vergelijken viel. Dat lag echter niet aan de plaat of aan Strauss, maar alleen aan de veer van de gramfoon.

Dorian en Gordon dansten. Zij hielden als locomotieven, want het valt niet mee op een houten vloer met breede naden en bobbelige kwasten in het rond te komen. En te minder, als de wind bij elke vlaag een kruiwagen fijn, gemeen zand door de deur- en vensternaden perst.

Henry Bayne zat met een neerslachtig gezicht bij de gramfoon. Na elke drie ronden van de plaat moest hij tien keer aan den zwengel draaien, om de muzieklamp op gang te houden.

„Draaien, lummel, draaien!” steunde Gordon Marholm. „Het lijkt de kraaienmarsch wel van Chopin. Dadelijk geeft ie den geest....”

„Ik doe anders niet,” schreeuwde Henry Bayne, den zwengel rondslingerend. Pròmpt leverde het orkest een steigerenden galop....

„Zalig,” zei Gordon aan Dorian's oor. „Zóó door het leven.”

„Verschrikkelijk afgezaagd,” zei Dorian verachtelijk.

„Wat — het leven?”

„Het compliment natuurlijk.”

„Nou je 't zegt....” mompelde Gordon. Hij brak bijna zijn beenen over een kwast in het hout en de galop ging eensklaps over in een langzamen tango. Toen klonk er een gepruttel en de plaat was afge-loopen.

„Mijn beurt,” zei Henry Bayne.

„Zeg, zou je m'n dame geen oogenblik rust gunnen?” vroeg Gordon verontwaardigd. „Ze is die lamme muziekdoos niet, die je maar op hoeft te winden....”

Hij viel met Dorian in een hoekje neer bij Tom Parkinson en kapitein Cornish, die zich bij dergelijke festiviteiten vergenoegden met toezien en met afgeven op het klimaat, de ongezelligheid en het „gebrek aan verkeer”.

Het duurde tien minuten, voor Dorian voldoende op streek was, om zich opnieuw te laten slachtofferen. Thans was het Gordon's beurt om te draaien. De andere kant van de gebarsten wals van Strauss werd ten gehore gebracht — óók een gebarsten wals van Strauss.

„Dorian....” mompelde Henry Bayne. „Wanneer?”

Het was een vraag, die hij haar elken dag minstens éénmaal stelde. „Ik weet het niet,” zei ze met een zucht en een glimlach tegelijk. „Kunnen jullie nu niet tevreden zijn met wat je hebt?”

„Hèbt? Wat hebben we dan? Maak het nu vanavond eens uit met je zelf. Beloof je 't?”

Zijn stem klonk dringend — Gordon sloeg altijd een luchtigen toon aan. En tegen dien aandrang voelde zij zich nooit goed bestand.

„Ik zal mijn best doen,” beloofde ze voor de honderdste maal. „Vanavond — of morgen.”

„Hé, geen geheimen daar,” riep Gordon. „Hardop spreken, dat doe ik ook. Je bent hier niet in een Amerikaansche fluisterkroeg, maar in behoorlijk gezelschap....”

„Vanavond — of morgen,” beloofde Dorian nogmaals.

Tom Parkinson en kapitein Cornish keken elkaar toevallig aan. „Wat denk je ervan, Cornish?” vroeg Parkinson met een glimlach. Hij kon het beste met hem opschieten — dat drukke gedoe van „die jongens”, zooals hij de beide luitenanten noemde, vermoeide hem te zeer.

„Wat bedoel je?” informeerde John Cornish.

„Wel — zou hij Henry Bayne of Gordon Marholm heeten?” grinnikte de planter. „Ik heb dat spelletje nu al zoo lang aangezien — ééns zal het er toch van moeten komen.”

John Cornish wendde zijn blik van hem af. Hij sprak nooit over Dorian en hij scheen het ook nu liever niet te doen. Maar Parkinson was nu eenmaal nieuwsgierig naar zijn mening. „Ik houd het op Henry Bayne,” vervolgde hij. „Gordon brengt haar voor een paar uur in een dollen roes, maar als zij voor de keus staat, zal ze wel verstandig zijn.”

John Cornish knikte. „Dat heb ik al terstond gedacht,” zei hij met eenigen tegenzin. „Als zij Gordon twee dagen niet ziet, is zij hem vergeten.”

Hij stond op, alsof hij Parkinson de gelegenheid wilde benemen dieper op het delicate vraagstuk in te gaan en tegelijk gaf de muziek met een benauwd gereutel den geest.

„Wie gaat er morgen naar de stad?” vroeg Gordon.

„'t Is mijn beurt,” antwoordde kapitein Cornish.

„Denk dan om een potje gember voor „His Masters Voice”, John. Hij is verbaasd schor vanavond....”

Het „bal” was afgevoerd en Dorian werd thuisgebracht door de twee vrienden. Zij namen afscheid met een handdruk en den dringend vragenden blik van Henry Bayne beantwoordde zij met een glimlach en een hoofdknikje. Vanavond, of morgen....

Maar toen zij een half uur later voor het venster van haar slaapkamer stond en over de troosteloze vlakke uitstaarde, besloot zij met een zucht: „Morgen....”

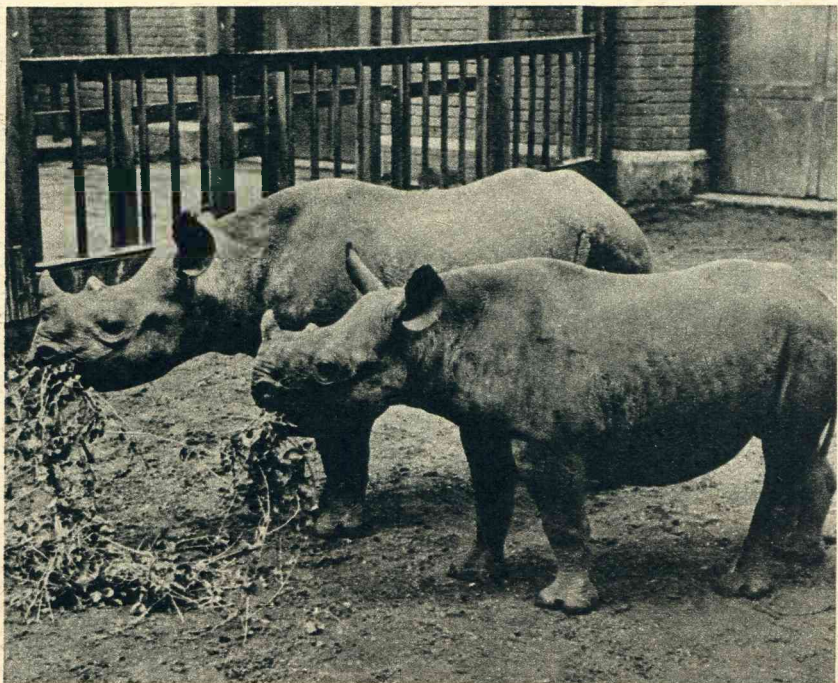
Gordon Marholm viel dien morgen de eer te beurt Dorian een parachute om de schouders te mogen gespen. „Je weet er alles van,” zei hij, na een zorgvuldige inspectie van de riemen.

„Alles,” beaamde Dorian met een glimlach. „Maar ik zal haar niet noodig hebben. Zóóveel vertrouwen heb ik nu wel na meer dan vijftig vluchten.”

„Och nee, noodig heb je haar natuurlijk niet,” bevestigde Gordon. „Maar het is voorschrift en bovendien een groote geruststelling.”

Tom Parkinson en Henry Bayne liepen om de kist heen en kapitein Cornish inspecteerde de instrumenten. Alles was in orde — zij konden vertrekken. Het vliegtuig was een oud model jager, omgebouwd tot lesvliegtuig en ten behoeve van den instructeur van een tweede zitplaats voorzien. John Cornish kroop achter het stuur, Dorian ging naast hem zitten en met een armzwaai namen zij afscheid.

Ronkend verhieft het vliegtuig zich in de lucht en zette koers naar het Oosten. Het was nog vroeg en vóór twaalfen hoopten zij terug te zijn. Dorian was stil. In gezelschap van den ernstigen John Cornish was zij weliswaar nooit luidruchtig, maar zij was thans toch zwijgzamer dan anders. Toen zij op het vliegveldje aankwam, had zij een vragenden blik

Neushoorns in Artis

MOOI NEDERLAND

De fraaie korenmolen aan den dijk te Neder-Hemert, dateerend uit 1716

opgevangen van Henry Bayne, waarop zij onmerkbaar voor de anderen het hoofd had geschud. Nog niet — vandaag...

Zij staarde over het bekende landschap uit zonder iets te zien en dacht droomend na. Henry of Gordon — een van beiden. Het was ellendig, dat zij het niet met zichzelf eens kon worden. Kon men dan van twee mannen houden? Of hield zij van geen van beiden? Het waren de oude vragen, die haar kwelden...

„Heb je veel in de stad te doen?” verjoeg John Cornish eensklaps haar vermoeiend gepeins.

„Nee, alles zooals anders,” gaf zij ten antwoord. „Hebt u lang werk?”

„Ook gewoon. Levensmiddelen en olie.”

„Denkt u om het potje gember voor His Masters Voice?” vroeg zij schertsend.

John Cornish lachte. „Ik zal eens schrijven om een nieuwe gramfoon,” beloofde hij. „Maar of ik haar krijgen zal, is de vraag nog. Het gouvernement bezuinigt tegenwoordig op alles — zelfs op onze eenige ontspanning.”

Zij keek hem van terzijde aan — gehoor gevend aan een plotseligen inval. Hij had een sympathiek, vrouwenwekkend gezicht; zou zij hem eens om raad vragen? Met een spottenden glimlach zag zij ervan af, het denkbeeld kwam haar eensklaps belachelijk voor. Zoo'n raad vroeg je aan een moeder, maar niet aan een vreemden man...

Terwijl zij opzij uitkeek, voelde zij John Cornish eensklaps een lichte, schokkende beweging maken. Zij keek hem aan en merkte een gespannen aandacht in zijn houding. Een beetje ongerust wierp zij een blik op het instrumentenbord, waarop haar vrienden haar meermalen den weg hadden gewezen.

Was er iets? Neen, zij lagen goed in den koers, vlogen op dezelfde hoogte van zoeven en de motor liep zoo regelmatig als een klok. Maar toch! Waar-naar keek John Cornish zoo gespannen uit? Niet naar het instrumentenbord, dacht zij...

„Is er iets niet in orde, kapitein?” vroeg zij heel luid, om haar plotseling opkomenden angst te verjagen.

John Cornish' houding verslaptte. „Niets, maak je niet ongerust, Dorian,” antwoordde hij met een geruststellenden glimlach. „Ik dacht dat er iets niet in orde was, maar ik heb het me verbeeld...”

Hij had de woorden er nauwelijks uit, toen zij eensklaps voorover viel en het gevoel kreeg, dat zij

schuin omlaag schoot. En wat daarop allemaal geschiedde ging zoo snel, dat het maar half tot haar bewustzijn doordrong.

„De halve propeller kwijt — spring!” schreeuwde John Cornish haar in het oor, terwijl hij haar beetgreep en met reuzenkracht ophief.

Zij slaakte een gil en toen zij zonder het te weten een blik naar buiten wierp, zag zij als in een droom het landschap omhoog rijzen. Zij vielen! En elke seconde was kostbaar. Doch toen ontzonk haar plotseling de moed. Snel als een bliksemschicht vlogen haar een paar verschrikkelijke gedachten door het hoofd: haar duizelingwekkende sprong, de kans dat de parachute kon weigeren of scheuren, haar vermorzeld lichaam daar beneden in de diepte...

„Spring dan toch!” schreeuwde John Cornish. Zijn gezicht was grijs van angst. Maar hij beefde niet voor zichzelf — hij vreesde, dat het voor hem al te laat zou zijn. Sprong Dorian echter niet terstond, dan was ook zij verloren...

„Ik durf niet!” gilte Dorian. „O, John, ik durf niet!”

Zij barstte in snikken uit en klemde zich aan hem vast. En toen begreep John Cornish, dat hij niet langer mocht aarzelen. Ruw drong hij haar naar de deur, trapte deze open en bracht zijn mond vlak bij haar oor.

„Toe, lieveling, spring!” smeekte hij. „Denk aan Henry Bayne, neem je ring vast, Dorian...”

Hij wilde haar dwingen te springen, maar dat was niet meer nodig. Zijn wanhopige uitroep, die een zorgvuldig verborgen gehouden geheim verried, gaf haar plotseling weer moed. Zij slaakte een verstikten kreet, die een wensch moest verbeelden, en sprong met gesloten oogen uit het vliegtuig. En op dat oogenblik pas, toen zij de aarde reeds zoo dicht bij zag, werd zij het zich bewust dat haar aarzelen John Cornish wel eens het leven zou kunnen kosten. Als de afstand te kort was om te springen viel hij te pletter — zelfs al ontplooidde zich de parachute...

Zij viel, trok aan den ring die het valscherp moest ontplooiën en toen verloor zij haar gedachten. Zij zag den grond op zich toevliegen, kwam met een smak neer en viel voorover. Doch tegelijkertijd keerde haar volle bewustzijn terug. Zij sprong op, keek en slaakte een hartverscheurenden kreet. Een heel eind verder zag zij John Cornish vallen. Vallen — niet dalen. Zijn parachute was nog niet heelemaal

ontplooid en zijn valsnelheid zoo groot, de afstand tot de aarde zoo kort, dat er geen redding meer mogelijk was.

Zij barstte in snikken uit en bracht haar handen voor het gelaat, om geen ooggetuige te zijn van dat verschrikkelijke einde. Doch toen, op het punt de oogen te sluiten, zag zij eensklaps een soort wonder gebeuren. In de verte naderde een zandwolk, die door den wind als een spiraal omhoog gekronkeld werd en zich snel als de bliksem verplaatste. Zij kwam in haar richting en eensklaps zag zij, hoe de zandstorm de parachute opnam en meevoerde. Zij zag een lichaam zwalken en slingeren, alsof het door een reuzenhand door elkaar werd geschud. En toen was de storm plotseling voorbij. John Cornish scheen half te zweven en te vallen en toen hij den grond bereikt had en viel, stond hij niet op...

„John!” gilte zij nogmaals. Toen begon zij woest aan haar riemen te rukken, om zich van de parachute te bevrijden en een oogenblik later snelde zij de vlakte over. Als met mokerslagen voelde zij haar hart tegen haar ribben bonzen...

Weinige oogenblikken later lachte en huilde zij tegelijk. John Cornish lag verward in de touwen en riemen en zijn rechterbeen lag gevouwen in een onnatuurlijken hoek.

„Ben je daar, Dorian?” vroeg hij met een vreemden glimlach op zijn pijnlijk vertrokken gezicht. „We kunnen van geluk spreken — hehalve een gebroken been kom ik er zonder kleerscheuren af. We zijn dicht bij de stad; je moest er maar zoo vlug mogelijk heen loopen, een paar inboorlingen hierheen sturen en het vliegstation opbellen...”

Hij slikte even en de glimlach om zijn mond kreeg een nog dwazer uitdrukking. En met de bedoeling haar te doen voelen, dat zij zijn geheim vergeten moest, besloot hij: „Ik ben blij, dat jou niets mankeert, Dorian. Luitenant Bayne zou me lang niet vriendelijk hebben aangekeken, als je gehavend thuis was gekomen...”

Hij wilde nog meer zeggen, maar verder kwam hij niet. Dorian knielde bij hem neer en legde met een liefkoozend gebaar haar hand op zijn mond. „Laat mij ook eens wat zeggen, John,” zei ze met een glimlach. „Hoe kom je erbij, dat ik met luitenant Bayne wil trouwen? Heb je niet zelf den blinddoek voor mijn oogen weggenomen?”...

Van 'n zeer bijzondere schoonheid zijn de behangsels uit het Molière-kabinet. Zij zijn met de hand gedrukt en brengen tafereelen in beeld uit de blijspelen van dezen dichter. Zij stammen uit 't jaar 1825 en bezitten een groote waarde.

HISTORISCH BEHANGSELPAPIER

Te Amsterdam is onlangs een merkwaardige tentoonstelling geopend, die een goeden kijk geeft op de geschiedenis van het behangselpapier in de laatste drie eeuwen.

De behangsels zijn voor 't overgrootste deel van Engelsche, Fransche en Duitsche herkomst. Zij zijn door het Deutsches Tapetenmuseum te Kassel aan de directie van Rath en Doodeheefver in bruikleen afgestaan en deze heeft hiermede nu een overzichtelijke expositie in haar toonzalen te Amsterdam ingericht. De directeur van het Duitsche museum, het eenige ter wereld op dit gebied, dr. Heinrich Apell, is op de tentoonstelling aanwezig en geeft den bezoekers deskundige toelichting.

De expositie is een openbaring en velen zullen nooit vermoed hebben, dat er zooveel kunst en smaak zat in eenvoudig behangselpapier! Zulks te meer daar we eigenlijk nog nauwelijks een periode van gruwelijken wansmaak te boven zijn.

Gaan we zoeken naar den oorsprong van het behangselpapier, dan vinden we eerst de beschildering der wanden, daarna het uit het oosten komend wandtapijt en de groote, prachtige gobelins uit Frankrijk en de Nederlanden.

Hierop volgde de wandbespanning, welke na de uitvinding der weeftechniek de artistieke ont-

Een interessante tentoonstelling bij Rath en Doodeheefver te Amsterdam

wikkeling der wandbekleding inleidde. Eindelijk komen de „behangsels” uit linnen, wol, zijde en perkament. In de vijftiende eeuw treedt het

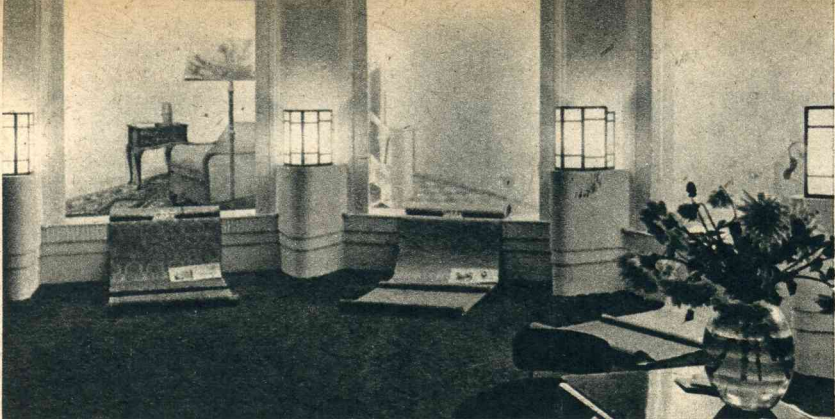
telijk beeld in drie groote zalen. De Frankfurter Nothnagel, de eerste Duitscher die behangsels van wasdoek voor kasteelen en patriciërshuizen maakte,

is hier vertegenwoordigd door 'n werkstuk uit 1780. De Chineezers, die de prentdrukkunst in de zestiende eeuw in Europa brachten en die tevens de uitvinders zijn van de papierbereiding, zijn ware meesters in de kunst van wandversiering en men kan hier eenige fraaie voortbrengselen van hunne vaardigheid op dit gebied bewonderen.

De behangsels uit den tijd van renaissance en rococo zijn gewoonweg schilderijen, vooral op de oude wandschilderingen, o.a. de Pompejaansche, geïnspireerd. Deze voorstellingen, die soms 'n oppervlakte van twaalf à vijftien vierkante meter hebben,

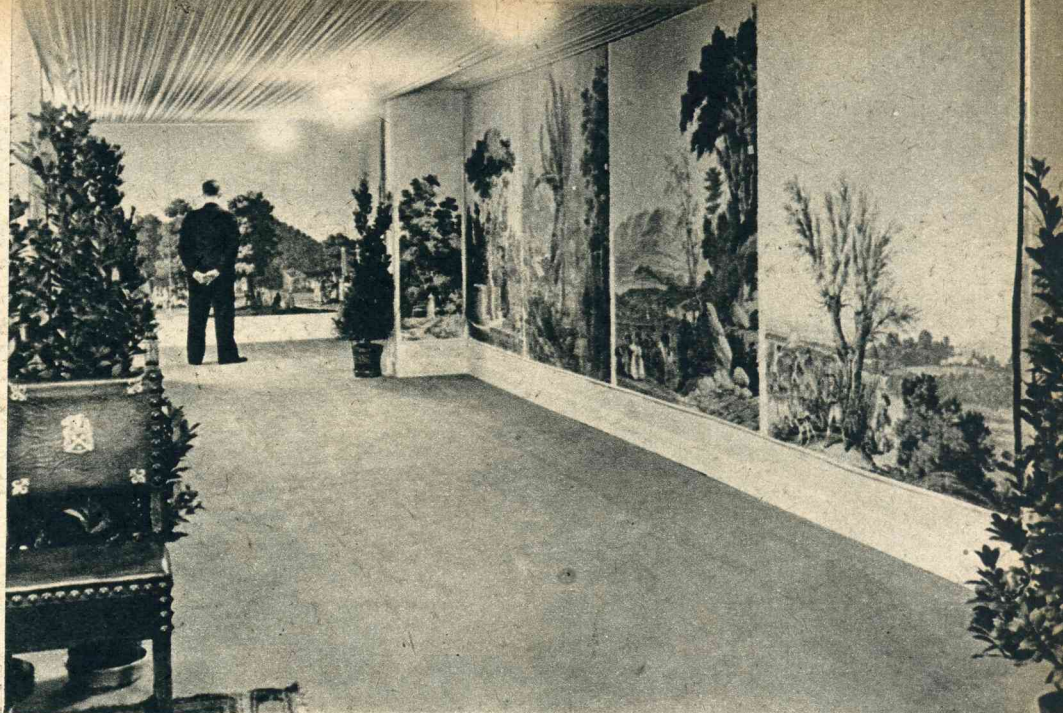

De Fransche gobelin-imitatie „Het oordeel van Salomon”. Het werd in 1889 machinaal gedrukt met twintig kleuren.

Bij de moderne behangsels streeft men op de allereerste plaats naar rust en eenvoud, vooral om meubels en schilderstukken beter te doen uitkomen. In onze kleine woningen trouwens zou men niet weten wat te moeten aanvangen met behangsels, zooals die in vorige eeuwen gedrukt werden.

Onderstaande afbeelding is 'n Italiaansche prent uit 't midden der achttiende eeuw. Zij werd met de hand geschilderd en opgehangen tegen één-kleurig behangsel.

Geweldige landschappen en romantische tafereelen waren in de eerste tijden van 't behangselpapier sterk in trek. Dat op dit gebied vaak verrassend mooie stukken tot stand kwamen, bewijst bovenstaande foto.

bestaan uit vele banen in allerlei kleuren en zijn bedrukt met vaak meer dan vijftienhonderd matrijzen en ruim tachtig kleuren! Zoo is daar b.v. 't fragment uit Amor en Psyche, dat uit twaalf tafereelen bestaat en op zesentwintig banen met vijftienhonderd matrijzen is gedrukt door Dufour te Parijs. Prachtig is ook het „Parijsche feest” van denzelfden drukker.

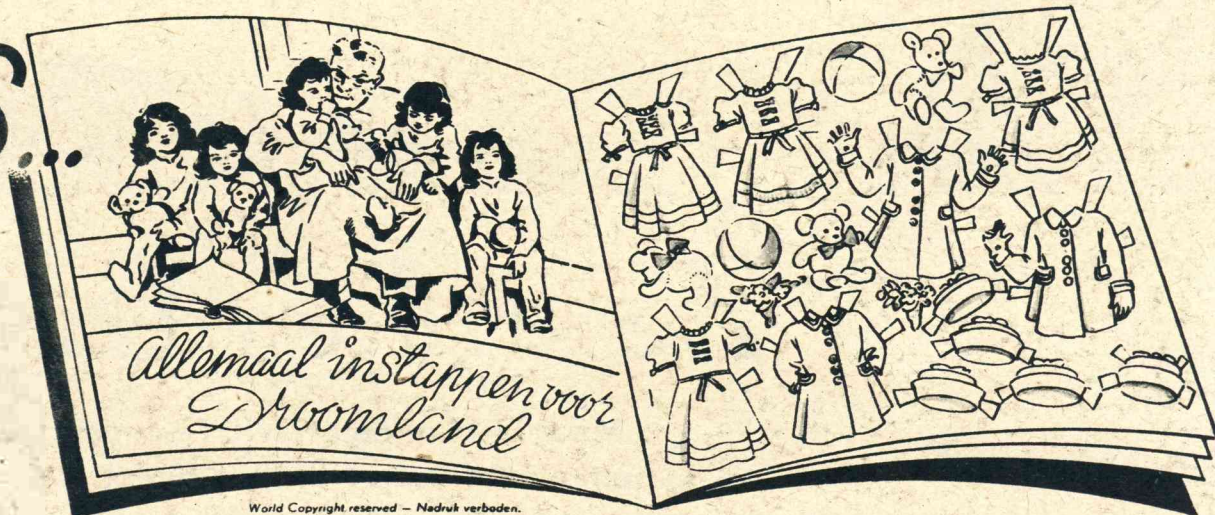
'n Geweldige gobelin-imitatie is 't behang, dat 't Salomonsoordeel voorstelt. Het werd op de machine gedrukt. Van een buitengewone schoonheid is ook het behangsel uit 't Molière-kabinet, dat momenten uit de blijspelen van dezen dichter weergeeft. Dit behang is een Fransche handdruk uit 1830 en vertegenwoordigt een zeer hooge waarde.

Naast de oude behangsels worden in twee zalen de moderne geëxposeerd. Zij zijn ontworpen door goede sierkunstenaars, die soms met 'n enkele rake lijn jachtscènes, pastorales, zee- en berglandschappen ontwierpen. Door hun voorname stemming ondersteunen zij de rust en de sfeer van 'n goed gekozen interieur. Het is een belangrijke tentoonstelling en vooral een zeer leerzame.

W. v. d. R.

Gratis...

het mooie PALMOLIVE uitknipboek

World Copyright reserved - Nadruk verboden.

der Canadeesche Tijflingen!

Geef Uw kinderen dit prachtige uitknipboek! Zij zullen urenlang bezig zijn met het uitknippen der vijflingen, haar kleertjes en speelgoed: niet minder dan 72 voorwerpen, in frissche kleuren uitgevoerd. Zolang onze voorraad strekt is dit boek beschikbaar voor

5 PALMOLIVE

Van dit aardige uitknipboek kunt U zooveel exemplaren ontvangen als U wilt! Want voor elke 5 zwarte Palmolive banden, opgezonden naar PALMOLIVE, AMSTERDAM-C. - zonder bijvoeging van geld of postzegels! - ontvangt U er één. Stel geen van Uw kinderen teleur: zendt de zwarte banden zonder uitstel op! Palmolive, de olijfolie zeep, is de eenige zeep waarmee de vijflingen worden gewassen. Waarom? Omdat bij de bereiding van Palmolive groote hoeveelheden olijfolie worden verbruikt; en het is bekend dat olijfolie zelfs de teerste huid niet schaadt. Palmolive reinigt grondig, zonder te irriteren en kost zoo weinig dat duizenden vrouwen haar ook gebruiken voor een dagelijksch schoonheidsbad.

Wasch Uw
haar met
Palmolive
Shampoo, om
het gezond en
glanzend te
houden!

zwarte banden van de bekende Palmolive verpakking, op te zenden naar PALMOLIVE, AMSTERDAM-C. Sluit geen geld of postzegels bij! De omslag — een kleuren-reproductie van 'n olieverschilderij: Dr. Dafee met de vijflingen — is het inlijsten méér dan waard!

12½
ct.
PER STUK

VRAAG NOG HEDEN OM UW EXEMPLAAR VAN HET PRACHTIGE UITKNIPBOEK DER KINDERTJES DIONNE!

Ze stralen U tegemoet!

Maar U kunt een SWIFT-schoen pas goed beoordeelen, als U hem aantrekt. Dan voelt U direct hoe gemakkelijk zoo'n Swift-schoen zit. Als aangemeten!

En 't mooie bij Swift is: dat prachtige model, die ideale pasvorm blijft tot het laatst toe bewaard. Dat is een algemeen bekend feit!

Swift bewijst dat een mooie schoen ook extra sterk kan zijn.

LAGE PRIJZEN

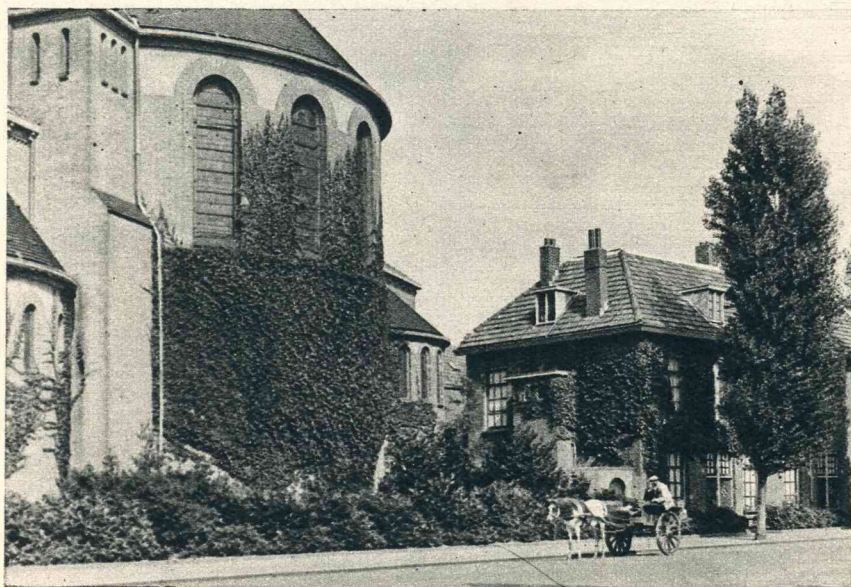
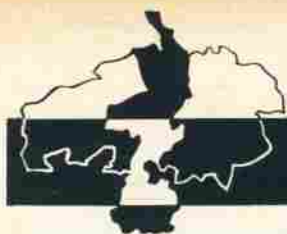
f. 4.95

f. 5.95

f. 6.95

De nationale naam voor betere schoenen.

Een kiekje achter de kerk.

De sierlijke ingang der kerk.

Achter de St. Jacobskerk te 's-Hertogenbosch

DE NIEUWE STAD

Ongetwijfeld is de Sint Jacobskerk in Den Bosch een fraai gebouw, vol sierlijken en goeden stijl. Dit kan niet van alle moderne kerken gezegd worden. Deze zijn soms niet alleen van buiten, doch ook van binnen, leelijk en ongezellig. Er gaat een „fabeltje”, waarin „heer” Satan met zijn trawanten aan 't overleggen is op welke wijze men de geloovigen wel afvallig zou kunnen maken. Toen sprak een listige duivel met schorre stem: „Heer Satan, geef ze leelijke

en ongezellige kerken, met kale, steenen muren en altaren en weinig daglicht, kerken, goed somber en leeg van inhoud.” En de leider knikte goedkeurend! Gelukkig is de „Sint Jacob” een mooi bedehuis en haar omgeving is evenzeer vriendelijk. We kiekten die omgeving. Bezieet onze foto's maar eens nauwkeurig, lezers, en u zult zich thuis voelen, daar op het St. Jacobshof, met zijn alleraardigste en nette woningen, met zijn poort en zijn groene parken en daarbij: heerlijk en schoon de kerk met haar toren en koepel!

In de poort.

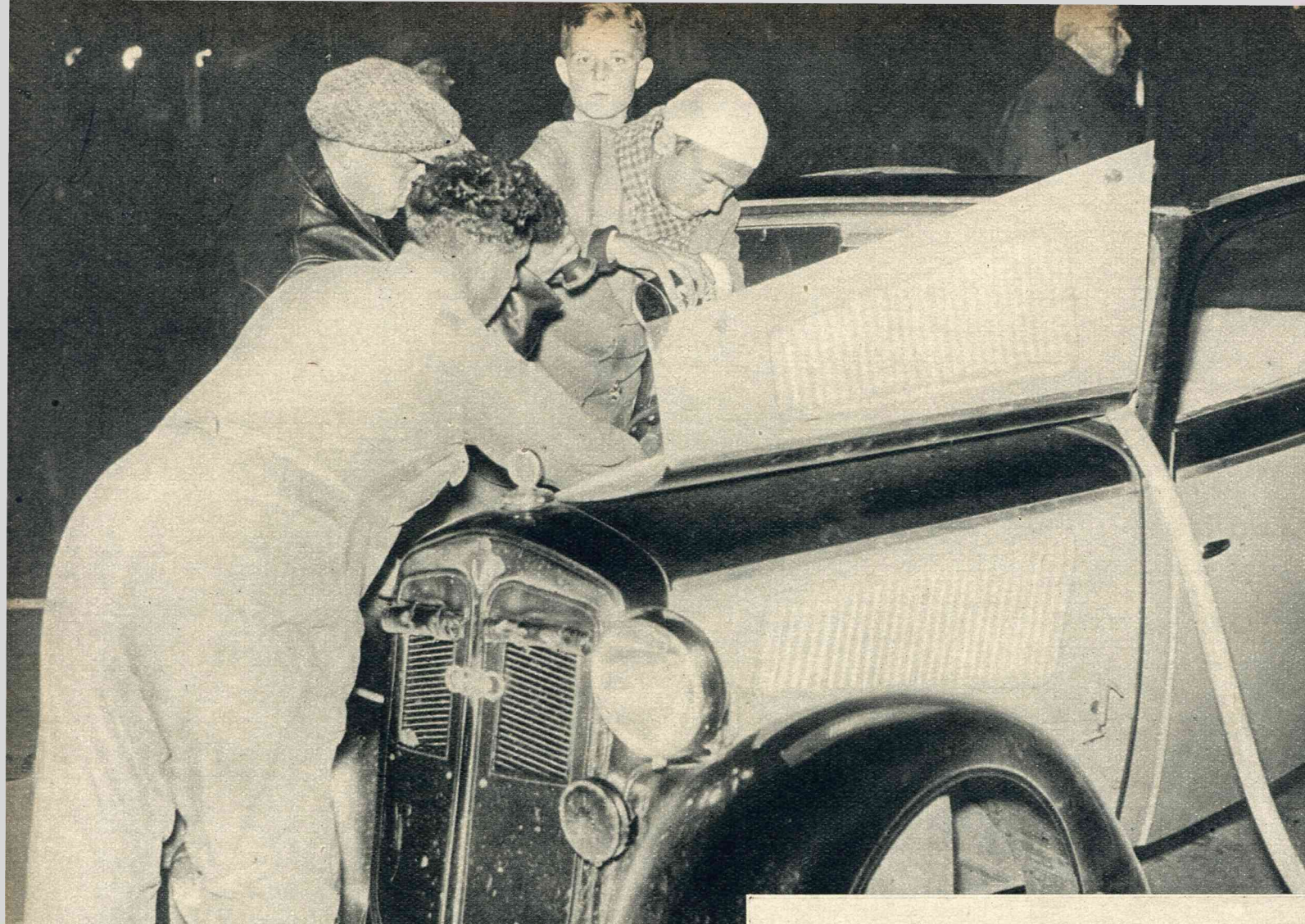
Kinderspel in het hof.

Een fraai fragment van de „Sint Jacob”.

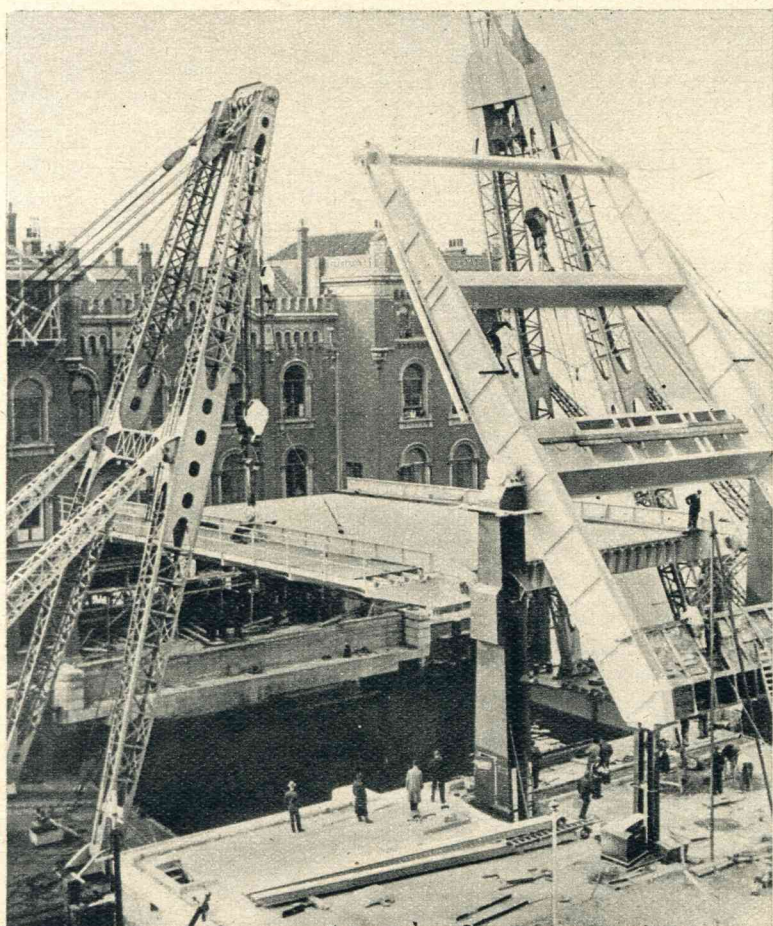
Het St. Jacobshof met kerk.

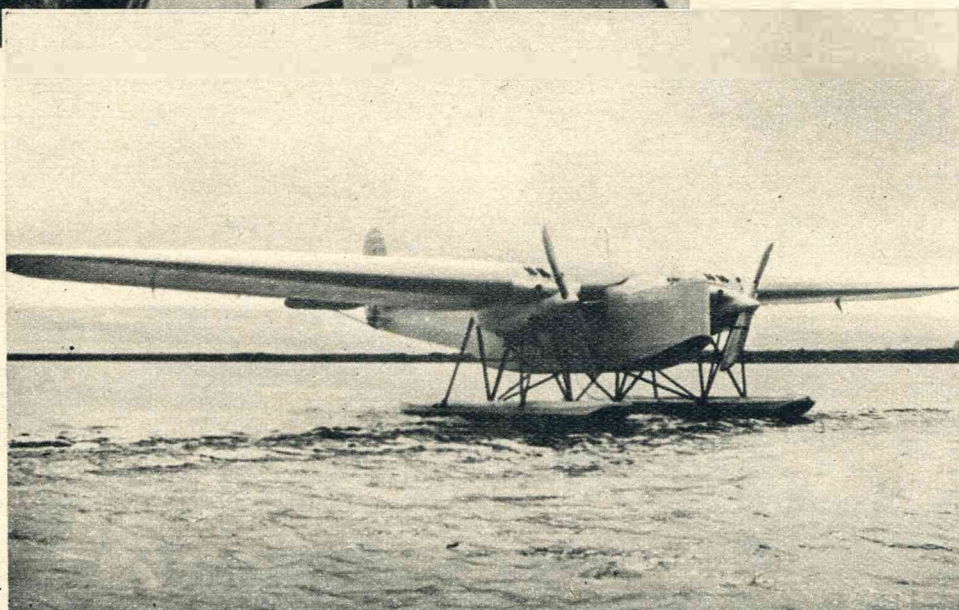

Zaterdag en Zondag werd door de K.N.A.C. 'n herfsttocht voor automobilisten gehouden, waaraan door vele automobilisten werd deelgenomen. De heer E.A.C. Cornelius op D.K.W. voorziet zijn wagen van brandstof nabij Culemborg.

BINNEN DE GRENZEN

De grootste klapbrug van Europa werd Zaterdagmorgen over de Binnenhaven te Rotterdam geplaatst.

Het tweemotorige Fokkervliegtuig T I, dat in Indië verongelukte. De vijf inzittenden kwamen bij deze ramp jammerlijk om het leven.

Op het vliegveld Ypenburg is men begonnen met de opleiding van een twintigtal sportvliegers, hetgeen bekostigd zal worden uit het Luchtverdedigingsfonds. Luitenant Asjes geeft de eerste instructies.

Schoolkindertjes te Ossendrecht.

OP DE GRENS VAN BELGIË

Ossendrecht en omgeving

In den Zuid-Westhoek van Brabant, bijna op de grens van België, bezochten wij voor onze lezers de aardige plaatsjes Ossendrecht, Putte, Huybergen en Hoogerheide. Al die Brabantsche dorpen zijn liefelijk gelegen te midden eener fraaie natuur. En die natuur is zeer verscheiden. Men ziet er bouwland en bosch, heide- en weidevelden.

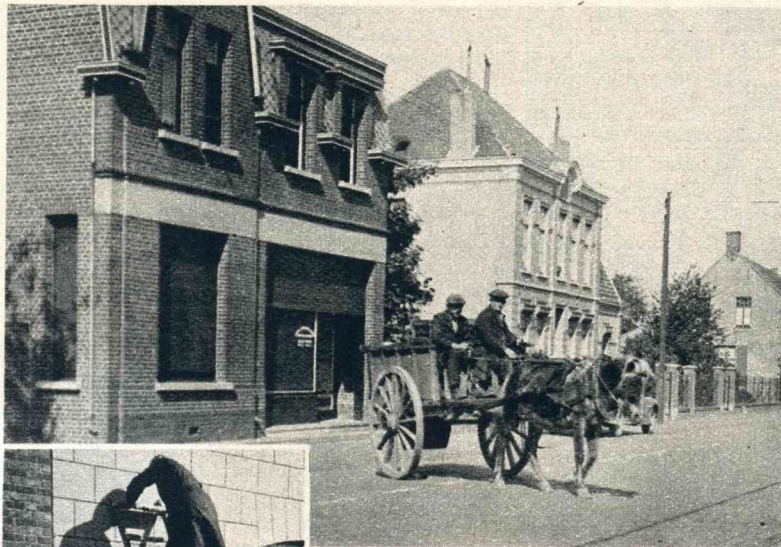
We kiekten in de flinke plaats Ossendrecht vele schoolkindertjes, die in 't middaguur zich met spel onledig hielden. Grappig is 't prentje van „de vier van Ossendrecht” op den dremmel van het huis. Wie weet is er een onder, die 'n groot man wordt in zijn leven!

Voorts fotografeerden wij 'n mooi dorpsaanzicht, met den prachtigen, ranken kerktoeren en het tweespan in de dorpsstraat.

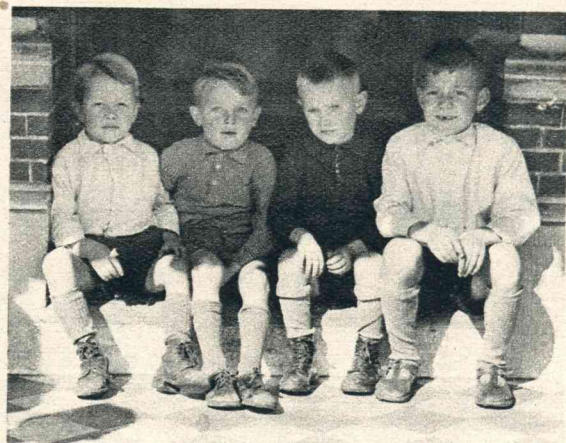
In Hoogerheide was 't op dit moment stil. Alleen reed er een paard-en-wagen door de hoofdstraat.

Een andere kiek is die van den zonbeschenen landweg in Huybergen, waarover de blijde jeugd kwam aangewandeld. En het mooiste plaatje bewaarden we voor 't slot: Het ijverige vrouwtje in Putte — ook plaats-ten we 't nieuwe raadhuis — met haar wondere schaduw op den witten muur!

In de Ossendrechtsche dorpsstraat.

*In Hoogerheide kiekten we het gerij.
Het ijverige vrouwtje en haar schaduw.
(Opname te Putte)*

De vier juniors van Ossendrecht!

Op den zonnigen landweg in Huybergen.

Het nieuwe raadhuis van Putte ziet er vriendelijk uit.

WILT U RIJK WORDEN!!

WOENSDAG 3 NOVEMBER 1937 DE GROOTE DAG VOOR U.

Dan heeft wederom plaats de schitterende **Fransche trekking** der voor de Ned. wet geoorloofde loten Credit National émission 1920 (Fr. Staatsgar.) **Duizenden geld-prijzen o.m. van**

1 MILLIOEN FRANC
1/2 MILLIOEN FRANC

2 à Fr. frs. 200.000, 3 à Fr. frs. 100.000, 6 à Fr. frs. 50.000 enz., minste uitlotingsprijs 500 franc.

Directe en volle uitbetaling. Om met een geheel premielot reeds mede te trekken slechts een **rijksdaalder**. Men heeft dan recht op **den geheelen prijs** die er op valt. 2 stuks f 4.50; 3 stuks f 6.50; 5 stuks f 10.—; 10 stuks f 19.—.

Aan iederen koper wordt drie dagen na de trekking gratis de volledige lijst gezonden. Zendt nog heden een postwissel of Girostorting no. 135173 aan de Firma J. SANDERS, Hoogstraat 4, Den Haag, Tel. 116587, het bekende gelukskantoor, dat in den loop der jaren **duizenden guldens** aan prijzen uitkeerde.

BESTELT NOG HEDEN. LAAT 3 NOV. A.S. VOOR U EEN DER MOOISTE DAGEN VAN UW LEVEN WORDEN.

DE ONGELUKSDAG

door John Bailly

Teddy Breen stond 's morgens op met het gevoel, dat hij zijn geluksdag had. Zoo'n vroolijk, optimistisch gevoel, dat de dag een belofte inhoudt, heeft ieder mensch wel eens, maar voor 'n armen parelvisscher heeft het toch nog een aparte betekenis.

Het was Maart en de Clyde was sinds den vorigen dag vrij van ijs. Dat beteekende, dat het seizoen voor de parelvisschers was aangebroken. Het water was wel koud, maar het zonnetje scheen dien morgen vrij krachtig en het parelvisschervolk aan de Clyde is zóó gehard, dat het niet spoedig gevaar zal loopen in het water te bevriezen.

Teddy nam zijn schepnet en de drietandige vork, waarmee de parelmossels van de rotsachtige rivierbedding worden losgestoken en verliet zijn huis. Het geluk, dat die dag hem beloofde, scheen iets van zijn glans vooruit te hebben geworpen over alle menschen en dingen. Het zonnetje zette de oude huisjes van het dorp in een warmen, intiem gloed en de menschen deden vroolijk en luidruchtig. Het seizoen was aangebroken en evenals Teddy liepen de meeste mannen en jongens met schepnet en vork.

Teddy ging het huisje binnen van de weduwe Holm. Zij was Mary's moeder en Mary was zijn meisje. Nog wel niet officieel, maar het zou er toch spoedig van komen.

„Goedenmorgen,” zei Teddy vroolijk. „Prachtig weerje. Ik denk eens aan de stuw te gaan kijken. Ik heb het gevoel, dat ik 'n goeden dag zal maken.”

Hij gaf Mary een kus en haar moeder schonk koffie in. „Ik zou het niet doen,” zei ze er waarschuwend bij. „'t Is vloed en er staat nog een aardig briesje. Betoom je ongeduld maar — de mosselen loopen daar niet weg.”

Teddy keek naar den rook en de jagende wolken. Er stond inderdaad vrij wat wind en dat maakte het duiken bij de stuw, waar de oudste mosselen zaten, niet zonder gevaar. Het water „trok” er geweldig en menige parelvisscher, die het gevaar had onderschat, was muurvast tegen de stuwdeuren aangezogen en verdronken.

Teddy was een verstandige jongen en hield zich nooit doof voor goeden raad. Maar vandaag aarzelde hij toch. Hij was er zeker van, dat hij geluk zou hebben en de stuw was van bijzondere betekenis voor zijn toekomstdroom. Daar was nog een aparte geschiedenis aan verbonden.

Twee jaar geleden had John Mooney, ongeveer twee kilometer vóór de stuw, een kostbare, oude mossel opgevischt. Zij had zich zoo vast aan de rivierbedding gemetseld, dat hij viermaal had moeten duiken, voor hij haar goed losgestoken had. De schaal vertoonde een bijzondere teekening en bij opening bleek zij een zeldzaam groote, rose parel te bevatten, die de veelgezochte Zulupaarlen in glans, grootte en zuiverheid van kleur en vorm ver overtrof.

John Mooney had er twintig pond voor gekregen, een ongehoorden prijs voor een enkele parel. Twee maanden daarna was de juwelier, aan wien hij hem had verkocht, onverwachts in het dorp verschenen. Hij had den visschers vijftig pond geboden voor een tweede parel van die soort — een meneer in Londen was er bijzonder op gesteld twee parels van die grootte en kleur in een paar oorbellen te laten mon-

teeren. De juwelier had den mannen op het hart gedrukt goed te letten op mosselen, waarvan de schaal ongeveer dezelfde gekleurde teekening droeg als die, waarin de rose parel gevonden was — de kans was volgens hem groot, dat die bijzondere parel in een bepaalde mosselenfamilie voorkwam.

Hij scheen inderdaad gelijk te hebben. Vorig jaar had Teddy ook het geluk gehad een mossel met zoo'n schaalteekening op te vissen. Maar toen hij ermee boven kwam, had hij terstond gezien, dat zij kleiner en dus nog niet volwassen was. Gelukkig had hij zijn opwinding en nieuwsgierigheid kunnen bedwingen en de schaal niet opengebroken. Oude visschers gaven hem den raad haar bij de stuw weer in het water te werpen om haar tot volen wasdom te laten komen. Zij zou zich daar opnieuw aan de bedding vasthechten en het volgende jaar kon hij haar weer opvissen. De parel kon dan nog een jaar „groeien” en de kans was niet denkbeeldig, dat zij dan de eerste parel in grootte zou evenaren.

Teddy had dien raad opgevolgd. En dit was de reden, waarom de stuw van zoo'n groote betekenis was voor zijn toekomstdroom. Want de parelvisschers aan de Clyde zijn arm en vijftig pond is voor hen een enorm kapitaal.

Toen Teddy zijn koffie gedronken had, stond hij op. Hij aarzelde nog, toen hij bij de deur was. Maar Mary was hem gevolgd en legde een arm om zijn hals.

„Doe wat moeder zegt, Ted. Met dezen wind niet naar de stuw.”

„Maar ik voel, dat ik m'n geluksdag heb,” protesteerde hij ernstig. „Waarom zou ik niet eens gaan kijken...”

Mary gaf echter niet toe. „Moeder is zooveel ouder dan jij en ze weet alles van den wind en den vloed. Doe het niet! Zij zal je niet terughouden, als er geen gevaar is.”

„In orde, dan niet,” bezweek Teddy voor haar aandrang. Hij gaf haar een kus, zei tot zichzelf, dat hij eigenlijk een ezel was, omdat hij zijn eigen zin niet deed en vertrók niet zijn vork en schepnet.

De parelvisscherij is noch een winstgevend, noch een romantisch beroep — hoe vaak en geestdriftig het ook bezongen werd. Het is wel rijk aan teleurstellingen en aan de Clyde zelfs niet zonder gevaar. Daar was in de eerste plaats de stuw, die haar offers opseide. Zij nam alléén de roekeloozen, maar er was nog een tweede gevaar, waaraan óók de voorzichtigen dagelijks blootstonden. En dat was een verraderlijk en levend gevaar — de kleine krabbetjes, die in sommige mossels huisden. Als een duiveltje uit een doos schoten hun scharen uit de schaal te voorschijn, als deze geopend werd. In het wondje, dat zij veroorzaakten, stortten zij een zwaar vergif, dat onmiddellijk een verandering te weegbracht in de samenstelling van het bloed en het slachtoffer binnen het uur deed sterven. En deze twee gevaren maakten het parelvissen aan de Clyde vaak zelfs tot een noodlottig beroep.

Op de plek, waar Teddy naar zijn geluk dook, bevond zich het halve dorp — ouden en jongen. Zij doken onbevreesd in het ijskoude water, staken vlug en behendig vijf of zes mosselen van de rivierbedding los en brachten ze in hun schepnet boven. Aan den

Melk
plus Mout
plus
Eieren

OVOMALTINE
geeft u

① Meer gezondheid ② Meer kracht ③ Meer weerstandsvermogen

De wetenschappelijke combinatie van de sterk geconcentreerde extracten van versche melk, versche eieren en Dr. Wander's Moutextract, waaraan alle ballaststoffen, die het organisme maar noodeloos vermoeien, zijn onttrokken, vormt in den vorm van Ovomaltine het beste middel voor het verkrijgen en het bestendigen van een ijzersterke gezondheid.

Anderhalve dessertlepel Ovomaltine in een beker melk verdubbelen de voedingswaarde van die melk. Juist omdat U met Ovomaltine Uw voedsel zoo verrijkt, versterkt Ovo zoo. Binnen korten tijd bemerkt U reeds, hoe dat oude gevoel van veerkracht weer terugkeert, hoe Uw dagtaak U minder zwaar valt en hoe U Uw werkzaamheden weer verricht met een opgewektheid, die alleen gezonde menschen hebben.

Ook voor Uw kinderen is Ovomaltine uitstekend. Het helpt ze door die moeilijke periode van leeren en groeien heen en vormt ze tot sterke, krachtige menschen.

OVOMALTINE
meer levenskracht

Bij apothekers en drogisten in busjes van 60 cent af

ENKELE BEWIJZEN.

Alle K.L.M.-vliegtuigen der Holland-Indië-lijn hebben Ovomaltine aan boord.

Op de officiële menu's voor de deelnemers aan de Olympische Spelen 1932 en 1936 stond Ovomaltine vermeld.

WRIGLEY'S
P.K.
KAUGOM
PEPERMUNT - SMAAK
P.K.

NA HET ROOKEN

PER PAKJE 5 CENT

H. R. 10

kant werden de schalen opengebroken, even onderzocht en daarna op een hoop geworpen. Op drie van de duizend mosselen kwam gemiddeld een parel voor, meestal kleintjes en van inferieure kwaliteit.

Vlak naast Teddy stond John Moore. Hij was een buurjongen van Mary en er was geen mensch in het dorp, die met hem sympathiseerde. Hij dronk en was een eerste vechtersbaas, die vlug met het mes klaar stond. Teddy had een hekel aan hem, omdat Mary het ook had, doch waarom had zij hem nooit gezegd. Hij was echter geen ezel en begreep het wel half.

Het werd middag en de visschers zetten zich aan den kant neer, om brood te eten. Teddy's vrolijke stemming was omgeslagen. Hij had geen fortuin — zijn berg schalen was de grootste en had zelfs niet de waarde van een shilling opgeleverd.

„Ik had gedacht, dat jij vandaag aan de stuw zou zitten, Ted,” riep iemand hem toe.

„Te wonderig,” antwoordde hij hoofdschuddend.

„Wat zal het een feest geven in het dorp, als jij vijftig pond ontvangt,” scherpte de ander. „Wat ga je met zooveel geld beginnen?”

De gedachte aan zijn plaunen stemde hem weer vrolijk. „Als je dat wist...” lachte hij geheimzinnig.

„Ik weet het wel,” riep een opgeschoten jongen. „Dan gaat hij met Mary Holm trouwen. Is het niet zoo, Ted?”

Het was de eerste maal, dat erover gesproken werd. Niemand wist er nog van. Maar niemand toonde zich verbaasd. Teddy Breen, of een ander — als Mary Holm ging trouwen, moest zij het toch met iemand doen.

Teddy zei ja noch neen op de vraag van den jongen. Maar hij lachte en dat was antwoord genoeg. Niemand ging erop door en een oogenblik later stond de eerste afweer op, om opnieuw aan den slag te gaan. John Moore scheen er echter genoeg van te hebben. Hij trok zijn kleeren aan, nam zijn schepnet en vork en verwijderde zich in de richting van de stuw.

Niemand sloeg er acht op. Teddy dook en langzamerhand liet zijn geluksgevoel van 's morgens hem in den steek. Gevoelens zijn even bedrieglijk als het geluk zelf en toen om vier uur verre-

weg de meeste visschers naar het dorp terugkeerden, wist hij, dat dit één der verloren dagen was van vele.

Toen Teddy een half uur later de stuw naderde zag hij er een troepje mannen staan, met hun schepnetten over de schouders. Van verre kon hij hun opgewonden stemmen reeds hooren. Eén kwam hem tegemoet en op honderd pas afstand zette hij een hand aan zijn mond.

„Teddy — John Moore heeft hier gevischt.”

Teddy begreep niet, wat de ander ermee bedoelde. Maar een oogenblik later was het hem duidelijk genoeg. John Moore had de mossel opgevischt, die héél zijn fortuin bevatte. Hij dacht aan Mary en werd er koud van. En als bij ingeving begreep hij ook, wat 'er eigenlijk achter zat. John Moore had zich voor zijn teleurgestelde verwachtingen op Mary en hem willen wreken en de omstandigheden waren hem daarbij ongelooflijk gunstig gezind geweest. Waar anderen misschien een paar weken lang naar hadden moeten zoeken, had hij binnen een paar uur tijds gevonden....

„Een schurkenstreek!” barstte hij los. „Hij heeft me vóór willen zijn. Maar het blijft mijn eigendom. De oude Carsten heeft de schaal vorig jaar gemerkt met drie krassen.”

„Dat heb ik,” kwam Carsten zelf naar voren. „En die zelfde mossel heeft hij opgevischt. We hebben haar gezien en hij is er lachend mee weggegaan. En je zult er weinig aan kunnen doen, m'n jongen. Tegen kwade trouw helpen die krassen niet. De Clyde is voor iedereen vrij om te vissen en wat in het water ligt, hoort aan niemand. Je kunt met John Moore vechten, maar daar heb je je eigendom niet mee terug.”

De verontwaardiging onder de visschers was algemeen en oprecht. Maar daar was Teddy niet mee gebaat. Evenmin als met een vechtpartij. Hij had trouwens een afkeer van geweld. John Moore was de lachende derde en niemand kon hem zijn valsche rechten betwisten. Het was vandaag zijn ongeluksdag....

Een kwartier later bereikte hij opgewonden het dorp. In het midden van de dorpsstraat, waar John Moore woonde, was een oloopje van vrouwen. Hij hoefde niet te vragen, wat zij bespraken — Mary zou nu óók wel weten, dat hun kansen om nog in dit seizoen te trouwen verkeken waren. Woedend balde hij zijn vuisten.

Eensklaps ging er een kreet op uit het groepje vrouwen. Zij hadden hem gezien. Mary was de eerste, die hem tegemoet kwam. Zij zag doodsbleek. En waar iedereen bij was legde zij een arm om zijn hals.

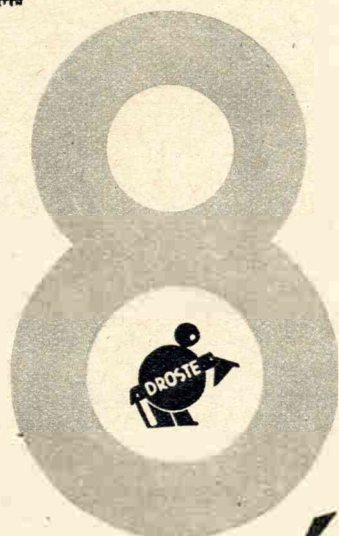
„Je hebt wel een bijzonderen geluksdag, Teddy,” zei ze met tranen in haar stem. „John Moore heeft jónw parel opgevischt. Maar het was geen parel — wél een krab. Ze zijn al om den dokter gegaan, maar er zal wel niets meer aan te doen zijn....”

Wenscht U
SPEELGOED óf
voor Uw geheele leven
een betrouwbare
VULPEN?

Denk er aan, dat de
WATERMAN

steeds in elk opzicht voldoet
en vraag Uw winkelier onze,
elke vergelijking tartende,
sorteering van penpunten
en kleuren te mogen
zien. — Steeds populaire
prijzen — van
f 7.25
af.

nieuwe!

Acht nieuwe, fijne bonbons
heeft Droste weer uitgebracht.
Uw winkelier heeft ze al!
Vanaf 35 cent per ons.

NIDETTES	BÂTONS
GONFLETTES	GARNIS
CRÈME DE	SECTORA
LIQUEUR	SIDERO
ASSORTI	SELENO
TRIASTER	

Droste

ALTIJD WELKOM!

Spaart plaatjes voor onze albums.

IN DE SCHADUW VAN HET WOUD....

EAU DE COLOGNE
CHYPRE

Frissche geur van vochtig mos, bedauwde varens, van loover in de ochtendzon, die geur van gansch het ontwakende woud, waar door het koele morgenlommer de eerste gouden stralen vonken.... dat is de fijne, betoverend-frissche geur van Eau de Cologne Chypree zoals Coty die U brengt! Een geur, die maakt, dat Eau de Cologne Chypree Uw liefste eau de cologne wordt verfrisschend, bekorend, subtiel.

Reeds vanaf 1095 per flacon

DE GROOTE DAG NADERT SNEL

Slechts enkele weken scheiden ons
nog van de groote prijsverdeling!

5 DECEMBER

IS DE DATUM, WAAROP PANORAMA DE
VOLGENDE PRACHTIGE PRIJZEN ONDER
DEN VASTEN LEZERSKRING VERDEELT:

Een Fordor Touring Sedan de Luxe,
8 cylinders, 85 rem pk., vier-deurs.
Catalogusprijs f 2125.-

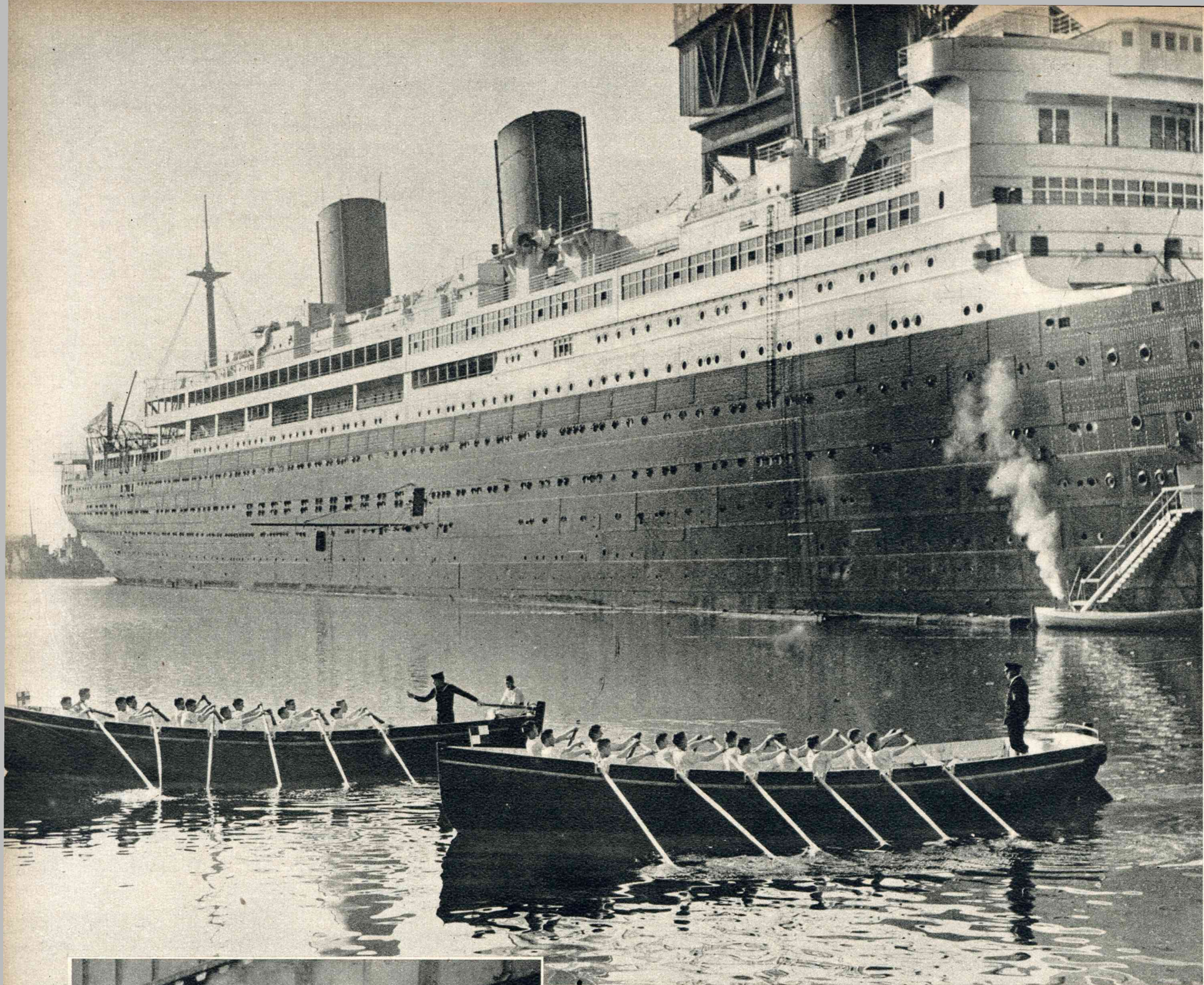
Een Chevrolet Touring Coach, 6 cylinders,
85 rem pk., twee-deurs.

Catalogusprijs f 1950.-

Twee geldprijzen à f 1000.- f 2000.-

Acht geldprijzen à f 500.- f 4000.-

**EEN TOTAALBEDRAG VAN RUIM
TIENDUIZEND GULDEN!**

Het vroegere oceanischip „Majestic” wordt thans door de Engelsche marine als schoolschip gebruikt. Het draagt nu den naam „Caledonia” en ligt gemeerd te Rosyth in Schotland. Op den voorgrond een aantal cadetten tijdens het houden van roeioefeningen.

De Londensche brandweer gaf in haar hoofdkwartier te Lambeth een demonstratie met oude en nieuwe brandblusmiddelen in aanwezigheid van brandweercommandanten uit alle deelen van Engeland. Een brandweervagen uit 1900 rukt uit.

VARIA

Het Engelsche Mayo-dubbelvliegtuig, waarover reeds zooveel geschreven is, in beeld. Het bestaat uit twee toestellen: een vliegboot om te starten en een transatlantische machine, die aan het grootere toestel is bevestigd. De opzet van den vervaardiger is, dat de „Maia” met de zwaar beladen „Mercury” opstijgt en het kleine vliegtuig dan hoog in de lucht laat. Proefvluchten zullen binnenkort ondernomen worden.

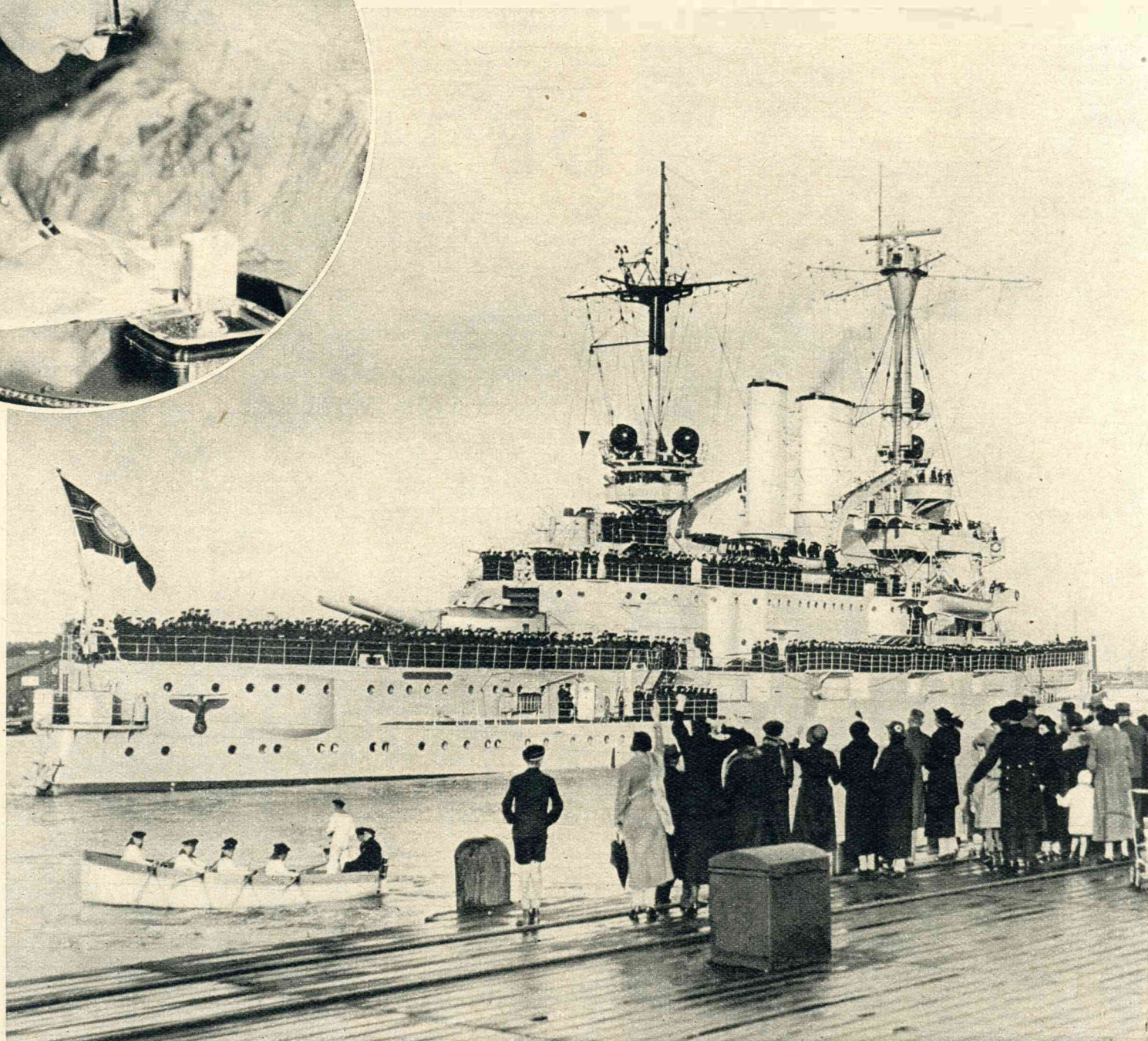

De hertog en de hertogin van Windsor brengen momenteel een bezoek aan Duitsland — hier ziet men hen de sportterreinen bezichtigen van de Osram-fabrieken te Berlijn.

De nieuwste Ford V-8, welke geëxposeerd werd op de automobieltentoonstelling in de Royal Albert Hall te Londen

Lord Nuffield, de bekende Engelse automobielfabrikant, heeft aan de Oxford universiteit een bedrag geschonken van 1.300.000 pond voor den bouw van een tweetal colleges. Z'n schenkingen overschrijden hierdoor de fantastische som van 10.000.000 pond.

Het Duitsche oorlogsschip „Schleswig-Holstein” gaat een oefen-tocht maken om de kust van Afrika. Een foto van het vertrek uit Wilhelmshaven.

Visschers op de Maas, in de nabijheid der nieuwe brug.

DE MOOIE BRUGGEN VAN MAASTRICHT

JUWEELN VAN BOUWKUNST

Het rijdek van de nieuwe brug is flink ruim.

Het rijdek der oude brug is niet breed.

De „voeten” van de oude brug te Maastricht.

Limburgs hoofdstad is beroemd om haar inderdaad mooie bruggen over de Maas. Ze zijn dan ook een lust om te zien en mogen „juweelen” van bouwkunst genoemd worden.

De allereerste brug over de Maas was van hout en werd door de Romeinen geslagen. Aan die brug dankt de stad eigenlijk haar naam: „Trajectum ad Mosam”, „Overtocht over de Maas,” later tot den naam Maastricht geworden.

Deze brug lag ietwat zuidelijker dan de brug, die thans de oude wordt genoemd, omdat er sinds kort 'n schitterende, gloednieuwe bij is gekomen.

De houten brug stortte echter in het jaar 1268 (sommige geschiedschrijvers noemen ook 1275) in, juist toen er een processie over trok. Dit ongeval

kostte aan vierhonderd mensen het leven!

Na dit ongeluk werd een steenen brug gebouwd door den bouwmeester Franciscus Romanus, een Dominicaner monnik, die o.m. ook de beroemde „Pont Royal” te Parijs bouwde. In 1298 was de

De strekdam, die de bruggen verbindt, levert een typisch gezicht op.

De sierlijke opgang.

De jeugd geniet van 't mooie gezicht.

Drie mannen bij de sluis.

deze oude brug leeft nog voort in den naam „Hooge Brugstraat”, de straat in Wijk, die van het Waterpoortje naar de voormalige oude Wijkerpoort loopt. Wij staan aan den oostelijken oever der Maas. Daar vóór ons ligt de zwaar gebouwde steenen Maasbrug (thans de oude genoemd), die de oevers der rivier verbindt, rustend op sterke pijlers, waar de stroom met krachtige golvingen omheen schuimt....”

Zoo gaat de schrijver op enthousiaste wijze voort.

Hoe zou zijn enthousiasme nog gestegen zijn, als hij de nieuwe brug zou

hebben kunnen beschrijven! „Ons Zuiden” heeft daar indertijd warme woorden aan gewijd.

Wij laten thans haar schoonheid vooral nog eens uitkomen in onze nieuwste kiekken.

Zie maar eens de foto der visschers in de Maas. Op den achtergrond rijst het „bruggebouw” op, in al zijn majesteit, met zijn hooge siertorens, zijn fraaie bogen en pijlers, met zijn steenen vakken en versieringen. Men raakt er niet op uitgekeken. De brug levert een sterk en frisch, een sierlijk en degelijk schouwspel, vol schoonheid en kracht.

Ook moet men de foto's der fragmenten maar eens goed bekijken, b.v. van zoo'n steenen opgang, met de breede leuning en gemakkelijke treden, die juist door iemand worden bestegen. Voorts is er de foto van de oude brug, genomen vanaf de nieuwe. Links zien we den typischen strekdam. De brug zelf is nog altijd wonderschoon en het panorama op den achtergrond prachtig. Ja, Maastricht is een fraaie, interessante stad, ook om zijn heerlijke, machtige bruggen.

H.

nieuwe brug gereed. Hoewel zij meerdere malen werd gerestaureerd, b.v. in 1634 en 1716 en later eveneens nog, is die fraaie Romaansche brug, welke we nu als de „oude brug” kennen, in hoofdzaak dezelfde gebleven.

Het is een sympathieke gedachte geweest (we schreven het reeds bij de opening der nieuwe Maasbrug), dat men die oude brug naast de gloednieuwe liet bestaan, niet alleen om nuttigheidsredenen, maar ook uit respect voor historie en traditie, welke de thans oude brug in zoo hooge mate bezit.

Onze fotograaf heeft nog eens weer nieuwe kiekken gemaakt van de beide Maasbruggen, die zoo prachtig te zien zijn, zooals ze daar liggen met hun zuivere bogen over het wijde water van de Maas, zooals ze in de rivier „staan” met hun stevige steenen „voeten”, als een kloek bewijs van de macht en het vernuft der menschenkinderen.

Ook de omgeving van die bruggen is zeer interessant.

Luister maar eens, hoe dr. Blink deze zag in zijn „Wandelingen door Nederland”.

„Maastricht,” zoo schrijft hij o.m., „is schoon aan beide oevers van de Maas gelegen. Het gedeelte aan de oostzijde, waar men per trein aankomt en waar zich het station bevindt, vormt de voorstad Wijk, een nieuw en ruim stadsdeel van aanzienlijke uitgestrektheid.

Langs de breede Stationsstraat met de moderne huizen loopt men recht op de Maas aan en even voor men deze bereikt, ziet men op korten afstand rechts de kerk van St. Maarten oprijzen, een mooi gotisch gebouw, dat in 1859 voltooid werd, naar het ontwerp van dr. Cuypers. Als men de Maas bereikt, valt links, op korten afstand, het nieuw opgebouwde Waterpoortje in het oog, dat zich aan de Maas verheft op de plek, waar eens een Romeinsche poort werd gevonden. Tusschen deze poort en een andere, die aan de overzijde der rivier stond, maar verdwenen is, moet de houten brug gelegen hebben, door de Romeinen gebouwd. De herinnering aan

Een fragment der nieuwe brug met stadsgezicht.

Uw man zal het prettig vinden,

als U goed gekleed gaat, al zegt hij het misschien niet zoo gauw.

Er is geen voordeeliger manier om smaakvol gekleed te gaan, dan zich het bekende modeboek „Winterweelde 1938” aan te schaffen, één van de 319 modellen te kiezen, een nieuw Panora-patroon te bestellen en zelf het kledingstuk te maken.

Een Panora-patroon kost 20, 35 of 50 cent, maar als U den reductie-bon uit „Winterweelde” gebruikt, bedraagt de prijs 10, 20 of 30 cent.

Begin met „Winterweelde 1938” te bestellen, het kost U slechts 60 cent en Uw man zal er U dankbaar om zijn.

Patronenkantoor Panora
Nassauplein 1 • Haarlem

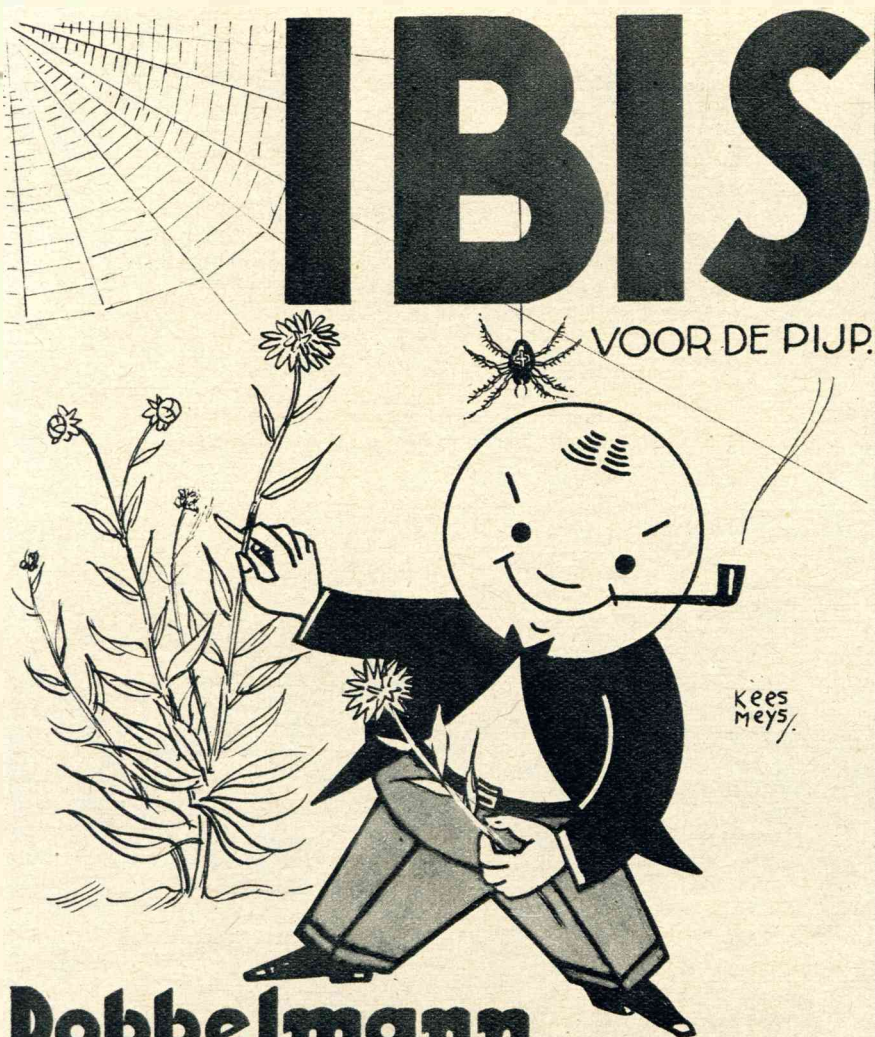
Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; door girostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 ct.) aan bovenstaand adres.

Crakelé

Proef ze — en U vraagt zich af, hoe Verkade erin slaagde weer zoo iets fijns van chocolade te maken! Dat blijft het geheim van Verkade! Maar U — neemt nog een **25** ct. Crakelé. Per 1½ ons

VERKADE

Dobbelmann lekker... man!

EEN STEL KINKELS

door INEZ SEBASTIAN

O kijk eens, schat — ga mee hier eten! 'n Heele massa kreeften voor 't raam!’ Het meisje greep met twee handen den arm van den jongeman en keek hem smeekend aan. „Hè toe! We krijgen thuis nooit zooiets!’

„Hm, 't lijkt me nogal een rare boel. Maar enfin, ik heb je beloofd, dat je op je huwelijksreis eten mocht, waar je wou....”

Hij keek naar den dikken man, die tegen den deurpost stond te leunen, en de man bekeek hem, met een snellen, fotografischen blik, die tegelijk het meisje opnam. Hij keek hen na, toen ze naar binnen gingen.

Het blonde meisje in de cassa knikte tegen hen en wees den jongeman, waar hij zijn jas en hoed op moest hangen. „U kunt beter naar beneden gaan,” ried ze, „daar zit u prettiger.”

Zij gingen de smalle trap af naar een grooter zaaltje, met een buffet van voor tot achter, het langste buffet, dat zij ooit gezien hadden. Er stonden twee mannen achter, en verder zagen zij niemand.

Eén van de twee, een pafferig dikke, kwam naar hen toe, om de bestelling op te nemen. Ze wouen kreeft hebben, zeiden ze, „klaargemaakt zooals 't het lekkerste is.” De verachtelijke blik van den kellner werd milder, toen het meisje glimlachend naar hem opkeek.

„We wonen zoo ver van de zee,” zei ze. „We kennen haast geen versche kreeft. Dus laten we 't maar aan u over.”

Terwijl zij aten, klonk er een zoemer achter het buffet. De magere, kale buffetknecht keek schichtig naar de trap, stoorde zich niet aan den trek van vrees op het dikke gezicht van den ander. Toen bukte hij zich, haalde uit zijn zak een lang, glimmend snoer parels en brak er het slootje van kapot. Een paar seconden later stond hij bij de tafel van het jonge paar, en hij lachte beminnelijk.

„De zaak bestaat vandaag een jaar,” zei hij — hij sprak snel, en hield tersluiks de trap in het oog. „Nu geven we allen dames een souvenir.” Hij hield het meisje het parelsnoer voor. „'t Slootje is defect, juffrouw; u zult ze in uw tasch moeten stoppen. Maar ik zal nog een ander snoer zien te vinden, voor u klaar bent met eten.” Hij zag den jongeman wrevelig fronsen en ging voort: „'t Zijn maar goedkoop kraaltjes — een aardigheidje, omdat de zaak een jaar bestaat. We geven iedere dame iets.” Hij was alweer achter het buffet, vóór het meisje haar dankbaarheid had betuigd, maar hij lette wel degelijk op, tot ze het snoer in haar eenvoudig roode taschje had geborgen. „Idiot!” mompelde de dikke. „Als de klabakken hier komen....”

„Vinden ze bij mij niks,” viel de magere hem in de rede.

„En hoe wou je ze terugkrijgen?”

„Jij gaat in den bazar een goedkoop dingetje koopen, als de agenten weg zijn, en dan ruil ik ze om.”

Er kwamen twee mannen de trap af met zwaren tred, vol zekerheid van gezag. Eén van de twee was de dikke, die tegen den post van de deur had staan leunen, hij had zijn rechterhand in zijn zak. Hij liep regelrecht naar den mageren man toe, aan het einde van het buffet.

„Daar zijn we, Pete,” zei de kleine, die een gezicht had als een zwaarmoedig paard. „Geef maar hier de pareltjes.”

Pete keek snel naar het jonge paar,

maar die zaten druk te praten. „'n Beetje zachter, hè?” verzocht hij. „Moet je die paar klanten van me nog weg-jagen? Welke parels bedoel je?”

„Bekend,” gaf de kleine ten antwoord. „Butch heeft ze een half uur geleden gemoerd. Duidelijk zijn werk. Dikke Mike heeft 'm 'n kwartier geleden hier binnen zien gaan. Je hebt al meer met 'm geknoeid. Geef maar gauw op.”

„Jullie zoeken me voortdurend sinds dat complotje,” zei Pete nijdig. „Ik weet van geen parels.”

„Je kletst heel aardig, Pete,” zei de kleine rechercheur. „De inspecteur zal 't ook wel leuk vinden. Haal je jas maar.”

„Heb je 'n bevel tot inhechtenis-neming?” vroeg Pete.

De kleine kreeg een kleur. „Nee, maar wel een bevel tot huiszoeking,” bromde hij.

„Goed, ga je gang. Vraag jij even of die boertjes nog wat hebben moeten, Patsy. Geef ze maar een toetje cadeau.”

„Ik hoop, dat 't naar uw zin is geweest, meneer,” zei Pete, naar hen toe komend, terwijl zij opstonden; zijn stem klonk heel gewoon, maar er was een blik van radeloosheid in zijn kleine oogjes. „We hebben morgenavond een extra speciaal zeebanket-diner. Komt u 't eens proberen? Specialiteit van onzen kok.”

„Ik heb best zin,” riep het meisje uit. „U bent zoo vriendelijk geweest....” Pete voelde zijn heele lichaam spannen van schrik. „Zouden we morgen kunnen, schat?”

„Misschien wel,” antwoordde haar echtgenoot.

„Ik zou ze maar even fouilleeren,” zei de kleine zacht tegen Mike. „Wie weet, is 't een doorgestoken kaart.”

„Welnee, een stelletje kinkels,” antwoordde Mike.

Het jonge paar ging de trap op; het vrouwtje praatte overredend.

„Hij zei toch zelf, dat 't maar goedkoop kraaltjes waren?” zei ze. „Een aardigheidje.... Enfin, ook goed, als je zoo jaloersch bent.... Ik wil ze al niet eens meer hebben. Ik ga ze 'm meteen terugbrengen.”

„Doe maar niet, wat heb je aan 't gezeur?” zei de jonge man. „We laten ze wel ergens vallen.” Hij keek rond en liep naar de cassa. „Wacht, ik geef ze aan dat blondje.”

Maar dat blondje zat er niet meer. Hij trok zijn jas aan, en toen, lachend, stopte hij het snoer in den zak van een andere jas, die aan het rek hing. „Ik wou dien knaap z'n gezicht wel eens zien, als hij honderd parels voor 'n dubbeltje in z'n zak vindt!” zei hij, en het vrouwtje giechelde.

Pete ging met de landerige rechercheurs de trap op. Zijn lachje had nu niets gedwongens meer.

„Jullie dachten zeker, dat je me al had, hè?” treiterde hij ze. „Neem er maar een lesje aan — anders leeren jullie nóóit een eerlijk mensch onderscheiden. Zeker geen bezwaar tegen, dat ik naar de bios ga?” Hij trok zijn jas aan. „Ik en gestolen parels!” lachte hij.

Met zorg schikte hij zijn das en knoopte hij zijn jas dicht; toen, nog lachend, trok hij zijn handschoenen uit zijn zak. En de parels kwamen mee — het kapotte slootje bleef aan het leer haken.

Mike greep ernaar, terwijl zijn collega de handboeien om de polsen van Pete knipte. Pete keek hem aan, woevend, beleedigd, verbluft.

„Die stomme kaffers!” zei hij.

SPORT VAN DE WEEK

Was het Zondag over het algemeen reeds een dag van groote voetbalverrassingen, het zuiden heeft daarvan wel in het bijzonder zijn deel gekregen.

Allereerst werd P.S.V. te Spekholzerheide met 3-0 door Juliana geklopt. Hoewel Juliana op eigen grond niet makkelijk is, zal toch wel niemand op een zoo sprekende nederlaag van de leiders hebben gerekend. Voor de spanning in de hogere regionen der eerste klasse kan dit intusschen geen kwaad. De voorsprong van P.S.V. is hierdoor tot twee punten gereduceerd. Willem II, dat de derby tegen N.O.A.D. won, komt de leiders het meest nabij. Opvallend was het verder, dat N.A.C. het op eigen terrein tegen Roermond niet verder dan tot een gelijk spel kon brengen. Een kostbaar punt voor Roermond. N.O.A.D. is nu op de laatste plaats gekomen.

B.V.V. behaalde een 3-0-overwinning op Bleijerheide, zoodat de Bosschenaren toch ook weer in de running komen. Ten slotte slaagde M.V.V. er in Longa een punt afhandig te maken. De Maastrichtse naren, die eigenlijk meer reden hebben dan elk ander, om niet op de laatste plaats te eindigen, hebben hun positie dus iets verbeterd. Verder valt er op den gang

De ontmoeting Dongen-R.K.T.V.V. eindigde in een 1-2-nederlaag der gastheeren. Moment voor het Tilburgsche doel.

De belangrijke match R.K.O.N.S. - V.V.H. werd met 2-0 door laatstgenoemde club gewonnen. Aanval op het doel van V.V.H.

van zaken nog maar heel weinig peil te trekken. Wanneer P.S.V. nu nog eens zoo'n slippertje maakt, weten we in het geheel niet meer, waar we ons aan te houden hebben.

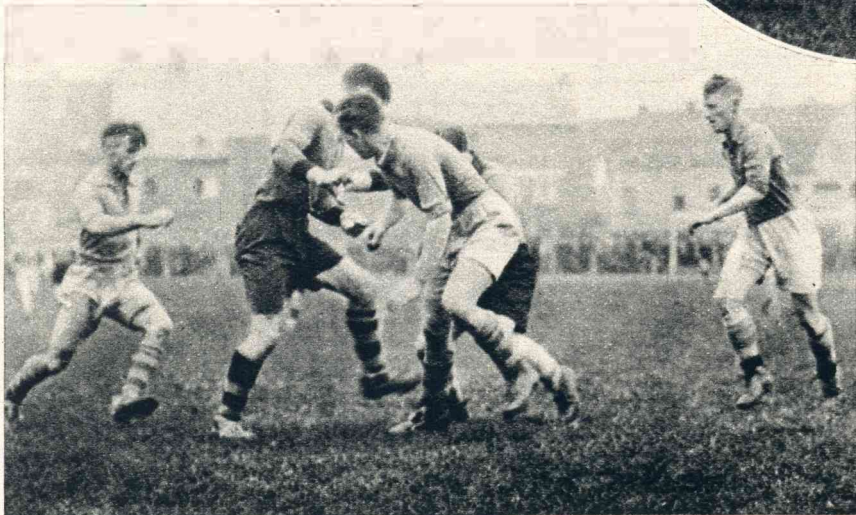
Bij de I.V.C.B.-clubs waren de verrassingen niet zoo groot. R.K.O.N.S. zag zich op eigen grond met 0-2 door V.V.H. geklopt, dat werkelijk van plan schijnt alle anderen achter zich te laten. Laura is hier echter een paar wedstrijden achter geraakt en kan het V.V.H. nog geducht lastig maken. De strijd om de onderste plaats tusschen R.K.N.A.C. en Chevre-

De derby N.O.A.D.-Willem II (3-4) te Tilburg. Een duel om den bal, dat in het voordeel van N.O.A.D.'s keeper eindigde.

Derby te Tilburg. Een afgeslagen aanval op het doel van Willem II.

mont eindigde in het voordeel der gastheeren, zoodat Chevremonst nu de rij sluit met 1 punt uit 4 matches. Het laatste woord is hier echter nog lang niet gesproken.

In de andere afdeling blijven de goede prestaties van Wilhelmina de aandacht trekken. Wel was de zege van het Weertsche team op Eendracht niet bijzonder overtuigend, doch laatstgenoemde club is op eigen terrein niet makkelijk. In elk geval heeft Wilhelmina uit 5 wedstrijden 10 punten behaald, een resultaat, dat wel een eervolle vermelding waard is. Brabantia liet zich met 2-4 door Kolping slaan. Deze Helmondenaren zijn de grootste concurrenten van Wilhelmina geworden. Ook deze afdeling kende een belangrijke kamp om de laatste plaats, n.l. dien tusschen Dongen en R. K. T. V. V. De Tilburgenaren klopten hun gastheeren en hebben nu de eerste twee punten binnen. Doch Dongen slaagde er niet in uit 4 wedstrijden eenige winst te boeken. Dat gaat er slecht uitzien voor het Dongensche team.

Het einde van de bekende T.W.E.M. te Tilburg. De sloopers maken goede vorderingen.

EEN VEERBOOT OP DE PUGET SOUND
IN DEN STAAT WASHINGTON (U. S. A.)

Alles geprobeerd..

...maar alleen Daggett & Ramsdell's crèmes bevredigen op den duur. Geen andere crème zal Uw huid zoo afdoend reinigen... doet zoo spoedig elk spoor van make-up verdwijnen. Begin Daggett & Ramsdell's Perfect Cold Cream te gebruiken... en let eens op de gestadige verbetering van Uw teint.

Daggett & Ramsdell

Imp. H. HAGEMEIJER - Hoogstraat 30 - Den Haag

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breukverband-Apparaat voor mannen, vrouwen en kinderen gemaakt, hetgeen alle breukbezwaren wegneemt.

10 DAGEN OP PROEF!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zond onderstaande coupon heden en ik zal U gratis mijn geïllustreerd boek over breuken en hare behandeling toezenden, waarin ook mijn gepatent. Breukverband-Apparaat met Automatische Luchtkussens is afgebeeld met de prijzen, ook de namen van vele personen, die het beproefd hebben en hoogst dankbaar zijn. Het geeft direkte verlichting, wanneer al het andere niets hielp.

Foto van den heer C. E. BROOKS, die zichzelf en duizenden andere breuklijders met succes heeft geholpen. Indien breuklijdende, schrijf dan nog heden.

Ik maak het volgens Uw maat en zend het U toe met absoluten waarborg, dat het U voldoend zal, of ik zend U het geld terug. De prijs is zoo laag gesteld dat ieder, rijk of arm, het kan aanschaffen. Bovendien zend ik het 10 DAGEN OP PROEF, om te bewijzen dat hetgeen ik zeg waarheid bevat. U alleen oordeelt en indien U eens mijn geill. boek gelezen hebt, zult U even verrukt zijn als mijn duizenden patiënten, wier schriftelijke dankbetuigingen voor U ter inzage liggen. - Vul onderstaande gratis-coupon in en post die nog heden.

Gratis Informatie-Coupon
C. E. BROOKS (109)
Singel 25 - Amsterdam

Gelieve mij te zenden, franco per post, in onbedrukte enveloppe, zonder eenige kosten of verplichtingen mijnerzijds. Uw geill. boek betreffende Uw Breukverband-Apparaat en Uw 10 DAGEN GRATIS PROEF.

Naam:

Adres:

De man met het blauwe masker

door **Anthonie Morton**

Winnaar van den Lippincottprijs van 7500 dollar

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

John Mannering doet een huwelijksaanzoek aan de lieflijke Marie Overndon, maar wordt afgewezen, omdat zijn financiële omstandigheden niet bepaald gunstig zijn. Na deze teleurstelling begeeft hij zich naar Londen, waar hij door spelen en fuiven vergetelheid tracht te zoeken. Het restant van zijn kapitaal smelt nu weg als sneeuw voor de zon. Lord Fauntley, die in de meening verkeert, dat John Mannering zeer rijk is, noodigt hem te zijnen huize en stelt zijn dochter Lorna, een kunstschilderes, aan hem voor. John toont warme belangstelling voor de ongeëvenaarde collectie edelsteenen, welke lord Fauntley bezit, en die in een speciale kluis is opgeborgen. Hij slaagt er in het geheim van de safe te vernemen en langzaam rijpt het plan in hem de kostbare juwelen te stelen. Bij deze inbraak wordt hij op heeterdaad betrapt door Lorna. Hij neemt ijlends de vlucht en laat de sieraden achter. Mannering gelooft niet, dat zij hem herkend heeft. Toevallig komt hij te weten dat de beroemde Rosa-parels, die destijds in Amerika gestolen zijn, zich in 't bezit bevinden van den Londenschen geldschietser Septimus Lee. Hij biedt hem een hoog bedrag voor het snoer, doch steelt 't uit het huis van Lee een dag voor de overdracht zal geschieden. Er doen zich steeds meer gevallen van berooving voor in de Londensche society-kringen. Scotland Yard staat voor een raadsel. Bij het huwelijk van Marie Overndon ziet hij kans een kostbaar halssnoer te stelen. Scotland Yard roept Mannering's hulp in bij de opsporing van den dief. Geheel vermomd gaat Mannering naar den heler Grayson om het snoer te verkoopen. Plotseling komt sergeant Tring binnen, die hem evenwel niet herkent. Hij onderzoekt Grayson's woning, doch vindt niets belangrijks. Mannering ontvangt 1200 pond voor het snoer. Hij woont nu weer tijdelijk in z'n flat.

Mannering verdeelde zijn nieuwe vermogen in drie pakjes van vierhonderd pond elk. Toen nam hij zijn stortingsboekjes en schreef de bedragen in. Vervolgens keek hij op zijn horloge, en zag, dat het tien over half drie was. Hij zou met een taxi van de eene bank naar de andere moeten rijden, als hij ze vóór sluitingstijd allemaal wilde bezoeken — en hij was niet van plan, het geld den heelen nacht op zijn flat te houden.

Toen kreeg hij een schrik, want zonder de minste waarschuwing ging de deur van de flat open...

ELFDE VERVOLG

biljetten, maar meteen begreep hij, dat iedere poging om die te verbergen nutteloos zou zijn: de bezoeker zou het zien. Een deeltje van een seconde, dat hem 'n eeuwigheid scheen, wachtte hij.

Toen zag hij, wie het was en hij lachte. Dat was het eenige, wat hij doen kon.

Lorna Fauntley stond op den drempe, zij glimlachte, maar verwonderde zich blijkbaar ook.

„Begroet met 'n drievoudig hoera of niet?” spotte zij, terwijl ze op hem toe trad.

Mannering stond snel op en vatte haar hand; zijn oogen fonkelden.

„Is dat een manier, om een vrijgezellenwoning binnen te komen?” vroeg hij terug.

„Ik draaide aan de kruk, en toen ging de deur open, dus ben ik maar doorgelopen,” zei Lorna, terwijl zij een stoel nam. „Als je je duistere geheimen verborgen wilt houden voor spiedende oogen, kun je je deur beter op slot houden, John.”

„Ik loop liever geen risico, dat ik je mis,” antwoordde Mannering.

Hij had Lorna den laatsten tijd niet zoo vaak meer gezien. De aankomst van de Wagnalls en Gerry Long, de vernieuwing van zijn vriendschap met lady Mary en kolonel George Belton hadden hem nogal in beslag genomen

en Lorna had vrij veel tijd aan haar schilderkunst gewijd. Tè veel tijd, dacht hij, toen hij haar aankeek.

Hij bleef eenige minuten naar haar kijken, peinzend, zonder te spreken. Zij beantwoordde zijn blik, maar het lachje op haar lippen was niet heelemaal echt. Zij zag er vermoeid uit. Haar oogen ontbeerden den vroegeren glans; de geest van opstandigheid, die hem in 't eerst had geprikkeld en later had bijgedragen tot zijn verliefdheid, scheen getemd. Hij wist zelf niet goed waarom, maar hij kwam tot de conclusie, dat zij zorg had.

„Ik zie er uit als een wrak,” zei Lorna opeens.

Die overbluffende gewoonte, om botweg te zeggen, wat haar voor den mond kwam, had zij dus nog; Mannering glimlachte.

„Je ziet er uit of de kunst een te strenge meester geweest is,” zei hij. „Je werkt te hard, lieve kind. Moét je niet doen.”

„Dat moet ik wèl,” zei ze, „maar dat hoef jij je niet aan te trekken, John.”

Mannering's lippen trokken, toen hij haar een sigaret aanbood en vroeg, of ze thee wou. Zij knikte.

„Waarom moet je dat wel?” vroeg hij, terwijl hij haar een kopje gaf en suiker en melk aandroeg.

„Waarom moet haast iedereen werken?” vroeg zij, bijna uitdagend.

En toen, tot Mannering's mateloze verbazing, schoten er tranen op in haar oogen, zij sloeg de handen voor haar gezicht.

„O, kind, toe,” zei Mannering. Hij kwam naast haar en legde zacht een hand op haar schouder. Ze zei niets, maar een seconde later glimlachte zij. Er lag iets zieligs, iets tragisch in dat lachje en de behoefte, om het waarom te kennen, leek Mannering de allerdringendste nood ter wereld.

„Als er iets is, dat ik doen kan,” zei Mannering, heel rustig, „hoef je 't maar te zeggen, Lorna. Vragen en antwoorden kunnen we weglaten. Je spreekt maar op.”

Zij gaf zijn hand een kneepje en glimlachte mat.

Zij hadden hun thee op, maar tien minuten lang hadden zij beiden gezwegen.

Werd 38 pond LICHTER
Voelt zich fit en lijkt jonger

Nieuwe, veilige, prettige vermageringskuur in vloei-baren vorm

„Dank zij BonKora werd ik in 8 weken 38 pond lichter. Ik voel mij nu beter en lijkt jonger”.

Mevr. A. S.

Mevr. S. was zóo dankbaar, dat zij ons haar foto's zond. Let eens op, hoe slank zij reeds geworden is en zij kan nog slanker worden. Verliest ook gij Uw dikte door de veilige BonKora-kuur. Geen schadelijke bestanddeelen. Geen hongerijsden. 't Is raadzaam zeer vette spijzen te vermijden, maar EET GERUST FLINK van alle smakelijke spijzen, als vermeld op de BonKora-verpakking. Koop vandaag nog een flesch BonKora à f 2.25, alom verkrijgbaar bij apothekers en erkende drogisten, of vraag inlichtingen bij het BonKora-Depot, Singel 115, Amsterdam-C.

Mevr. S. vóór en na de BonKora-kuur

GRIJS HAAR

is nu zoo gemakkelijk te verhelpen.

Grijs haar behoeft U niet van Uw jeugd en levensvreugde te berooven! Eén korte Inecto Rapid-behandeling, even eenvoudig en prettig als een shampoo, geeft Uw haar de natuurlijke kleur terug, voorgoed, terwijl niemand het kan zien.

Inecto Rapid is gegarandeerd waschecht. U kunt Uw haar borstelen en blootstellen aan zon en zee. Permanent wave tast de natuurlijke kleur en glans niet aan. Zelfs in het felste licht is er niets van te zien.

Inecto Rapid is verkrijgbaar bij alle goede kappers, drogisterijen enz. Let op de originele blauw-gouden verpakking. Vraagt gratis prospectus bij den importeur Firma A. Maas, A. G. J. Lindenkamp, Succesoor, O.Z. Voorburgwal 239-241, Amsterdam C.

INECTO RAPID

Mannering begreep er niemendal van. Als er één ding was, dat hij nooit had kunnen verwachten, dan was het dit. Lorna was resoluut van natuur. Hij had haar nooit blijken van ontroering zien geven. Die had zij steeds verhuuld met een vernisje, soms van scherts, soms van spot, soms van weifeling. En nu dit. Het overviel hem volkomen.

„Ik zou niet weten wát,” zei ze. „Ik heb me idioot aangesteld, John, dat is alles.”

„Dus we moeten 't maar weer vergeten?” vroeg Mannering.

Lorna knikte. Mannering glimlachte, maar in zijn oogen was er diepte van begripen.

„Je zit nonsens te praten, lieve kind,” zei hij. „We zijn eens begonnen te praten over...”

„Trouwen?” zei Lorna, toen hij aarzelde en het woord kwam er fluisterend uit.

„Trouwen,” zei hij kalm. „Ik heb er verder over gezwezen, want je had gezegd, dat ik er niet meer op terug moest komen. Maar als we getrouwd waren, had je je door mij laten helpen. Waarom nu dan niet?”

Zij scheen niet aanstonds te weten, wat zij zeggen moest. Toen kwam er een gedwongen lachje.

„Ik zou niet weten waarom,” zei ze.

„Ik zou niet weten, waarom níét,” antwoordde hij, en zijn stem klonk zeer zacht.

Lorna haalde haar schouders op. Zij zag er zeer treurig en zeer vermoeid uit... en heel lief.

„'t Is een stokoud gevalletje,” zei ze. „Iets van alle eeuwen, bedoel ik. Ik heb geldgebrek. Verder niets.”

Zij sprak lusteloos, als liet 't haar eigenlijk koud, wat ze zei. Toen zij zweeg, bleef zij langs Mannering heen kijken, naar den muur.

Hij was blij, dat ze dat deed.

De groote verbazing, die hem vervulde, toen hij het woord „geldgebrek” hoorde, kwam tot uiting op zijn gezicht. Het was onmiddellijk weer weg, maar het was er geweest en hij bleef er stil van. Lorna, dochter van lord Fauntley, die had opgesneden, dat hij tot de tien rijkste mannen van Engeland behoorde, zat in geldgebrek.

Het leek iets onmogelijks, onzinnigs, maar Mannering bedwong de neiging om te lachen. Hij zei rustig:

„Hoeveel?”

De vlakke leegheid verdween uit Lorna's oogen. Ze lachte, luidop.

„Die vraag had ik nu precies van je verwacht,” zei ze en de uitdrukking van haar oogen deed hem blozen. Haar stem klonk echter onbewogen, misschien met een zweem van een lachje er in.

„'t Is het eenige, waar 't op aan komt,” zei hij.

Lorna keek hem aan, met een zeer strakken blik.

„Ik heb 't land aan mezelf,” zei ze, duidelijk en langzaam, „want dat ééne had ik nu juist níét moeten zeggen. Maar ik moet geld hebben, John. Duizend pond, als ik ze krijgen kan. En vlug ook.”

Zij zweeg, de stilte was bijna tastbaar, alleen verbroken door haar krachtige ademhaling.

Mannering liet snel zijn gedachten gaan. Eén feit slechts kon heelemaal tot hem doordringen: dat zij geld nodig had — duizend pond. 't Was niet zoo'n groot bedrag als 't wel leek, zoo op 't eerste gehoor. Er waren tijden geweest, dat hij er om gelachen zou hebben.

Hij voelde neiging om vragen te stellen, maar hij begreep, dat hij juist dat niet doen moest. Hij bleef er echter over tobben. Waarvoor moest zij dat geld hebben? Waarom kon zij 't niet

aan haar vader vragen, als zij 't nodig had?

Het antwoord op die tweede vraag lag voor de hand, peinsde hij. Fauntley zou vragen *waarvoor*. Zij kon hem dat niet vertellen; dus haar geldgebrek kwam voort uit iets...

De gedachte aan chantage kwam in hem op. Ze kwam en ging snel. Hij dacht er liever niet verder over na, maar hij vond, dat de angst en de spanning in haar gezicht wel op zooiets duiden.

Chantage...

Hij drong zijn gedachten terug; de stilte werd te pijnlijk.

„Dat is te doen,” zei hij. „Wanneer moet je 't precies hebben?”

„Je houdt je volkomen correct, John,” zei ze, toen stond zij snel op en greep naar haar handschoenen. „Maar we hebben allebei nonsens gepraat. Ik heb geen geld nodig, je bent een dwaas, dat je denkt van wel. Zullen we samen gaan eten vanavond?”

Mannering glimlachte, zijn vingers sloten zich om haar polsen.

„Kranig, maar niet zoo bijster overtuigend,” zei hij met groote hartelijkheid. „Probeer eens oprecht te zijn, Lorna — tegenover jezelf en tegen mij. Misschien vinden we daar alle twee baat bij. En verder...”

Haar lippen beefden, haar oogen stonden verdacht helder.

„Ik had niet hier moeten komen,” zei ze.

„Dat had je wel,” zei hij, „dat weet je. Je móést wel. We kunnen niet veel voor elkaar doen, Lorna. Jij weet hoe dat komt. Ik weet 't niet. Maar als ik helpen kan, wacht ik af en ben ik bereid.”

Zij kreeg weer tranen in haar oogen. Zijn armen sloten zich vaster om haar schouders. Hij keek neer op dat donkere, weelderige haar, hij voelde haar snikken. Met zijn rechterhand streelde hij over haar hoofd, hij sprak geen woord.

Het lachje om zijn lippen was onbegrijpelijk.

INBRAAK BIJ RAMON

Mannering stak een sigaret op, leunde achterover in zijn stoel en staarde naar het plafond. Hij glimlachte nog wel, maar in zijn oogen was er iets grimmigs. De pakjes bankbiljetten op zijn bureau waren verdwenen. Eén klein bundeltje lag er nog — tweehonderd pond... en het waren er twaalfhonderd geweest.

Lorna was weg. Zij was haastig vertrokken, als vreesde zij, dat dralen verlies zou hebben beteekend. Mannering had ernstig gepeikerd over haar raadselachtige houding. Het had telkens geleken, of zij iets zeggen wou — zij had gewaagd en gezwezen; zij was verdrietig geweest, zij had blijkbaar groote zorg en zij had zich zeer dankbaar betoond — en toch had hij in haar dankbaarheid iets spottends meenen op te merken. Hij begreep er niemendal van. Hij had haar geen enkele vraag gedaan en zij had niets uitgelaten verder. Hij dacht wel, dat ze blij was, maar 't was een blijdschap met haakjes; en bovendien woude er een zeer begrijpelijke nieuwsgierigheid in hem. Waar had zij dat geld voor nodig gehad?

Voor de honderdste maal zag hij het probleem onder de oogen, hoe hij de Rosa-parels van de hand zou kunnen doen, voor de honderdste maal kwam hij tot het besluit, nog maar een poosje te wachten; ze waren nog te warm. Hij kwam dus voor het volgende probleem te staan: een ander slachtoffer te vinden en een buit, dien hij makkelijk te gelde kon maken.

Vervolg op blad. 26

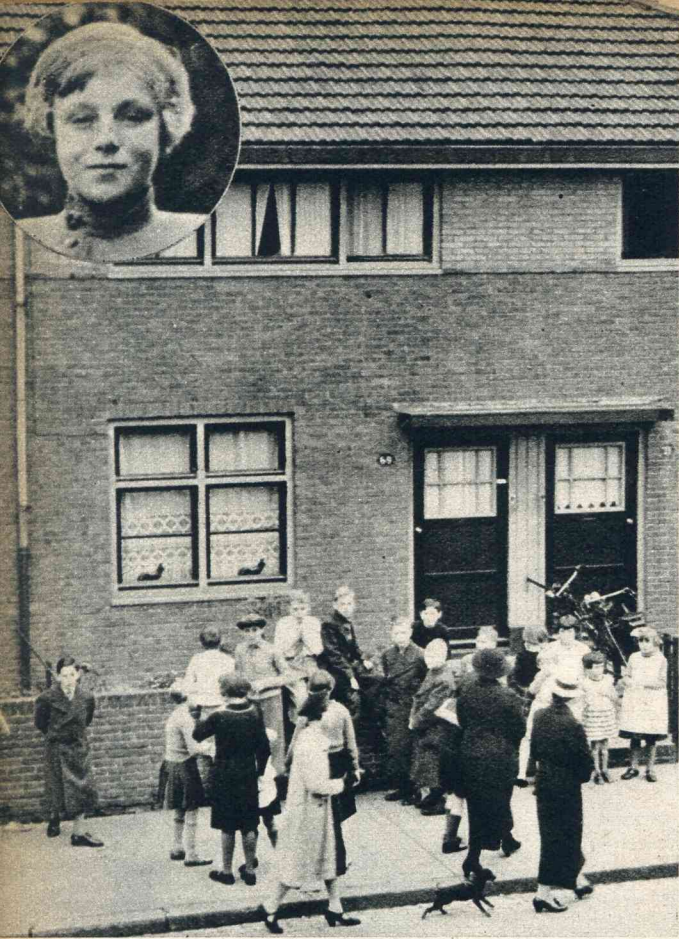
opwekkend

smakelijk

MARTINI

gezond

pittig

Een vreeselijk drama vond in Kerkrade en Maastricht plaats, waar een soort amokmaker, de 33-jarige L. H. J., aan den gang is geweest. Eerst doodde hij in een café te Kerkrade mej. W., den anderen morgen verwondde hij te Maastricht zijn schoonmoeder, doodde zijn eigen elfjarig dochtertje en sloeg daarna de hand aan zich zelf. — De woning aan den Aert van Trichtweg te Maastricht, waar 't slot van 't drama zich afspeelde. Inzet: Het elfjarige meisje, dat als slachtoffer viel.

Nieuws uit het Zuiden

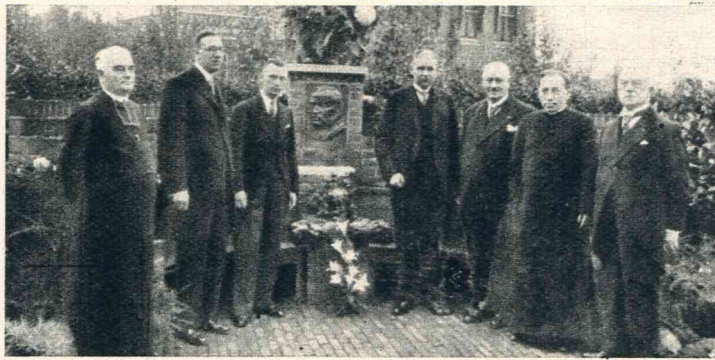
De biljartclub „Wilhelmina" te Ulestraten vierde het eerste lustrum. — De beoefenaars van dit edele spel met hun prijzen.

De eerw. zuster Egidia (mej. Maria Sneken uit Tilburg) vierde 18 Oct. haar gouden kloosterjubileum. Het grootste deel van haar kloosterleven verzorgde zij ouden van dagen en hulpbehoevenden, in 't St. Elisabethgasthuis te Halsteren. Thans verblijft zij in Breda, in het St. Elisabethgasthuis.

Kunst in het Zuiden. Burge-meester Van Lanschot opende de expositie der werken van de Eindhovenschen kunstschilder Jac. Zwijsen, in de zaal der Openbare Leeszaal in Den Bosch. 'n Kiekie van de opening.

De eerw. paters der Congregatie van Mill Hill herdachten 't zilveren bestaan van het bekende St. Jozef-studiehuis te Tilburg. — Mgr. Diepen, bisschop van Den Bosch, en Tilburgs burgemeester, mr. Vonck de Both, luisterden het feest op.

Wij plaatsen hierbij nog een foto betreffende het zilveren jubilé van „Moederschapszorg" te Heerlen. — Het bestuur bij de Dr. Meuleman-bank bijeen. Derde van links: burgemeester van Grunsven.

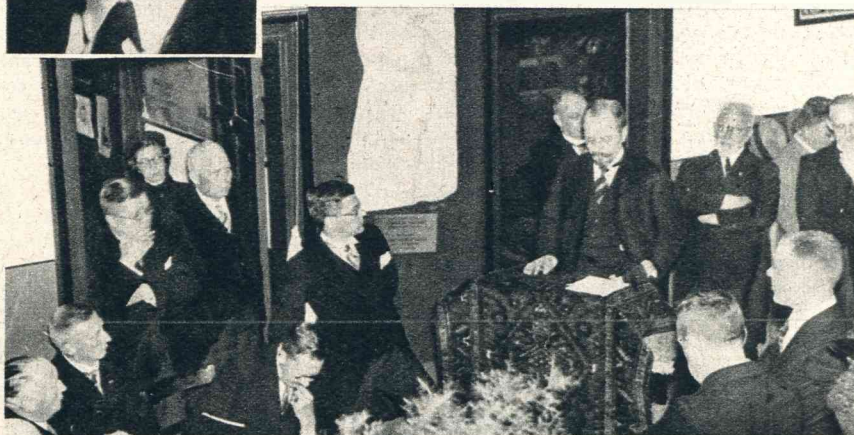
Tot burgemeester van Amstenrade (L.) werd benoemd de heer mr. F. J. baron van Hovell tot Westerflier, employé ter secretarie te Elst. — Welkom, burgemeester, in Limburg.

Te Meerssen vond de officieele opening plaats van het Groene Kruisgebouw, door den Z.E. heer deken J. Krijns. — Een exterieur-foto.

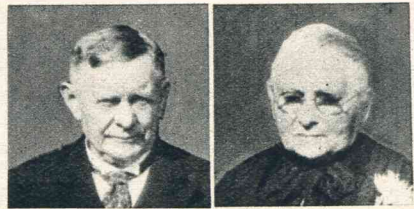

Te Breda vierden de echtgenooten Schijndel-Reynboud 't gouden huwelijksfeest onder hartelijke belangstelling.

Links: De heer J. B. Leeuwenberg, ingenieur der N.V. Waldorp's Instrumenten- en Radiofabriek te Den Haag, werd benoemd tot directeur der Gem. Licht- en Waterbedrijven te Breda.

Het Stedelijk Gymnasium te Breda vierde zijn gouden bestaansfeest. — Een kiekje tijdens de rede van den rector, dr. Gunning.

Het echtpaar P. van Wetten te Aarle-Rixtel mocht zijn vijftigjarig huwelijk herdenken. De getrouwen.

Het komt niet dikwijls voor, dat vier kinderen uit één gezin op denzelfden dag (17 October) hun verjaardag vieren. Dit is 't geval met het viertal, dat u hier ziet, der familie P. J. Evers te Stein (L.). De tweelingbroers werden zes, het meisje vier en het jongetje een jaar!

De Z. Eerw. pastoor van Ammerzode, pater Isidorus O.F.M., herdacht zijn gouden kloosterfeest. Burge-meester H. de Leeuw bood hem, namens de parochie, een geschenk aan.

BRIEVEN VAN DEN DRÉ

ULVENHOUT, 21 October 1937.

Amico,

De avonden zijn weer lang. Te lang bekans veur oew krant. Ik wil daarmee zeggen: er blijft nog tijd over, waarin ge, bij oew werm plattebuiske en onder de suizende lamp, 'n uurke kunt nakijken de blaauwe krinkels van oew pijp, die daar slieren uit den kring van 't lampelicht naar de hoeken van den huis, waar den duister te wemelen staat in muggendans.

Maar ik wou dan gezeed hebben g'ad: als ik gisteravond m'nen krant had uitgelezen en van m'n werm schouwplekske uit den blaauwen pijpemoor in de suizelende stilte zat te blazen, dan meende-n-ik ennigt gerucht te hooren in den inrij van den keiweg naar onzen erf. Ook Trui spitste heur ooren en wij keken malkaer 'ns vragend aan.

Toen werd er 'n fiets onder 't raam teugen den muur gezet. Blek, die tusschen ons in op den vloer lag, onder de plattebuis, ging half overend staan, ik bedoel op z'n twee veurpooten, en fel staken z'n ooren omhoog. Hij keek mij toen aan, docht: zou 'k blaffen — neeë, den baas is al attent. Maar mee 'n schuin oog hield ie 't raam in de gaten.

Daar wierd geklopt.

„Wiedaar?”

„Ikke, Dré!”

„Oogenblikke, Janus!”

'k Schoot in m'n klompen, Trui rimpelde d'r veurhoofd vol mee vragen en Blek liet z'n veurpooten weer wegglijen en z'n ooren zakken.

„Kom binnen, Jaan. Nog laat onderwegen!”

„Navond, menschen. Ge nimme nie kwalijk?”

„Vaneigens nie, ga zitten, jonk! Sigorke?”

„Slaai 'k nie af, Dré!”

„Nuuws?”

„Da's te zegges... pfoe (hij spoegde de sigarenpunt in den kolenbak) nuuws...? Ja!”

Of ie nou perbeerde 'n zoogenaamde „dramatische spanning” te stichten of dat ie de kluts 'n bietje kwijt was, ik weet 't nie, maar hij stak na die paar geheimzinnige woorden erg langzaam z'n sigaar aan

en in 't vlammeke van den lucifer zag ik enkele zweetkralekens op z'n veurhoofd peerlen.

Trui en ik, we keken malkaer 'ns mee 'n snel oogske aan en wijers lieten we 'm betijen.

„Ik koom sjuust van Notsel. (Ge weet, amico, daar woont z'n jongste dochter, Mienke, die veur twee jaren gelejen mee 'nen stiefzeun van den Blaauwe is getrouwd, mee Graad Bogers).

„Ja...? En...?” vroeg Trui zenuwachtig: „hoe is 't daar gesteld, Jaan...? Is 't er al soms?”

Toen lachte-n-ie efkens. Of er 'n wolkske langs de zon wegschoof, zoo glansde ineens zijnen kop.

„Nommer drie is er, ja!”

„En...? Alles goed...? Wadist? 'Nen jongen of 'n meske?”

Toen keek ie ons allebei eerst 'ns mee 'n schichtend oog aan, en toen... toen was 't, dat ie zee: „allebei.” Hij zee 't zóó nadrukkelijk, — z'nen grooten, zwarten snor sprong drie keer op-en-neer: „allebei.”

„Watte allebei?? 'Nen tweeling? Zeg toch 'ns iets? Ge mot jou vandaag de woorden uit oewen mond trekken!” Ochërm, wat was die Trui zenuwachtig.

'Nen tweeling, ja,” zei Janus en hij stak mee 'n weerdigheid z'n sigaar tusschen z'n lippen, of hij Ulvenhout van 'nen zekeren ondergang gered had, of zoo iets.

'k Schoot in den lach! „Dat zijn er daar dus vier in twee jaren tijds, Jaan!”

„Gin eentje minder, Dré,” zei-t-ie fier!

Trui wipte van de werm stoof omhoog, liep naar den Jaan en feliciteerde 'm, dat als den Jaan nie den Jaan zou zijn geweest, hij er betutterd van zou hebben gestaan.

„Da kan er eentje lijn,” kwekte Trui in feestelijke stemming en ze waggelde naar den kelder.

„En vertel me nou 'ns, Jaan,” vroeg ze onderwijle dat ze inschonk: „hoe is 't gegaan?”

„Nou,” zee Janus: „'t is 'nen kwaaien dag gewiest! 'k Ben er heel den dag gebleven en 'k gaai dalijk weer verom.”

„Dus gij bakert?” vroeg ik.

„Zoo zoude 't kunnen noemen, Dré,” lachte-n-ie verlegen. „Och, Tonia is nooit kinders gewend gewiest, ee, die d'r handen staan gaar verkeerd veur zoo'n soort werk. Ja — m'n eerste vrouw, Kee zaliger, die...!”

„Ze moest 't 'ns weten, Jaan,” zee Trui. Janus knikte. Slikte toen en vreef mee bevende hand z'nen snor uit z'nen mond.

„Ehjaah...” zuchtte-n-ie: „zeg da wel, Trui!”

„Hoe is 't mee Tonia, Jaan?” vroeg ik.

„Goed, goed goed,” zee-t-ie effenaf. „Of liever gezeed: nie zoo best eigenlijk. Ze klaagt veul over rimmeltiek in d'ren been. 'k Denk dat 't issejas is.”

„Oo,” zee Trui: „maar verders toch gezond?”

„Jawel, jawel. Maar ze klaagt ook over d'r maag.”

„Dus dan is 't nie zoo goed, mee heur,” zee ik.

„Neeë, eigenlijk nie,” zee Janus: „nou, Dré, we zullen 'ns klinken op 't kleine paar! Da ze steuvig meugen opgroeien! Santjes!”

Als we gedronken hadden, vroeg ik: „En den Blaauwe? Is ie in z'nen schik, Jaan?”

„Kollemaal, Dré! Hij is er nou mee Aantje, zullie hebben me afgelost. Gade gij 't nou eerst 'ns bij Dré en Trui zeggen, zee-t-ie daarstraks, dan lichte meteen 'n bietje-n-op. Aantje en ikke, wij reddden 't wel!”

„Wanneer is den doop?” vroeg Trui.

„Ik denk mergenmiddag, ee. Onzen Graad zal mergenochtend naar meneer pastoor gaan, 't is nou te laat, ee?”

„En hoe zullen ze hieten?”

„Tiest en Aantje! De twee eerste hieten al naar mijn en Kee, ee. Nou hebben we alle vier onzen zin. Den Blaauwe is zoo trotsch, Dré, as 'nen pot mee zeuven ooren! Telkens staat ie bij de krib redeneeringen te houwen teugen den kleinen Tiest. Hij hee-t-'m al beloofd, dat ie 'n pracht van 'n schietboogske veur 'm snijen zal...!”

Trui lachte, dat de tranen over d'r wangen liepen! Afijn, amico, vol nou. Ge hoort er wel meer van, horre!

Veul groeten van Trui en als altij gin horke minder van oewen

t.à.v.

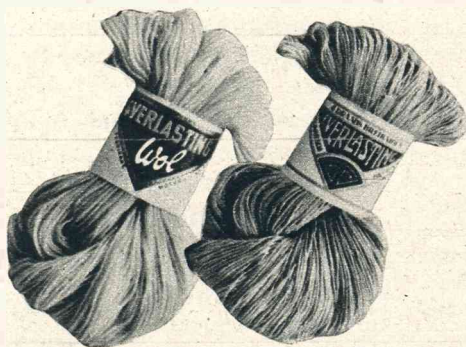
DRÉ.

Wilt U de modellen ook hebben?

Zoo'n gebreid pakje, daar heeft de kleine baas wat aan met dat kille herfstweer. Heerlijk warm en weergaloos sterk! Je kunt het net zoo vaak in de wasch doen als je maar wilt. Daarvoor is het Everlasting, krimpvrij en waschecht. Is die jurk van Moeder ook niet prachtig? Een schitterend patroon en heusch niet moeilijk. Het model staat in Praten en Breien no. 36 en dat van het jongenspakje ook. De werkbeschrijving is zoo duidelijk als iets. Als U maar Everlasting neemt klopt alles precies en komt U erg voordelig uit. Een knot Everlasting-wol is zonder mankeeren 50 gram!

Stuur even 5 omslagen van Everlasting op naar Heeze, dan ontvangt U het prachtige „Praten en Breien”, met tal van origineele modellen, geheel gratis.

Voor 50 omslagen één der mooie handwerkboeken „1001 Pracht”, „Te Kust en te Keur”, „Handwerkvreugd”, waarde f1.50, gratis.

Wol = 50 gram, Motvrij, Krimpvrij, Kleurecht.

Katoen = 100 gram, Krimpvrij, Kleurecht, Trolasol geverfd.

Knoillengte 359 Meter.

EVERLASTING

*De charme
van blanke
tanden...*

is ook voor U bereikbaar! Borstel Uw tanden regelmatig - minstens tweemaal per dag - met het krachtige, aromatische schuim van Colgate's Tandpasta. Het maakt de tanden stralend blank, zonder het tandglazuur aan te tasten en lost alle voedselresten op, die anders in scheurtjes en spleetjes tusschen de tanden achterblijven en vaak tandbederf veroorzaken.

Bovendien houdt Colgate's Tandpasta Uw adem zuiver en aangenaam van geur.

COLGATE

In tubes van 25, 40 en 65 cents.

AALBORG AKVAVIT

bij Hors d'Oeuvres.

SEDERT 1846
DE WELBEKENDE DEENSCH "SCHNAPS"

Yskoud serveren.

N.V. IMPORT EN EXPORT MY.
WILMERINK & MULLER,
AMSTERDAM.

DE MAN MET HET BLAUWE MASKER

Vervolg van blz. 23

Mannering trok een leelijk gezicht. Hij was nu zoover, dat hij bijna een hekel had aan de koelbloedigheid van zijn misdadig leven. Het was in sommige opzichten pikant, maar in andere opzichten walgelijk. Hij ging er nu echter mee door, tot hij genoeg bij elkaar had, om van zijn geld te leven; zoóveel was zeker. Hij probeerde een bedrag vast te stellen, maar hij begreep de nutteloosheid van die poging. Zijn uitgaven konden in een jaar tijds dubbel of driemaal zoo hoog worden — tenzij hij natuurlijk bij een karweitje tegen de lamp liep en een paar jaren in de gevangenis sleet. Die mogelijkheid deed hem niet aarzelen, wekte hem veeleer op. In het gevaar lag een prikkel, die tegen al het andere opwoog.

Hij keek het lijstje van zijn afspraken voor de volgende veertien dagen na. Er waren maar twee dingen bij, die nadere beschouwing verdienden: het diner bij Fauntley — lord Fauntley gaf een soort jaarfeest, dat door weelderigheid en door het gehalte der gasten alle concurrentie overtrof — en het bal bij Ramon. Het feest van Fauntley kon hij al aanstonds schrappen; Mannering hield nog steeds vast aan zijn besluit, geen tweeden aanval op de kluis van zijn vriend te wagen.

Bleef over het bal bij Ramon.

Carlos Ramon was een Zuid-Amerikaansche veekoning en hij had het gedeelte van het Londensch publiek, dat vooral naar geld keek, stormenderhand voor zich ingenomen. De rijkdom der Ramons was bijna legendarisch. Carlos bezat de grootste vloot veeboten in Zuid-Amerika; men beweerde, dat zijn kudde in grootte en kwaliteit den bezittingen der grootste Anglo-Amerikaansche maatschappijen naar de kroon staken. Mannering kende den man slechts oppervlakkig en voelde noch sympathie noch antipathie jegens hem.

Dat bal zou letterlijk een parade der rijken worden en de meeste dames zouden elkaar met haar juweelen de oogen uitsteken — of trachten de oogen uit te steken. Het was een lokkende kans; er zouden daar juweelen zijn tot een waarde van honderdduizenden ponden.

Mannering begon opeens binnensmonds te praten — er kwam een idee in hem op.

„Ezel!” mompelde hij, „ezel dat je bent!” En hij glimlachte.

„Nu heb je je zooveel moeite getroost, en je hersens zoo afgepijngd,” zei Lorna Fauntley medelijdend, „en nu zijn er toch nog twee pakjes bijna precies hetzelfde. Arme John.”

„Ik ben tenminste nog zoo wijs geweest, niet als Harlekijn te komen,” zei Mannering, nogal ter snede.

Lorna lachte even.

Zij had voor zichzelf het costume van Spaansche danseres gekozen. Lorna zag er opvallend en voornaam uit; Mannering vond althans, dat zij een heel eind boven alle anderen uitstak.

De Karel de Tweede van Mannering kwam op 't bal driemaal voor, en over dit feit had Lorna haar leedwezen te kennen gegeven. Zij wist natuurlijk niet, dat Jimmy Randall en kolonel Belton hem in vrouwen hadden meegedeeld, in welk costume zij verschijnen zouden, en dat hij van die kennis een onbeschaamd gebruik had gemaakt.

Hij lachte dus en spotte wat met haar.

Zij dansten met elkaar, tot een moderne grijp-wie-je-kunt-vertooning Lorna van Mannering verwijderde. Toen zag hij, dat hij danste met een Columbine, wier oogen achter het masker van zenuwachtigheid getuigden. Hij bracht haar op haar gemak, maar was blij, dat zij wegglipte, toen de muziek een oogenblik zweeg. Hij was liever niet gebonden op 't oogenblik.

Hij bewoog zich geleidelijk naar den uitgang en hield voortdurend het oog op de pronkende menigte, die ter eere der Ramons bijeen was gekomen — hij wilde er zooveel mogelijk zeker van zijn, dat niemand op hem lette.

Hij merkte hier en daar een bekende op, maar gewoonlijk verborgen de costumes en de maskers de identiteit van de dansers. Het stukje extra-pikanterij, dat zich bij een Londensch bal altijd voordeed, als het door een vreemdeling gegeven werd, kwam zeer duidelijk uit. De muziek was een beetje uitgelaten, er waren veel exotische costumes, de lach was ongedwongen, door de wijnen begunstigd.

Mannering keek op de groote versierde klok in het midden van het plafond en zag, dat het elf uur was. Nog een uur tijd dus, voor de maskers werden afgenomen en men elkaar makkelijker zou kunnen herkennen. Een uur tijds om te werken. Vóór was het niet.

Hij glipte een kleedkamer in, met zijn oogen naar den grond. Oppervlakkige kennissen gingen langs hem heen, zonder hem te herkennen. Zijn groote pruik, roodgemaakte wangen en hooge halskraag vormden een voortreffelijke vermomming, maar hij was toch blij, toen hij de afgeslotenheid van een kamer bereikt had, zonder dat zijn naam was uitgesproken; hij had 'n beetje gloeiend gezicht en zijn oogen schitterden.

Hij glimlachte, terwijl hij zich van zijn costume ontdoed en zich ontpopte tot Harlekijn. Dat tweede costume had hij zonder eenig bezwaar onder het andere kunnen dragen, en niet één der aanwezigen op 't bal wist iets van die dubbele costumeering; wie 't geweten had, had er nóg het doel niet van kunnen raden.

Hij stak een sigaret op, deed zijn masker voor en verliet de kleedkamer, met zijn jas over den arm en zijn hoogen hoed in de hand. Hij bereikte een der uitgangen van het gebouw, keek naar buiten, zag een half dozijn suppoosten en kruiers, maar twijfelde er niet aan, of hij zou ongehinderd en onherkend weg kunnen komen.

De opwinding, die hem meermalen had vervuld aan het begin van een strooptocht, deed zijn hart bonzen, hij was ongeduldiger dan gewoonlijk.

Zonder naar rechts of naar links te kijken verliet hij het gebouw. Op den Queen's Road wakte hij de eerste taxi, die passeerde. Hij sprong er snel in en riep een adres uit:

„Mown Street 27, chauffeur, en vlug, ja?”

De stem leek even weinig op die van meneer Mannering als de stem van meneer Mayle. Voor de donkere massa van het perceel Mown Street 27, W.1., stapte Mannering uit; hij betaalde den chauffeur zonder een extra-hooge fooi te geven en keek den wagen na, tot hij in 't donker verdween. Toen keerde hij zich om.

Een vreemde, bijna onnatuurlijke stilte vervulde de lucht.

Altijd blond blijven

en vooral niet donkerblond worden — dat wenscht U natuurlijk ook! Hier is het middel:

Wascht Uw haar iedere week met de bijzondere soort „Blond-Speciaal” de moderne, alkali- en zeepvrije Zwartkop „Shampodor”. Uw haar blijft blond, gezond en mooi, de golf valt hierdoor veel beter en houdt langer. Reeds de eerste proef toont U het verschil duidelijk!

„Shampodor” voor iedere haarsoort en „Blond-Speciaal” per pakje 20 cent. Beide soorten ook „vloeibaar” in flacons van Fl. 0,35, 0,85 en 1,25!

Verlangt bij Uw kapper een haarwasching met „Zwartkop Non-Alkali”, de geconcentreerde Shampodor!

ZWARTKOP SHAMPODOR

„Blond-Speciaal”

gegarandeerd alkali-vrij.

*Mijn Lichaam mag geen Voor-
raadschuur voor Vet worden!*

Spijzen dienen voor den opbouw en voor het krachtig houden van het lichaam. Wat daarvoor niet gebruikt wordt, moet het lichaam afscheiden.

Dikwijls gebeurt dit niet, maar dan vormen zich storende vetmassa's. De bekende Professor Dr. med. Hans Much heeft na grondige onderzoekingen een speciaal praeparaat samengesteld, dat de darmfunctie weder in gezonde banen leidt en daarmee de abnormale vetafzetting tegengaat. Dit speciale praeparaat is onder den naam

**Dragees
„Negentien”**

in den laatsten tijd algemeen bekend geworden. Een zuivernatuurproduct.

Prijs:

Flac. à 40 stuks f1.25

Te verkrijgen bij Apoth. en Drog. Hoofddepôt: Den Haag, Dr. H. Nanning, Korte Poten 7a.

In de verte was het geroes van het verkeer hoorbaar, maar de Mown Street was verlaten en stil. Het was een lange, smalle straat.

Mannering keek op zijn horloge, zag, dat het tien voor half twaalf was.

„Hij moest er al zijn,” mompelde hij. Hij wachtte, spande zijn gehoor in, om het verwachte geluid op te vangen. Eindelijk kwam het; de zware tred van een politieagent.

Mannering was drie avonden achter elkaar in deze straat geweest. Hij had ontdekt, wat de gewone tijd van den agent was en hij wist, dat er tusschen elf-twintig en elf-vijftig ongeveer nooit iemand voorbijkwam; als de agent weg was, kon hij aan 't werk gaan.

Hij wachtte in de schaduw van een breedgekrond boom. De agent liep met zware stappen voort, zonder zijn lantaarn aan te knippen. Mannering keek hem zoo lang mogelijk na en wendde zich toen naar den boom, met een strak lachje om zijn mond.

Hij had den boom bestudeerd, den tuin daarachter en den smalle doorgang daar weer achter. Hij was den vorigen avond in den boom geklommen en hij wist precies, hoeveel tijd hij noodig zou hebben, om het einde van het pad te bereiken; hij had zich voorgenomen, nooit meer ergens op uit te gaan, als hij zich niet terdege had voorbereid.

De galm der voetstappen van den agent stierf weg. Er kwam geen andere voetstap. Mannering klom vlug in den boom, een taak, vergemakkelijkt door een aantal knoesten, die van den stam uitstaken. Het was een kleinigheid, van den ondersten tak over den muur te springen, in den tuin van het perceel Mown Street 27. Hij kwam lichtveerend beneden en glimlachte ongedwongener, toen hij dien tuin doorliep.

Den volgende morgen zouden alle chauffeurs ondervraagd worden, die een vracht hadden opgenomen in de buurt van de Nieuwe-Kunst-Hall, maar geen mensch zou op 't vermoeden komen, dat de man, die naar het huis in de Mown Street had gewild, iets uitstaande kon hebben met een inbraak aan de Queen's Walk, een kwart mijl van de Mown Street af. Feitelijk bereikte hij door dien tuin en langs dat pad de Queen's Walk in een halve minuut, maar 't zou al een heel leupe detective moeten zijn, die dat doorhad.

De Walk werd door schaarsche lantaarns verlicht, en de strakke zijlichten van twee stationneerende auto's braken door het donker. Mannering glipte de portiek in van het eerste huis voorbij het pad en stak een steeksleutel in het sleutelgat.

Het was een ouderwetsch slot, waar hij weinig moeite mee had, want het forceeren van sloten ging hem nu veel beter af. Mannering duwde de deur open, toen de bek van het slot terugklikt. Hij ging snel naar binnen en deed de deur dicht. Een paar seconden bleef hij in de hall staan, maar er kwam geen geluid. Het huis leek verlaten.

Het was verlaten, meende hij en met een glimlach herinnerde hij zich het heldere oogenblik, waarin hij begrepen had, dat het leeg huis een betere kans bood, om zijn slag te slaan dan de volle balzaal.

Carlos Ramon had het huis gehoord voor de zes maanden, dat hij in Engeland verbleef, er was nu niemand in, want Ramon had zijn heele personeel meegenomen naar het bal. Mannering had zich voorbereid op de mogelijkheid, dat hij een oppasser tegen zou komen, maar hij betwijfelde of Ramon dien voorzorgsmaatregel genomen had. De Zuid-Amerikaan was er tē zeer van overtuigd, dat hem niets overkomen zou.

Mannering repte zich de trap op, zijn

schreden bijlichtend met een kleine zaklantaarn. De rubberzolen van zijn schoenen maakten geen gerucht op het eiken bordes, toen hij dat bereikte, en zijn gezicht was bedekt met het dunne blauwe masker, waarvan hij zich niet zoozeer bediende als vermommen, dan wel, omdat hij daardoor makkelijker opging in omringende duisternis.

Stil ging hij het portaal langs. De eerste drie deuren, die hij passeerde, waren ongesloten en hij ging verder, maar de vierde wou niet open, toen hij aan de kruk draaide.

Hij bleef staan en de steeksleutel schoof het sleutelgat in. Twee of drie handige draaien, het slot klikte open. Hij stapte de kamer in. Het groote moment was nu nabij.

Door twee ramen zag hij een flauwen lichtschijn binnenstromen, licht van de straatlantaarns. Hij snelde er heen, onderzocht den aard der raambedekking, en merkte, dat er rolgordijnen waren. Die liet hij geruischloos zakken, toen keek hij snel rond.

Er hing een lichte geur van parfum in het vertrek, en hij glimlachte — natuurlijk had Carlotta Ramon hier toilet gemaakt, eenige uren geleden. Hij liet zijn lampje de toilettafel bestralen, en een paar kleine sieraden uit een der laden loonden zijn moeite. Hij trok de laden stuk voor stuk open, snel en stil, vond een diamanten broche en een emeralden hanger, die zijn oogen aan 't schitteren brachten. Maar hij had geen tijd, om zich in zijn succes te verlustigen. Hij schoof de laden dicht, verliet de toilettafel en repte zich naar de muren, waar hij een grooteren buit hoopte te vinden. Hij tilde alle schilderijen op en vond de safe achter een groot stuk in olieverf, tegenover de deur.

Hij begon er aan te werken, snel, geduldig, handig.

Nu hij practisch zijn arbeid deed was de opwinding bekoeld. Hij wist, dat hij met den tijd moest woekeren: tijd om te zoeken en te tasten had hij niet. Binnen tien minuten moest hij het huis uit zijn, met den inhoud van de safe....

Eindelijk kwam de klik.

Mannering's hart sprong op. Sinds zijn inbraak bij Septimus Lee had hij zoo'n blijdschap als op dit moment niet meer gevoeld. Hij stak snel zijn hand in de safe en drie zwarte étui's, ongesloten, leverden halssnoeren op. Een pakje klein bankpapier ging de juweelen na, zijn zak in. Een stel diamanten oorbellen en paarlen hangers volgden de bankbiljetten. Rijkter oogst had hij slecht kunnen vinden, zijn lach was breed.

Zacht grinnikte hij, toen hij de deur van de safe dichtsloeg en zich omkeerde.

En toen staarde hij naar de gestalte op den drempel, absoluut met stomheid geslagen. Hij had geen geluid gehoord, niet in de verste verte vermoed, dat iemand hem opmerkte, maar toch was de man er! Hij had een revolver in zijn rechterhand.

Mannering's hoofd scheen te tollen, terwijl hij wachtte en den man op hem af zag komen. Hij had het te luchtig opgenomen, begreep hij en hij verwenschte zichzelf om die dwaasheid. Hij had zich den tijd moeten gunnen, eerst het huis te doorzoeken, om zich te vergewissen, dat er geen nachtwaker was. Hij had moeten probeeren, van de Ramons te weten te komen, of zij zoo'n mannetje in huis hadden. Maar het was nu te laat.

De man met de revolver trad op hem toe. — Het was.... het einde.

EEN BLOEDVLEK

De man, de revolver, de langzame, bijna heimelijke schreden, alsof de ander bang was voor een aanval, en het

Als de zon schuil gaat

en dat gebeurt nog al eens in ons land, laat het dan in Uw woning fleurig en zonnig zijn! Indanthren geverfde stoffen worden in prachtige kleurenvariaties gemaakt. Zij brengen warmte en sfeer in Uw huis!

Bovendien zijn Indanthren geverfde stoffen bijzonder geschikt voor ons wisselvallig klimaat, want ze zijn onovertroffen waschecht, zonnecht en weerecht. Let op het merk:

Indanthren

Tovenaars zijn uit de tijd!

ZEG BERTHA, VANNACHT DROOMDE IK, DAT EEN TOVENAAR MIJ VERTELLEN WILDE, DAT IK DOEN MOEST OM MIJN JEUGD EN SCHOOLHEID TE BEHOUDEN, EN... NET TOEN HIJ ZOU GAAN SPREKEN, WERD IK WAKKER!	NOG NIETS VERLOREN, DAARVOOR HEB JE GEEN TOVENAAR NODIG. IK KAN JE HET GEHEIM VERKLAPPEN.
SINDS IK DE NIEUWE VINOLIA VANISHING EN COLD CREAM GEREELD GEBRUIK, BEHOEF GEEN ENKELE TOVENAAR MIJ MEER IETS TE VERTELLEN.	JIJ BEZIT HET GEHEIM VAN ALTIJD JONG EN ONWEERSTAANBAAR TE BLIJVEN! EN WAT BEN IK BLIJ, DAT JE VAN MIJ HOUDT!

Door de nieuwste ervaringen op cosmetisch gebied hebben onze deskundigen een Vanishing Cream en een Cold Cream van bijzondere hoedanigheid samengesteld. Deze preparaten zijn door duizenden vrouwen een tijdlang beproefd en allen vertelden ons: „Dit is wat wij reeds jaren hebben verlangd!” Vinolia Vanishing Cream, door zijn speciale samenstelling en extra fijne emulgering zonder enige scherpe werking, is uiterst geschikt voor zelfs de gevoeligste huid en maakt ook de meest glimmende huid onmiddellijk voor lange tijd mat. Vinolia Vanishing Cream beschermt de huid tegen weer en wind, ook bij langer verblijf in de buitenlucht, trekt direct in, wrijft gemakkelijk en dun uit en vormt een ideale basis voor poeder. Vinolia Cold Cream werkt tot diep in de epidermis, verstopt — door haar speciale bereidingswijze — zelfs de fijnste gelaatsporiën nooit en wekt de huidcellen op tot verhoogde activiteit, waardoor de zo gevreesde rimpelvorming wordt voorkomen. Deze twee Vinolia Creams bieden U meer dan U ooit van gelaatscreams heeft durven verwachten.

Vinolia

VANISHING CREAM - COLD CREAM

GEWONE TUBE 35 CENT - GROTE TUBE 60 CENT - LUXE POT 90 CENT

D.D.D. is een heldere vloeistof, die diep in de poriën doordringt en de ziektekiemen doodt.

Flacons à 75 ct., f. 1.50 en f. 2.50.

D.D.D.
GENEESMIDDEL TEGEN
HUIDAANDOENINGEN

De Roos

verdwijnt

terwijl

Silvikrin Lotion verfraait het haar. Bovendien voedt en versterkt ze de haarvormende weefsels en de haarwortels. Gebruik ze voor de dagelijkse verzorging van Uw haar; zij bestendigt de gezondheid van de hoofdhuid, voorkomt haaruitval, bevordert den groei en bestrijdt de roos.

U slaapt.

De eenige Haar Lotion met Neo-Silvikrin de natuurlijke haarvoeding.

Haren groeien door
Silvikrin
f 1.25 In alle goede zaken.

Hij is in den groei, Mevrouw, en dan, 't is winter, de jongen heeft hard Millioenen Levertraan nodig. Dan komt het wel in orde.

Kinderen in den groei, alle kinderen, hebben Millioenen Levertraan nodig in het gure jaargetijde. Het is een bakerpraatje, dat levertraan alleen moet worden ingenomen, als het vriest.

NU is het de tijd. In alle R-maanden, dus van September tot April, heeft Uw kind Millioenen Levertraan nodig.

Millioenen Levertraan uit kabeljauw-lever, de beste ter wereld, 2½ maal sterker dan andere, aangenaam van smaak en de voordeeligste.

Groote Flesch Dubbele Flesch
vooreen maand 60c Veel voordeelijker 90c

Millioenen Levertraan
3 x meer vitamines
De beste voor Uw kind

bonzen van zijn hart tegen zijn ribben, bleven nog jaren in zijn geheugen.

Hij stond doodstil, den man in de oogen starend.

Zijn passieve houding deed den ander aarzelen, scheen het. Hij bleef staan, anderhalven meter van Mannering en de revolver bewoog zich dreigend.

„Geen malle kunsten,” mompelde hij, half binnensmonds. „En neem nu dat masker maar af, vrind.”

Mannering's brein werkte gejaagd, om een uitweg te vinden; maar hij verroerde zich niet. De stem van den ander klonk vinniger.

„Als je 't niet omlaag doet, schiet ik,” beet hij.

Mannering bracht het tot een lachje, al ging 't hem niet van harte. De klank galmde vreemd de kamer door, het bracht onzekerheid in den geest van den tegenstander. De korte, stompe vingers grepen vaster om de kolf van de revolver.

„Ik heb je gewaarschuwd....” begon hij.

Mannering's hart klopte nu rustiger. Hij handelde zooals hij gewild had: hij greep de eenige overblijvende kans: den ander zenuwachtig te maken. Mannering's zwijgen bracht hem van zijn stuk. De revolver beefde. Dreigen was één, maar inderdaad den trekker overhalen was iets anders.

„Neem je masker af!” De man sprak met meer stemverheffing. „Hoor eens, vrind....”

Mannering's rechterhand ging naar zijn masker, een gebaar van onderwerping. Hij frommelde er even aan, terwijl de ander scherp toekeek....

Mannering had intusschen voortdurend den afstand berekend. Eén meter vijftig.... als hij sprong, kon hij den man bereiken. Het zou er om gaan, of hij zou kunnen beletten, dat de revolver afging, maar dat risico moest hij wagen. Hij spande de spieren van zijn beenen en onderwijl begon hij inderdaad het masker van zijn gezicht te verwijderen.

„Goed,” mompelde hij dof, „als 't niet anders kan....”

Bij het woord „kan” sprong hij.

Die kwart seconde leek een eeuwigheid. Hij hoorde den man een schreeuw geven, zag de revolver omhoog gaan, plofte zijn vuisten in dat breede gezicht, voelde den stoot, hoorde den kreet van pijn van den ander en hoorde den knal van de revolver!

Een vlam flitste vlak voor zijn oogen, hij voelde een fel branden in zijn schouder. De revolver kletterde op den vloer, de man wankelde versuft achteruit. Mannering's vuist trof opnieuw zijn gezicht. Hij sloeg regelmatig, bijna automatisch toe. De eene helft van zijn brein was geconcentreerd op het gevecht; de andere helft werkte aan het naaste probleem: hoe te ontkomen?

Dat revolvershot moest buiten gehoord zijn. Als het huis omsingeld was, als nieuwsgierige omwonenden of een passerende politieagent den knal gehoord hadden, stond hij er heel leelijk voor. In ieder geval was spoed de hoofdzaak. Hij mocht geen seconde verliezen.

De man vocht voortdurend koppig terug. Zijn vuist raakte Mannering in de maagstreek. Mannering hijgde en waggelde achteruit, zich zoo goed verdedigend als hij kon. Hij was in een seconde weer bij en weerde een wilden aanval

van zijn woedenden tegenstander af; toen zag hij zijn kans. De man had de voorzichtigheid vergeten, heel even was zijn kin ongedekt....

Mannering legde heel zijn kracht in den stoot. Zijn vuist raakte de kin van den waker, de man deinsde achteruit en zakte toen neer met een zwak gekreun. Mannering's knokkels waren geschaafd, de pijn in zijn schouder was bijna ondraaglijk. Maar zijn tegenstander was bewusteloos — hij had den slag gewonnen.

Mannering keek snel rond, de straal licht van zijn lantaarntje priemde door het donker. Hij vergewiste zich, dat hij onder den strijd niets had laten vallen, maakte zijn blauwe masker weer vast en ging toen naar de deur.

Van buiten drong het geluid van voetstappen tot hem door. Toen hij de trap afsnelde, zonder gerucht, zag hij het schijnsel van een zaklantaarn door het paneelraampje van de voordeur. Er achter werd hij, heel vaag, den helm van een politieagent gewaar. De klopper op de voordeur sloeg neer, galmend door de hall. Mannering vloekte binnensmonds, want zijn eenige uitweg was nu de achterdeur, hij had geen flauw idee, hoe het huis in elkaar zat; hij had tóch nog geen voldoende voorbereidselen getroffen.

Hij sloeg er een slag naar, holde een gang naast de trap door, gooide een deur open, kwam door een kamer met boeken langs alle wanden, door een tweede, kortere gang en toen in een keuken. Hij zag daar een deur, reñde er heen, en hoorde onderwijl gebons op de voordeur, den galm van opgewonden stemmen.

De achterdeur was op slot. Mannering trok de knippen weg, bijna koortsig van gejaagdheid, met zweet op zijn voorhoofd. Eindelijk had hij de deur open....

En toen, een seconde lang, stond hij stokstijf, en was hij ervan overtuigd, dat hij verloren was.

Een politieagent krom juist over den muur aan den achterkant van het huis, en reeds begon de helm van een tweeden gerechtsdienaar boven de steenen uit te komen. Hij zat in de klem; aan die mogelijkheid had hij niet eens gedacht. Wat wás hij een uilskuiken!

Maar zijn geest werkte snel. Nu hij voor dit nieuwe probleem stond werd hij uiterst kalm en bezonnen. Hij hield zich stil, in de schaduw van de keuken, en liet zijn hand in zijn zak glijden, om de greep van het gaspistool, dat hij altijd bij zich had. Het was geen tijd voor halve maatregelen.

De agent liet zich op den grond neerkomen, struikelde, herstelde zijn evenwicht en holde naar de deur. Nummer twee volgde hem snel. Mannering wachtte, tot de eerste nog slechts een kleine twee meter van hem af was, kwam toen uit het donker te voorschijn.

Duidelijk kwam de kreet van verbazing uit den mond van den agent, maar bliksemsnel verhief hij zijn gummistok. Mannering kon dien duidelijk zien.

„Ik zou me maar overgeven,” waarschuwde hij.

Ten antwoord richtte Mannering zijn revolver.

Wordt vervolgd

Na 13 jaar sukkelen met asthma nu de oplossing gevonden

De heer M. van D. te Treebeek schrijft ons, dat hij eindelijk een middel tegen asthma heeft gevonden.

„Mijn vrouw,” zoo schrijft de heer van D., „heeft baat gevonden bij de Adozo-tabletten tegen asthma. Na 13 lange jaren sukkelen hebben wij nu een middel gevonden, dat verlichting brengt. Wij bevelen de Adozo-tabletten dan ook iedereen asthmalijder ten sterkste aan.”

Dit nieuws zal elke asthmalijder ongetwijfeld met vreugde begroeten. Eindelijk is er dan door de wetenschap een middel gevonden, dat snel verlichting brengt. Duizenden asthmalijdens, waarvan velen reeds tientallen jaren aan deze kwaal leden, betuigden hun groote tevredenheid over de Adozo-tabletten. Zij zeggen, dat de Adozo-tabletten de grootste verlichting geven in den kortsten tijd tegen den laagsten prijs.

De Adozo-tabletten zijn thans overal verkrijgbaar, bij elken apotheke of drogist. De prijs is f 1.— per 9 tabletten en f 2.50 per 27 tabletten.

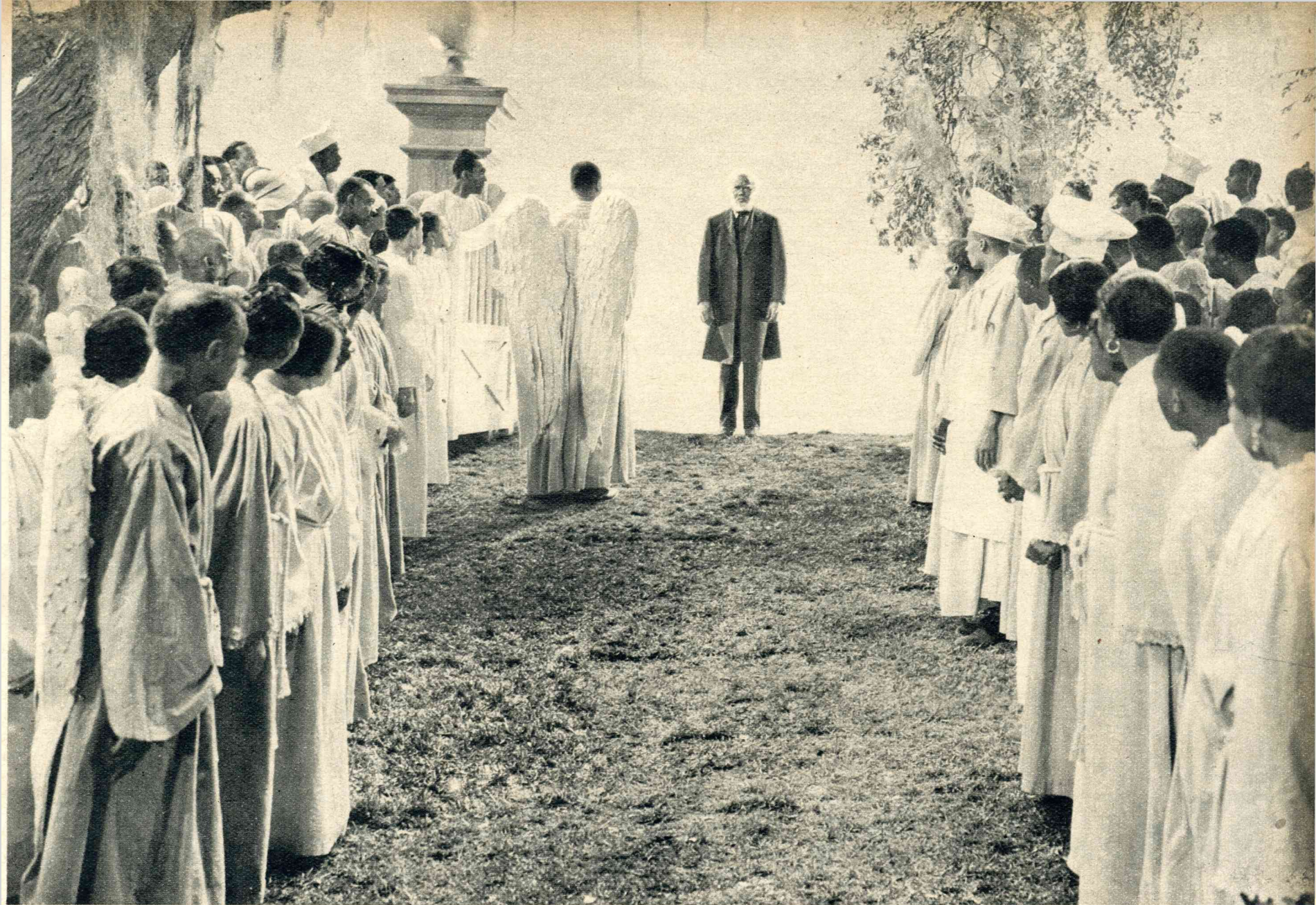
Bescherm Handen en Gelaat met Purol.

Dit verzachtende, geneeskrachtige, huidversterkende middel verleent U een jeugdige, natuurlijke, frissche teint, houdt Uw huid gezond, gaaf en soepel en brengt verzachting en genezing indien ze schraal, ruw of rood is. Naast Purol-geel is thans ook Purol-wit verkrijgbaar. Deze wrijft onzichtbaar uit en is daarom voor Dames en Meisjes zoo aangenaam bij de verzorging van handen en gelaat.

PUROL WIT en GEEL

Beide in doozen van 30 en 60 ct. Tube 45 ct. Bij Apoth. en Drogisten.

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N. Z. Voorburgwal 262. Telefoon Inter. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24 Telefoon Inter. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Inter. 111666. Giro nr. 45141. UTRECHT, Biltstraat 142 Telefoon Inter. 13475. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telef. Inter. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telef. Inter. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

De hemelpoort, waardoor de Heer, uitgeleide gedaan door den engel Gabriël en de andere hemelbewoners, herhaaldelijk afdaalde, om de aardbewoners te gaan bezoeken.

GRAZIGE WEIDEN

Deze kinderlijke negerfantasie van den hemel, gemaakt naar

het beroemde tooneelstuk van Marc Connelly, is misschien wel een van de beste films, welke de laatste jaren uit het filmparadijs kwamen.

Hoofdschuddend werd eertijds het bericht ontvangen dat het frivole Hollywood er toe was overgegaan het teere onderwerp The Green Pastures te gaan verfilmen. Ieder was bang dat de zoo luid gereclameerde decadentie van het filmland er een wrange, venijnige humoreske van zou maken. Het is dan ook een verrassing en een openbaring tegelijk, dat, nu de film voor ons ligt, deze van een voorname, verheven allure is en zij een grootschen indruk nalaat op ieder,

die haar ziet. De pure fantasie van simpele negerkinderen heeft in deze film vorm en gestalte gekregen. Het Godsbeeld is voor hen de personificatie van een super-edel mensch, die in een tuin van overvloed met heerscharen van tevreden menschen toeft en leeft. Het is een beeld-geworden gedachte van primitieve menschenkinderen, doch daarom juist zoo eerlijk, zoo klaar en zoo zuiver. De film is van een aangrijpenden eenvoud, zonder valsche sentimenten of wanstaltigheden, zoodat elk eerlijk denkend mensch er ten diepste door zal worden ontroerd.

Aan Marc Connelly, den auteur, aan William Keighly, die met hem de regie voerde, aan Rex Ingram, die met groote waardigheid de voornaamste rol vervulde, aan alle medespelenden en zelfs aan de Warner Bros, die deze film heeft uitgebracht, brengen wij, naar mate van hun verdiensten, dan ook een oprecht en welgemeend eere-salut.

Een scène uit „Grazige Weiden”. Noach controleert aan de hand van de door hem opgestelde lijst de dieren die de ark binnengaan.

FILM-VARIA

Otto Kruger speelde eens de rol van een waanzinnige zoo overtuigend, dat hij voor een onderzoek voor de New Yorksche psychopaten-commissie werd gedaagd

Volgens Franz Lederer, die in de Columbiafilm „It's All Yours” niet minder dan dertig verschillende costuums draagt, zijn de volgende mannen de bestgekleede ter wereld: Adolphe Menjou, filmacteur; Anthony Eden, Engelsche minister van Buitenl. Zaken; Jimmy Walker, ex-burgemeester van New York; F. D. Roosevelt jr., zoon van den U.S.A.-president; Valentin Parera, echtgenoot van Grace Moore; en de tenniskampioen Fred. Perry.

Rose Stradner is een Weensch meisje, dat onlangs met een groot contract naar Hollywood werd ontboden. Haar filmnaam luidt Andra Marlo en de eerste rol, die ze vervult, zal zijn als tegenspeelster van Ed. Robinson in: „De Laatste Gangster”.

1 Maart 1881. Czaar Alexander II wordt door een bomaanslag vermoord. De eerste bom verbrjzeldde het rijtuig en doodde een aantal kozakken; de tweede, die onmiddellijk volgde, verwondde den Czaar en den moordenaar beiden doodlijk. Bovendien hadden de terroristen nog een mijn onder de straat gelegd.

HEERSCHERS OVER RUSLAND

De vraag „schuldig of niet” houdt de overvolle rechtszaal in 'n geladen spanning. De jeugdige aangeklaagde ziet bleek. Zij draagt den naam van het voornamelijk adellijke geslacht Sassulitsch. Zij zal zich thans voor het gerecht te verantwoorden hebben wegens den moord-aanslag op 'n hoog geplaatsten ambtenaar. De rechtszaal is gevuld met liberaal gezinde personen uit de adellijke kringen.

250 JAREN RUSSISCHE GESCHIEDENIS

door

E. J. Smetanic-Klinsky

Een verrassende uitspraak

Er heerscht groote opwinding. De straten rondom het gebouw zien zwart van 'n duizendkoppige menigte. Voor de eerste maal verschijnt thans de oppositiepartij in de persoon van een terroriste op de beklaagdenbank voor het hof der gezworenen. Deze laatsten, dié na een reformatie van 't gerecht door den Czaar zijn aangesteld, zullen nu, als de dragers der openbare meening, hun oordeel moeten vellen over de vijanden van den bestaanden regeeringsvorm. De oogen van Rusland en misschien van de heele wereld zijn vol aandacht op deze rechtszaal gericht.

Er schijnt geen twijfel te bestaan aan de schuld-vraag. De aanslag is op klaarlichten dag na een zorgvuldige voorbereiding gepleegd. De aangeklaagde vertoont geen enkel teeken van berouw over haar daad. Integendeel, zij beroemt zich erop. Er is geen twijfel aan de schuld-vraag mogelijk en toch...

Tijdens het getuigenverhoor slaat de meening om. De aangeklaagden worden aanklagers. Hun tegenpartij ziet zich gedwongen zich te verdedigen.

Het „onschuldig”, dat ten slotte opklinkt uit den mond der gezworenen, wordt met luide bijvalskreten begroet. Bij 't verlaten van de rechtszaal wordt Wera Sassulitsch van alle kanten omjubeld. Het volk, dat urenlang geduldig heeft staan wachten,

De vrijspraak van Wera Sassulitsch wordt de spoorslag der revolutie. In Moskou, Kiew, Charkow en Odessa breken relletjes uit. Binnen twee dagen reeds wordt 'n nieuwe aanslag gepleegd, nu op 'n bekenden generaal die op straat met 'n dolk vermoord wordt. De terrorist treedt zoo brutaal op, dat de voorbijgangers, die getuigen waren van den aanslag, er niet eens aan denken den moordenaar te achtervolgen.

De golf van terreur verspreidt zich over 't heele rijk, geen enkele staatsambtenaar is zijn leven nog zeker. De ondergrondse revolutie neemt alle middelen te baat: bommen, revolvers en dolken. Zij wroet overal, zij laat zich niet afschrikken door tegenmaatregelen der regeering. Zelfs niet door de doodstraf. De strijd gaat op leven en dood. De saenzweeters dringen zich overal in; zij woelen onder 't volk, zij bouwen hun onzichtbare cellen in 't leger, zij dringen zelfs door tot in de onmiddellijke nabijheid van den Czaar.

De explosie in het winterpaleis

Op 17 Februari 1880 verwacht Alexander bezoek in 't winterpaleis. Aan 't diner, dat om half zeven aanvangt, zal de prins van Hessen als gast aanzitten. Toen 't zoo laat was en de Czaar met den prins nog in zijn studeerkamer vertoefde, deed 'n geweldige ontploffing 't gansche slot trillen! De vloer van de eetzaal kraakt in zijn voegen, tafels en stoelen worden omvergeworpen, het tafelgerei slaat kletterend tegen den parketvloer.

De keizerlijke familie is wonder boven wonder ongedeerd. Maar op de verdieping, onder de eetzaal gelegen, waar de wacht was ondergebracht, werden zeventig soldaten van 't Finsche regiment gedood en gewond.

Deze vreeselijke aanslag verwekt onder de bewoners van de hoofdstad een ware paniek. De

6 ALEXANDER II NEGENTIENDE VERVOLG

breekt in 'n vreugderoes uit. De vrijgesprokene wordt door de leden van haar partij op de schouders genomen en naar 't huis gedragen van den gewonden politieambtenaar. De afsluiting van gendarmen en kozakken wordt verbroken, men zingt revolutionaire liederen, hier en daar klinken smaadkreten op tegen de regeering. Het is 'n volledige opstand geworden. De soldaten schieten hun geweren af, dooden en gewonden bedekken de straten.

Op die manier eindigt de terechtzitting tegen de vijanden van den Czaar: een terechtzitting van gezworenen nog wel, met welke vernieuwing de Czaar zijn volk tegemoet wou komen!

De keizer voelt zich bedrogen. Hij vaardigt 'n bevel uit, waarbij bepaald wordt, dat de misdadigers, die tegen den staat en de openbare orde misdoen, niet meer door 't hof der gezworenen berecht zullen worden. Van nu af aan kunnen de politieke misdadigers zonder vorm van proces veroordeeld worden. De doodstraf vereischt geen aanklagers meer!

terreurdaden der revolutionairen worden haast algemeen veroordeeld. 't Eenvoudige volk denkt met bijgeloovige vrees aan 'n straf van God. Zelfs de oppositiepartij der regeering huivert voor de te verwachten tegenmaatregelen, die aan alle hervormingen van den volksbevrijder een einde kunnen maken.

De verschillende aanslagen hebben hun doel niet bereikt. De weerklank, dien zij opwekken, is niet van dien aard, dat de regeering daardoor tot tegemoetkoming bereid zou zijn. De reactie wint terrein en de Czaar zelf begint aan 't nut van zijn hervormingen te twijfelen. Een soort vernoeidheid en ontgoocheling hebben 'n remmenden invloed op zijn hervormingsijver uit vroegere jaren.

Verouderd en diep geschokt schrijdt hij langs de kisten der soldaten, die den aanslag ten offer vielen. Zijn weerstand is gebroken. Hij besluit de revolutionairen met alle mogelijke middelen te bestrijden. De terreur moet en zal 'n einde nemen!

Dictatuur!

Op bevel van den Czaar wordt 'n commissie in 't leven geroepen, wier taak het is de openbare orde te beschermen. Aan 't hoofd daarvan wordt de vleugeladjutant graaf Loris-Melikow gesteld. Deze

Prinses Katharina Michailowna Dolgorukaja, die op 18 Juli 1880 in 't slot van Sarskoje Selo met Czaar Alexander II in een geheim huwelijk werd verenigd.

gaat, voorzien van dictatoriale volmachten, aan 't werk. Hij, de dappere veroveraar der Turksche vesting Kars en de succesvolle bestrijder van de pest-epidemie langs de Wolga-oeveren, weet zich aanstonds 't noodige respect te verschaffen.

Bij 't betreden van zijn huis, in 't middaguur, lost 'n terrorist op hem uit de onmiddellijke nabijheid drie revolverschoten, die in de zware pelsjas van den generaal blijven steken. Bliksemsnel werpt zich Loris-Melikow op zijn aanrander en slaat hem met 'n vuistslag neer. Hij geeft hem vervolgens eigenhandig over aan 'n gendarme, die ijlings komt toegesnel, en gaat kalm zijn woning binnen.

De koene daad wekt veel verwondering in de hoofdstad. Men hoopt, dat het dezen man, met 'n dergelijke vastberadenheid en energie, zal gelukken de rust in het land te herstellen.

De aanrander wordt onverbidde-lijk gestraft. Sinds 'n halve eeuw is te St. Petersburg geen enkele misdadiger in 't openbaar terechtgesteld. Thans wordt bekend gemaakt, dat de terrorist voor de oogen van 't volk zal worden geexecuteerd.

Zooals vroeger, ten tijde van Peter den Grooten, wordt de aanrander geboeid op 'n boerenkar

door de straten der hoofdstad gereden. Hij heeft 'n plakkaat op de borst hangen, waarop het toestroomende volk „staatsmisdadiger“ kan lezen. De galg is opgericht op 't Semenowsky-plein; waar de terechtstelling plaats vond.

Een geheim huwelijk

Alexander, de volksbevrijder, had nog maar weinig gelukkige oogenblikken beleefd. Een daarvan was de ontmoeting met prinses Katharina Michailowna Dolgorukaja. Steeds was hij nadien met bijzondere genegenheid aan haar blijven denken. Hij kende haar reeds, toen zij nog 'n klein kind was. Drieëntwintig jaar geleden, toen hij de manoeuvres bij St. Petersburg had bezocht, kwam zij hem tegemoet loopen, om hem, den Czaar van Rusland, met eigen oogen van nabij te zien. Deze ontmoeting zou 't latere lot van den Czaar bestemmen.

Prinses Dolgorukaja was 'n lieflijke, opvallend mooie vrouw. Zij bezat een bewonderenswaardigen tact om den afstand tusschen den keizer en haar persoon te bewaren.

De Czarina was gestorven. Op 'n keer, 't was in Juli 1880, deelde de Czaar zijn intiemsten vriend mede, dat hij besloten was de prinses te trouwen. Hij zag de verwondering en tegenspraak in de oogen van z'n ceremoniemeester, en vervolgde op koelen, haast dreigenden toon:

„Ik ben keizer en alleen ik ben ertoe gerechtigd critiek op mijn daden uit te oefenen!“

Op 18 Juli 1880 vond in 't slot van Sarskoje Selo in 't bijzijn van slechts enkele getuigen 't geheime huwelijk van Czaar Alexander II van Rusland met prinses Katharina Michailowna Dolgorukaja plaats.

Het gevolg weet aanvankelijk niet, welke rol de prinses aan 't Russische hof eigenlijk zal vervullen. De Czaar, die zich thans zeer gelukkig voelt, denkt er zelfs aan zich geheel uit de staatszaken terug te trekken en den troon over te geven aan z'n zoon Alexander. Voordat hij echter hiertoe overgaat, wil hij zijn echtgenoot, wie hij den titel van doorluchtigste vorstin Jurjewskaja verleend heeft, tot Czarina van Rusland kronen.

In 't rijk is het rustiger geworden. Graaf Loris-Melikow is er, door van den eenen kant de terreur te onderdrukken en van den anderen kant blijk te geven van liberale gezindheid, in geslaagd de orde in 't land te herstellen. Het gerucht had zich verspreid, dat nieuwe, groote hervormingen op til waren. Men wist zelfs te vertellen, dat de constitutie zou worden ingevoerd. Deze geruchten wekten in de

Het geheime orgaan van het revolutionaire comité, de „Narodnaya Wolja“ (De Volkswil), met de portretten van de terechtgestelde moordenaars van Czaar Alexander II, Sofia Perowkaja en Alexander Scheljaboff, en van den werper van de bom, Grinewitzki, die daarbij zelf eveneens gedood werd.

rijen van zoowel de reactionairen als die der revolutionairen misnoegen op. De reactiepartij, die zich om den troonopvolger had geschaard en poogde dezen te beïnvloeden, meende, dat het rijk door de op handen zijnde constitutie den ondergang tegemoet ging. De revolutionairen van hun kant vreesden met recht, dat 'n manifest van den Czaar over de invoering der constitutie den heerscher in de oogen van 't volk zou verheerlijken. En het lag niet in de bedoeling der revolutionairen 'n populaireren monarch te dulden! Hun doel werd daarom, de monarchie niet te steunen, maar onmogelijk te maken.

Loris-Melikow bevond zich in een moeilijke positie. De vleugel der absolutisten, onder leiding van Constantijn Pobjedonoszew, den leermeester van den troonopvolger, wist den Czaar te beïnvloeden. Van den anderen kant maakten de liberalen Loris-Melikow er een verwijt van, dat hij niet doortastend genoeg optrad, zij begonnen een perscampagne tegen den dictator en eischen positieve daden op 't gebied van zelfbestuur.

Loris-Melikow koos de zijde der liberalen. Hij wist den Czaar langzaam maar zeker te beïnvloeden, en Alexander, die eigenlijk wars was geworden van iedere hervorming, hechtte op 17 Februari 1881 zijn goedkeuring aan 't constitutie-ontwerp en ondertekende op 28 Februari 't manifest, dat den nieuwe staatshervorming aankondigde.

Gansch Rusland zag met spanning de komende hervormingen tegemoet. Het scheen, dat voor 't rijk een nieuwe tijd van rust

De vermoorde Czaar Alexander II op zijn doodsbed.

WAT ZOU PIETJE GEZEGD KUNNEN HEBBEN?

Wat kon Pietje daar nu op zeggen? Bedenk een goed antwoord voor Pietje, grappig of serieus, en zend het in. De woorden „V.S. pepermunt” moeten er in voorkomen.

De fijnste versnapering!

V.S. is de pepermunt, die het wint in smaak, kwaliteit, zuiverheid... in alles! Louter uit edele pepermunt-oliën en de bestekristal-suiker toebereid! Koop nu vooral het leuke 10 cents luxe-doesje V.S. maagpepermunt. Overheerlijk! In elk doesje een originele Luchtvaartfoto om te verzamelen. Spaar deze prachtige, actuele foto's. Tegen inzending van 5 postzegels à 5 ct. ontvangt U het daarbij behorende fraaie luchtvaart-album!

N.V. VANSLOOTEN, LEEUWARDEN.

KNALPRIJZEN! Voor het beste zinnetje!

Hier is weer een leuke, nieuwe opgaaf! Schrijf Pietje's gezegde op een velletje papier, vermeld duidelijk naam en adres. Uw brief frankeren met 5 cent en vóór 30 Oct. a.s. zenden aan N.V. Van Slooten, Afd. P.K., Leeuwarden. Ten teken dat U V.S.-verbruiker bent, insluiten 1 omslag van de 10 cents V.S.-rol of het cartonnetje dekseltje van het 10 cents luxe-doesje V.S. maagpepermunt. Uitslag van de wekelijkse hoofdprijzen wordt 11 Nov. a.s. in dit blad bekend gemaakt. De overige bekroonden ontvangen een aanschrijving. Ding mee, maar vlug!

IEDERE WEEK:

1e PRIJS: Het nieuwste Philips-Radiotoestel.

2e PRIJS: 1 Dames- of Heerenrijwiel of 1 Stofzuiger naar keuze.

Verder 10 Electrische Rijkswillampen en vele Verrassingsprijzen! Totaal 250 prijzen per week.

meer verdienen in de techniek?

Een beter betaalde betrekking kunt U verkrijgen, indien Uw prestaties meer waard worden. Routine alleen is geen reden om Uw werkkraacht beter te doen betalen... maak Uzelf bekwaam.

Studeer techniek thuis met

PBNA ARNHEM

BURGERLIJKE BOUWKUNDE, ARCHITECTUUR, MEUBEL- EN SCHILDERTECHN. Bouwk. Opzichter, Bouwkundig Tekenaar, Burgerbouwkundige, Architect, Techn. Ambtenaar Bouwtoezicht, Uitvoerder, Aannemer (grote en kleinere werken), N.O.-acten, Gezel en Meester, Meubeltekenaar, Binnenhuisarch.

dige, Betontechnicus, Statiscus, Wegentechnicus.

WERKTUIGBOUWKUNDE AUTO-, Vliegtuigtechn. Mach. constructeur, Werktuigbouwkundige, Staalconstructeur, Autotechnicus Vliegtuigtechnicus, Verwarmingstechnicus, Koeltechnicus, Monteur, Vliegtuigmecaniciën, Machinist, N.O.-acten, Meester en Gezel.

ELECTROTECHNIEK, RADIO-TELEVISIE. Electrotechn. Opzichter, Electrotechnicus, Radio-

technicus, Installateur, Monteur, Meterijker, Voorman Electr. Tractie, Dieselmachinist, N.O.-acten.

CHEMISCHE TECHNIEK Technisch Chemicus, Gas-technicus, Analyst, Algem. Scheikunde, Olie- en Veldindustrie, Textielindustrie.

SPECIALE EXAMENOPLEIDING Diploma's boekhouden, Acten Nijverheidsonderwijs, Machinisten-diploma's, Diploma's Meester en Gezel, Monteurs- en filters diploma's.

Vraag prosp. P

en voorspoed ging aanbreken. Maar deze tijd zou ook gekomen zijn zonder de terreurdaden van een groepje van haat vervulde fanatici!

27 Februari 1881

In de eerste helft van Februari 1881 riep 't bestuur der terroristengroep „Narodnaja Wolja” (De Volkswil) zijn leden bijeen voor 'n geheime vergadering. Tijdens deze bijeenkomst werd 't doodvonnis over den Czaar geveld.

't Was bekend geworden, dat Alexander op 1 Maart de traditionele wacht-parade zou bijwonen. Bovendien was bekend, dat de keizer de nauwe Sadowaja-straat zou passeeren en hierop werden de verdere plannen der terroristen gebouwd.

In genoemde straat werd een kaas-handel gehuurd en de samenzweerders begonnen met koortsachtige haast een tunnel te graven onder het straatdek. Dag en nacht brachten zij ongemerkt zakken zand uit den tunnel naar boven en schudden deze leeg in de nevenvertrekken van den kaaswinkel. Het zand werd in de tonnen gedaan, waarin gewoonlijk de kaas bewaard werd, zodat er voor 't oog niets ongewoons gebeurde.

't Plan was, dat de lading dynamiet, die in den tunnel werd aangelegd, zou ontploffen op 't oogenblik, dat 't rijtuig van den Czaar voorbij reed. Mocht de ontploffing niet op 't juiste oogenblik plaats vinden, dan zouden vier daartoe aangewezen terroristen van de hoeken der Sadowaja-straat bommen naar den keizer werpen. En als laatste middel, voor 't geval dat alles mocht mislukken, zou zich een terrorist, die speciaal daarvoor was uitgekozen, op den Czaar storten en hem met een dolk doorsteken.

Tot diep in den nacht werd door de terroristen op den vooravond van den beraamden aanslag in 't geheim aan de vervaardiging der bommen gewerkt. In de prille morgenuren waren de dynamiet-patronen geplaatst, de terroristen stonden op hun plek, alle voorbereidingen voor de afschuwelijke daad waren op minutieuze wijze getroffen.

De rit in den dood

Op 28 Februari, daags voor 't begin der Vasten, woonde Alexander de godsdienstoefening bij in de kapel van 't winterpaleis. Vroolijk gestemd zette hij zich daarna met vorstin Jurjewskaja aan 't ontbijt. Dit was een zijner gelukkigste dagen. Heden zou hij 't manifest onderteekenen, waarin 't volk de constitutie werd aangekondigd.

Graaf Loris-Melikow kon echter 't gevoel van vreugde, dat den Czaar bezield, niet deelen. Hij trachtte met opgewonden stem den keizer ervan af te houden zich naar de wacht-parade te begeven, omdat 'n aanslag op 't leven van Alexander werd voorbereid. De Czaar hoorde hem kalm aan. Ook de mededeeling, dat een der invloedrijkste terroristen gevangen was genomen, bracht hem niet van zijn voornemen af, terwijl de graaf juist na deze vangenneming zoo ongerust was geworden!

„Waarom zou ik er niet heengaan?” merkte de Czaar op. „Als 't lot heeft voorbestemd, dat ik het slachtoffer zal worden van een aanslag door de terroristen, dan zal geen enkele politiematregel zulks kunnen verhinderen.”

Loris-Melikow maakte geen verdere bezwaren de Czaar begon over 't manifest te spreken. Daarna onderteekende hij het stuk, waardoor volk en keizer nauwer met elkander zouden worden verbonden.

Den volgenden dag, 1 Maart 1881, verliet Alexander tegen één uur des middags in 'n gesloten rijtuig het win-

terpaleis. Zes Tersky-kozakken te paard en de zevende als koetsier begeleidden den Czaar op zijn tocht. Twee sleden, bemand met hooge politieambtenaren, sloten zich achter de groep aan.

De gezanten van Duitschland, Oostenrijk en Frankrijk woonden de parade bij. Zij zagen den Czaar even beheerscht en even beminnelijk als altijd. Na de parade begaf Alexander zich naar 't paleis van de grootvorstin weduwe Katharina Michailowna, waar de thee werd aangeboden. Om twee uur steeg hij weer in zijn rijtuig om naar 't winterpaleis terug te keeren.

Door 'n toeval passeerde de keizer de Sadowaja-straat echter niet. Hij reed langs 't Katharina-kanaal. Dit was dus buiten berekening der terroristen.

De weinige voorbijgangers zagen 't rijtuig van den Czaar het Michailowsky-slot naderen, 't zelfde slot, waarin ongeveer tachtig jaren geleden in dezelfde maand zijn grootvader Paul I door de garde vermoord werd.

Misschien dacht Alexander hier wel aan, toen hij 't slot passeerde... Eenige oogenblikken later steekt 'n in 't zwart gekleede vrouw haar hand omhoog. Zij zwaait met een witten zakdoek. Op die manier geeft de terroriste Sophie Perowskaja haar bevel. Plotse-ling komt op dit teeken 'n man in boerenkleeding op 't rijtuig toegestormd en werpt een voorwerp naar den naderenden wagen.

De straat trilt van de verschrikkelijke ontploffing. Het rijtuig van den Czaar is omhuld door 'n wolk van sneeuw en rook. Als deze wolk is opgetrokken, wacht den toegesnelden voorbijgangers een afschuwelijk schouwspel. Twee kozakken en 'n loopjongen, die juist op dat oogenblik de koets passeerde, liggen in 'n plas bloed op den grond. Daarnaast de verminkte overblijfselen der paarden.

De Czaar verlaat ijlings het rijtuig. Hij is ongedeerd. De bom was achter de koets ontploft. Intusschen hebben de politieambtenaren den jeugdigen bommenwerper vastgegrepen.

De commandant der lijfwacht spreekt den keizer opgewonden toe. Hij dringt er op aan, dat de keizer meteen weer in 't rijtuig stijgt, om de gevaarlijke plek te verlaten. De Czaar echter wil den terrorist, die slechts met geweld tegen de woede van 't volk beschermd kan worden, met eigen oogen zien.

Hij staat tegenover den aanrander. Hij kijkt hem doordringend aan. Dat is dus een van hen, die 't land in onrust houden en hem, den Czaar, een strijd op leven en dood hebben verklaard. En waarvoor eigenlijk? Alexander spreekt den man, die hem 'n oogenblik geleden wou vermoorden, toe en wijst betekenisvol op de lijken der kozakken. Vervolgens keert hij zich om en nadert de sleden.

Daar gaat plotseling de hand met den witten zakdoek ten tweeden male omhoog. Een man, die zonder 'n blijk van belangstelling tegen de borstwering langs 't kanaal stond geleund, dringt zich door 't volk en werpt den Czaar een bom voor de voeten.

Men snelt nabij. Alexander leeft nog. Hij ligt deernig verminkt in een plas bloed naast zijn stervenden moordenaar.

„Waar is mijn zoon?... Naar 't slot... daar wil ik sterven...”

Dit zijn de laatste woorden van den Czaar, die door 't volk bemind werd als de groote bevrijder. Men bracht hem over naar het slot, waar hij eenige uren later overleed.

De vrouw, die hij zoo zeer beminde en die hij tot Czarina had willen kronen, sloot hem voor eeuwig de oogen.

Wordt vervolgd

ALS DE ZWALUWEN HUISWAARTS KEEREN....

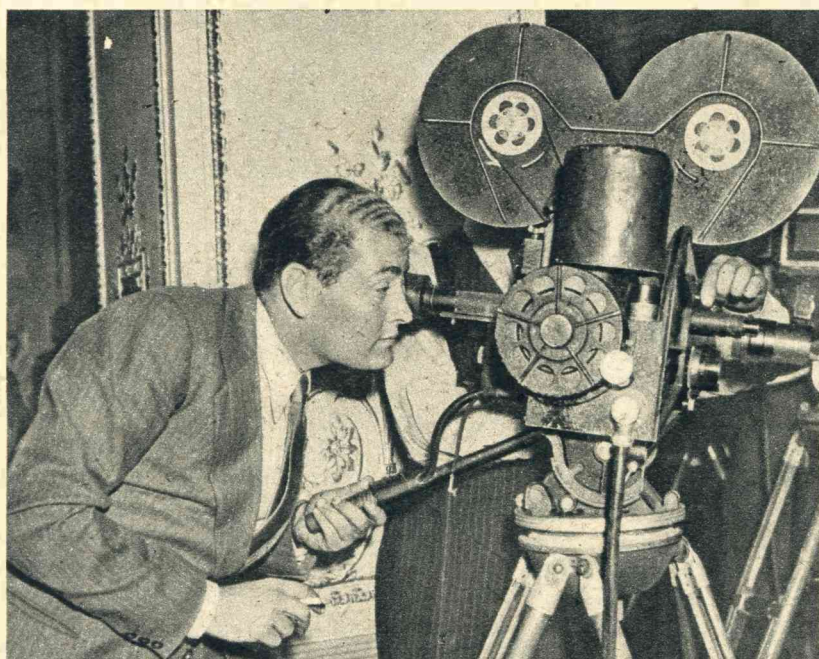

Van zomer- naar wintertijd. Deze zeven heeren, ambtenaren van de Londensche Arbeidsbureaux, hadden te zorgen dat 5178 klokken, ressorteerende onder deze afdeling, bij 't overgaan van den zomer naar den wintertijd werden gelijkgezet. Men ziet ze hier hun eigen „klokkie” synchroniseeren met de z.g. „moeder-klok”. Hun werk nam anderhalven dag in beslag: het gelijkzetten van 28 torenuurwerken viel hier ook onder.

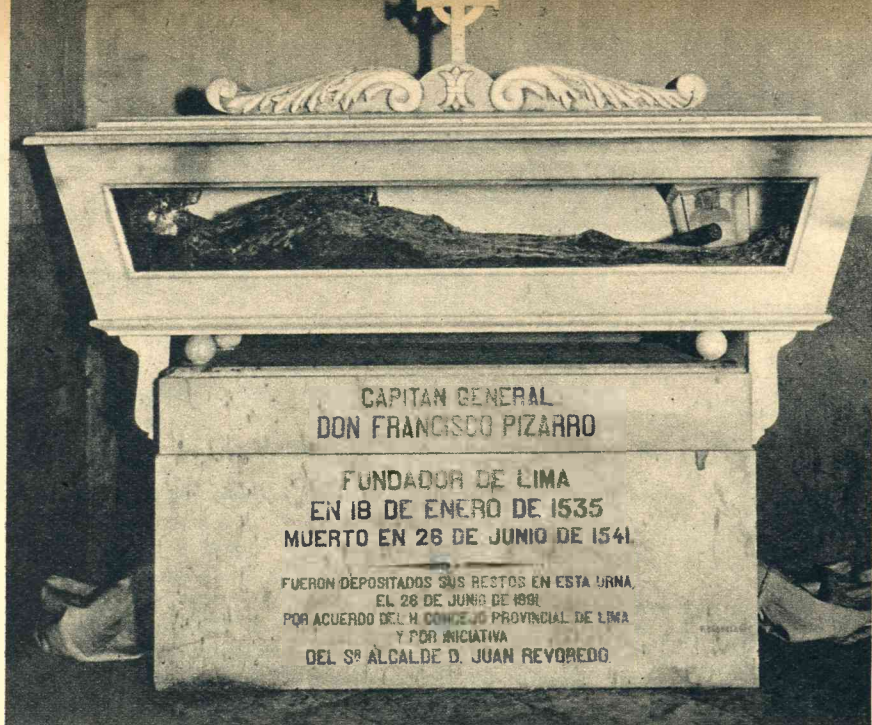
Een jeugdige variété-artiste, die zich miss Ruth Hasse noemt en in een Londensch variété optreedt in een nummer met reuzenslangen en jachtluipaarden (Sheetahs), neemt haar reuzenkatten nu en dan, waarschijnlijk tot niet geringe verbazing en schrik der Londenaars, voor een kleine wandeling mee de straat op.

★ VARIA ★

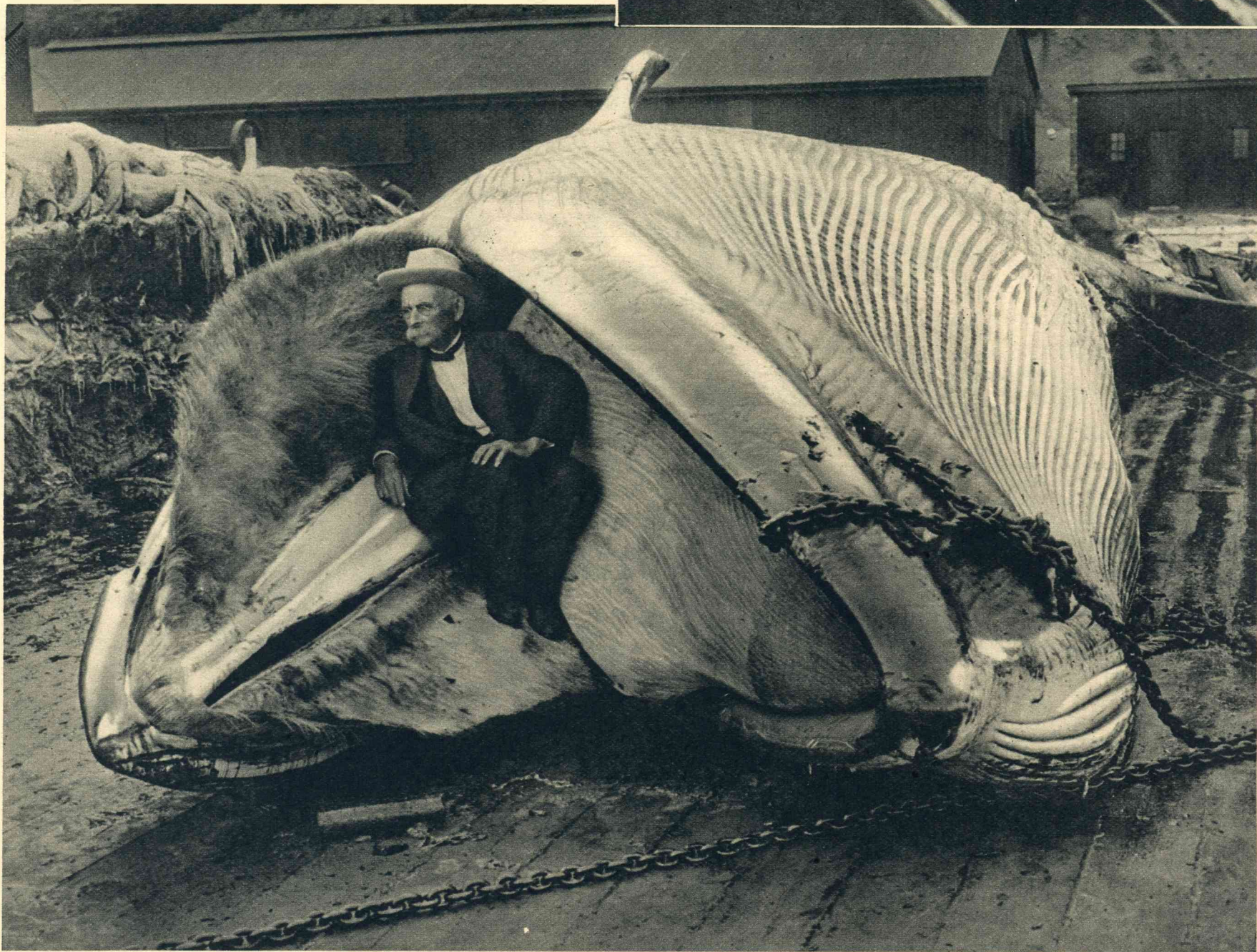
Zooals men zich herinneren zal uit de publicaties in de dagbladen van voor enkele weken, interesseert de oudste zoon van den Italiaanschen Duce, Vittorio Mussolini, zich in bijzondere mate voor de filmindustrie. Hij is zelfs president eener Italiaansche filmmaatschappij. In deze hoedanigheid brengt hij thans een bezoek aan het dollarland, en was onmiddellijk vol belangstelling voor de aldaar gebruikte apparaten. Men ziet hem hier in een der camera's een scène in de studio's bekijken.

In een der talrijke zij-kapellen van de grootste kathedraal van het westelijk halfrond, te Lima, rust 't stoffelijk overschot van den stichter van deze hoofdstad van Peru, den Spaanschen generaal Don Francisco Pizarro, die, zooals men weten zal, tijdens een maaltijd werd vermoord, door de vrienden van de door hem ter dood gebrachte slachtoffers.

Geen rashond, maar toch beroemd, is de op de rechtsche foto afgebeelde Londensche hond „Scruffy”, voor drie jaren door een dierenvriend gered uit een Londensch hondenasiel, waar hij moest worden afgemaakt. Het dier is namelijk zeer intelligent, en vervulde reeds allerlei rollen in dierenfilms, waardoor hij tevens de bestbetaalde en meestberoemde hond werd in Engeland. Men ziet het typische beest hier op het kantoor van den uitgever, die het naar hem genoemde boek exploiteert.

„Toen Jonas in den walvisch zat. . .” Het beroemde beest uit den Bijbel, in den buik waarvan de profeet Jonas terecht kwam, zal wel een andere visch zijn geweest dan onze gewone walvisch, aangezien, zooals uit deze foto duidelijk blijkt, door het keelgat nooit een man zou kunnen worden verzwolgen. Zooals bekend mag heeten voeden walvissen zich uitsluitend met kleine, doch voedselrijke crustaceën, welke in dichte scholen zwermen door de oceanen.

EEN SPORTIEF GARNITUURTJE

Dit aardige sportieve hoedje met het bijpassende sjaaltje is bijzonder geschikt voor jonge meisjes om bij een sportmantel of een gebreide deux-pièces te dragen.

Als materiaal heeft men nodig: 150 gram roode en 50 gram blauwe zephirwol (3 draads). De werkdraad wordt dubbel genomen. Verder heeft men nog wat leton nodig om het hoedje steviger te maken. Men haakt met een haaknaald nr. 3.

HOEDJE

Dit wordt gehaakt volgens een hoofdwijdte van 54-56 cm. Het bestaat uit drie deelen: de bovenste ronding voor op het hoofd: een reep van 11 cm. voor de zijkanen en den rand, die omgebogen wordt.

De bovenste ronding wordt in vasten gehaakt waarvoor men begint met 5 lossen, die men tot een ring vormt. In dezen ring 8 vasten haken en bij alle volgende toeren onregelmatig meerderen tot dit gedeelte een doorsnede heeft van 12 cm.

Rechte reep. Men haakt een rij lossen, die, in de rondte gelegd, even groot is als de omtrek van de bovenste ronding. In iederen steek wordt 1 vaste gehaakt.

2e toer: (voorkant van het werk) in de eerste 3 vasten telkens weer 1 vaste haken; * in de volgende vaste 1 stokje; in de volgende 3 vasten telkens 1 vaste. Vanaf * herhalen.

Deze en alle volgende toeren telkens met 3 lossen omkeeren.

3e toer: (achterkant van het werk) in iedere vaste en in ieder stokje telkens 1 vaste haken.

4e toer: in de eerste vier vasten telkens 1 vaste haken; * 1 reliëfstokje waarvoor men als volgt werkt: men slaat den werkdraad van achteren naar voren om de haaknaald, steekt met de haaknaald van rechts naar links onder 't stokje van den 2en toer door zoodat het stokje op de haaknaald ligt, haalt den werkdraad als lusje door, trekt dit lusje hoog op

en haakt daarna het aldus gevormde reliëfstokje zooals een gewoon stokje af. In de volgende 4 vasten telkens 1 vaste haken.

5e, 7e, 9e en 11e toer: als de 3e toer.

6e, 8e, 10e toer: als de 4e toer (de reliëfstokjes worden hier om de st. van den 4en enz. toer gehaakt).

12e toer: * 5 vasten, 1 reliëfstokje. Vanaf * herhalen.

13, 15e, 17e, 19e, 21e toer: als de 3e toer.

14e en 16e toer: als de 12e toer.

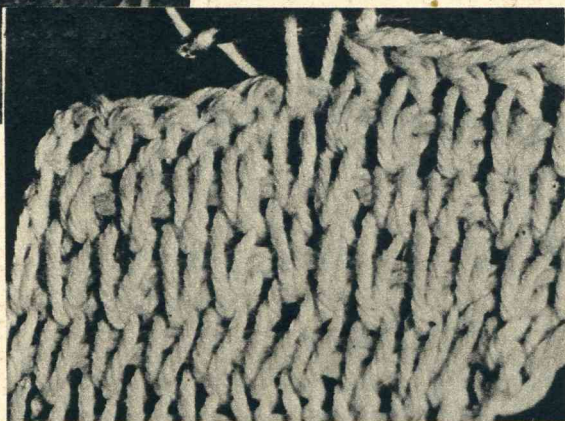
18e en 20e toer: * 6 vasten,

1 reliëfstokje. Vanaf * herhalen.

De reep, die nu plm. 11 cm. hoog is wordt langs de beide smalle zijden op den verkeerden kant aan elkaar genaaid en daarna verbonden aan het bovenste gedeelte door middel van vasten.

De rand. Deze loopt van het eene naar het andere oor en wordt meteen aan den opstaanden rand vast gehaakt. Men haakt dezen rand in vasten-toeren. Om een goed model te krijgen haakt men meteen een draadje leton mee.

De breedte van den rand is 5 cm. Om den rand steeds grooter te krijgen worden hier en daar op onregelmatige afstan-

den steken gemeerderd. De buitenste rand wordt nog weer afzonderlijk met 1 toer vasten omgehaakt.

De strik, die het hoedje siert, bestaat uit een koordje, dat gedraaid werd van een lossenrijtje. Dit lossenrijtje haakt men met een 16-dubbelen draad.

SJAAL

Deze is 11 cm. breed en 95 cm. lang. De sjaal wordt met de roode wol gehaakt, behalve de strepen, die donkerblauw worden.

De werkdraad wordt dubbel genomen. Men haakt met de roode wol 22 lossen ter breedte van 15 cm.

1e toer: in iedere losse een langgerekt stokje haken.

2e toer: in het 1e stokje van den vorigen toer 2 langgerekte stokjes haken en in alle volgende stokjes van den vorigen toer telkens 1 langgerekt stokje haken. Op het einde van den toer 1 stokje van den vorigen toer overslaan. Met 3 lossen omkeeren. De stokjes worden niet — zooals men dat gewoonlijk doet — in de beide horizontaal liggende lusjes van de stokjes van den vorigen toer ingestoken, maar in de beide langgerekte verticale lussen van het stokje van den vorigen toer.

3e toer: 1 stokje overslaan; in de volgende stokjes telkens 1 langgerekt stokje haken.

In het laatste stokje haakt men 2 stokjes. Met 3 lossen omkeeren.

Den 2en-3en toer telkens herhalen. De indeeling der kleuren is als volgt: 1e-9e toer: rood; 10e-11e toer: blauw; 12e-15e toer: rood; 16e-17e toer: blauw.

Het middenstuk wordt rood; het andere uiteinde wordt als het eerste. Ten slotte de uiteinden met donkerblauwe franjes afwerken.

Een nieuw herfstmodelletje

GEHAAKTE DAMESPULLOVER

ZONDER MOUWEN

(88 cm. BOVENWIJDTE)

Bij een sportblouse, die men voor dit seizoen veel van een of andere effen jersey-stof ziet dragen, komt zulk een mouwloze pullover ons al buitengewoon goed van pas.

Als materiaal heeft men nodig: 100 gram citroengele en 100 gram witte dikke vierdraadswol en een haaknaald nr. 2.

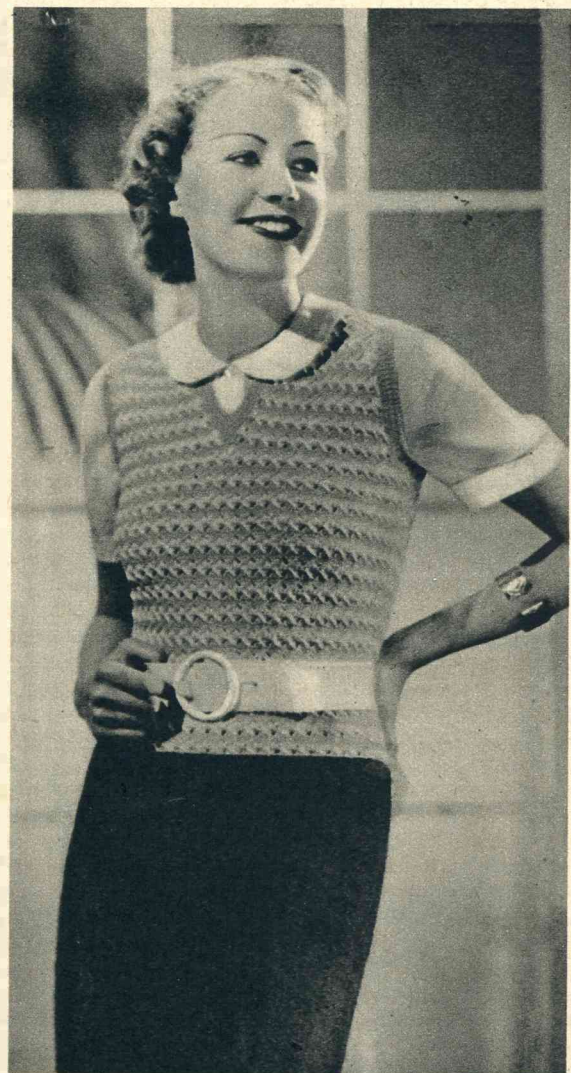
Voorpand en rugpand worden ieder afzonderlijk gehaakt in heen- en teruggaande toeren. Men begint onderaan bij het voorpand met een opzetrand van 102 lossen (geel) en haakt volgens het grondpatroontje:

1e toer (geel): telkens 1 st. (stokje) in op 6 na de laatste en de 2 volgende lossen; dan telkens 1 losse en 1 stokje in de 2e-4e volgende losse; ten slotte 1 losse en 1 stokje in de laatste losse. De draad blijft hangen, men keert om en haakt:

2e toer (wit): 1 vaste in het st. van den rand; dan aan den verkeerden kant in de losse van den opzetrand na het eerste groepje, dat uit 3 stokjes bestaat, een langgerekt st. haken, dat schuin over het stokjesgroepje komt te liggen; * telkens 1 vaste in de 3 st. van dit groepje; 1 langgerekt stokje aan den verkeerden kant in de losse van den opzetrand, die na het volgende stokjesgroepje komt. Vanaf * herhalen. Op het einde van den toer na de vasten in het laatste groepje nog telkens 1 vaste in de beide volgende lossen.

3e toer (wit): met 4 lossen omkeeren; telkens 1 stokje boven de 3 vasten, die boven het 1e stokjesgroepje liggen; dan telkens het volgende schuine stokje met 1 losse overslaan; telkens 1 st. in de 3 volgende vasten; den toer eindigen met 1 st. in de kantlus; omkeeren.

4e toer (geel): telkens 1 vaste in het stokje van

den rand, in de volgende losse en in de 3 stokjes van het 1e groepje; omkeeren, * een langgerekte st. terug werken en wel in den kop van het schuinliggende stokje van den vorigen toer, zoodat er twee schuinliggende stokjes, die naar den tegenovergestelden kant wijzen, boven elkaar komen te liggen; omkeeren, weer vasten in de volgende losse en in de 3 st. van den vorigen toer; omkeeren en vanaf * herhalen.

Ten slotte na het laatste, gele, schuine stokje nogmaals omkeeren en 1 vaste in de 2e volgende losse haken.

5e toer (geel): als de 3e toer.

Nu telkens den 2en-5en toer herhalen waarbij nu in toer 2 de langgerekte stokjes boven de gele, schuine st. komen te liggen.

Voor het meerderen aan weerszijden wordt bij den 26en toer en nog 7 x bij iederen 4en volgenden toer aan weerszijden 1 steek gemeerd.

Bij den 57en toer wordt het werk voor den hals verdeeld en haakt men eerst het linkergedeelte af. Voor het armsgat worden bij het begin van den toer 10 steken met kettingsteken overgeslagen, dan volgens grondpatroon boven de 47 volgende steken haken en omkeeren.

Bij de volgende toeren wordt voor den hals 8 x bij iederen 2en toer en 6 x bij iederen 4en toer 1 steek geminderd, terwijl men voor het armsgat 8 x bij iederen 3en toer 1 steek mindert.

Na de laatste mindering bij den hals heeft men nog 25 steken over. Nu schuimt men de schouders af door, bij het armsgat te beginnen, telkens 5 steken te minderen. Dit doet men door bij de heengaande toeren in deze steken kettingsteken te haken en in de teruggaande toeren door deze steken te laten staan. De rechterhelft wordt op dezelfde wijze, maar dan tegengesteld, afgehaakt.

Het rugpand haakt men op dezelfde wijze, maar dan zonder halsuitsnijding. Nadat men hier de armsgaten gehaakt heeft, haakt men boven een breedte van 79 steken nog 10 toeren tot aan de schouders. Deze schuimt men weer af, zooals boven werd beschreven.

Dan de naden verbinden en langs hals en armsgaten gele strookjes haken, die uit 6 toeren vasten bestaan. Bij den hals slaat men hierbij in het midden (vóór) telkens 2 steken, bij de schouder-naden telkens 1 steek, over.

CORRESPONDENTIE

Verzoeken genoteerd van: Mevr. C. K. te Den Haag; Mej. E. de L. te Delft; Mej. P. te Den Haag; Mevr. C. te Kerk-rade.

C. B. te Oosterland. Dat uw vos uitvalt is vermoedelijk een bewijs, dat de mot er in zit. Wendt u zich tot een vertrouwd bontwerker. Misschien is er nog iets aan te doen.

Mevr. v. E. te Amsterdam. U dient er bij het koffiezetten op te letten, dat u een kurkje of een propje papier in de tuit stopt, dit om te voorkomen, dat het heerlijke aroma van de koffie verloren gaat.

Mej. P. J. Gr. te Wassenaar. Wij raden u aan, de vetvlekken in de zijden das flink te bestrooien met wat talkpoeder of krijt, en dit er b.v. een nacht op te laten zitten. Het vet zal dan wel in het poeder getrokken zijn, dat u er zorgvuldig afborstelt. Helpt dit middel onvoldoende, dan kunt u nog gebruik maken van een weinig tetra of benzine, echter vooral niet te veel, daar anders gemakkelijk kringen ontstaan.

Wat uw andere vraag betreft, wendt

u zich tot uw leverancier. Deze zal ongetwijfeld wel een geschikt reinigingsmiddel hebben. Een bepaald merk of adres mogen wij u hier niet aanbevelen.

Mevr. C. van L. te Schiedam. Het recept voor het inmaken van zuurkool is als volgt:

Zes witte koolen, twee savoyekoolen, 15 gram zwarte peperkorrels, 100 gram zout.

Snijd de koolen in vieren en schaaft ze in fijne, dunne reepjes met een scherp mes of een koolschaaf.

Maak een Keulschen pot of houten vaatje goed schoon door hem eenige malen met heet sodawater uit te waschen en daarna met warm en ten slotte met koud water na te spoelen.

Doe een laag kool in den pot, strooi hier wat zout en eenige peperkorrels op en kneed kool en zout zoo lang door elkaar tot er pekkel wordt gevormd.

Leg dan weer een laag kool in den pot, strooi er weer wat zout en peperkorrels op, kneed weer tot er pekkel gevormd wordt en ga hiermee door tot alle kool is gebruikt.

Bedek de bovenste laag met een schoon, wit katoenen doekje, leg hier een schoon geboend plankje op en op het plankje een zwaren steen.

Zet den pot op een koele, droge plaats, kijk de eerste weken zoo af en toe of er geen schimmel gevormd wordt en wasch, zoo dit het geval mocht zijn, het doekje uit, stamp de kool opnieuw goed aan en leg het doekje er weer bovenop. Gebruik de zuurkool na plm. zes weken.

Aan alle abonne's. Wij maken alle abonne's er nogmaals op attent, dat het niet mogelijk is ons toegezonden vragen reeds in het nummer van dezelfde of de volgende week te beantwoorden. Verlangen zij dus spoedig antwoord, dan gelieven zij een postzegel voor rechtstreeksche beantwoording per brief in te sluiten. Vragen dienen steeds vergezeld te gaan van volledigen naam en adres.

Tot slot maken wij er nog op attent, dat wij vragen op medisch gebied niet kunnen beantwoorden.

Wat zullen we eten?

- Zondag: Groentesoep. Haas. Appelmoes. Aardappelen. Schuimomelet.
- Maandag: Hazepeper. Roodekool. Aardappelen. Broodpap.
- Dinsdag: Gekookt spek. Stampot van zuurkool. Griesmeel met bessensap.
- Woensdag: Bruine-boonensoep. Varkenslapjes. Andijvie. Aardappelen. Fruit.
- Donderdag: Gehakt. Spitskool. Aardappelen. Drie in de pan.
- Vrijdag: Gebakken schol. Worteltjes. Aardappelen. Rijst met krenten.
- Zaterdag: Spiegeleieren. Sla. Aardappelen. Custard.

Rode en ruwe handen worden zacht en blank door:
KALODERMA-GELÉE
het speciale middel ter verzorging der handen

F. WOLFF & SOHN · KARLSRUHE

VERPLEEGSTER KON VOETEN NIET OP DEN GROND ZETTEN

★
Nu bevrijd van
rheumatische
pijn
★

Het volgende schrijft ons Zr. M. F. te W.:

„Ik begon Kruschen Salts te nemen na een hevigen aanval van rheumatische pijn in beide knieën. Het was zoo erg dat ik drie weken lang zelfs mijn voeten niet op den grond kon zetten, en 's nachts was de pijn bijna niet te verdragen. Mijn knieën kraakten van stijfheid, en ook mijn humeur werd beneden peil. Ik begon met Kruschen Salts en hield vol. Het eerste wat ik opmerkte was verbetering, totdat tenslotte mijn rheumatische pijnen geheel verdwenen, en mijn knieën weer soepel werden. Ik ben een vrouw van 50 en moet mijn kost verdienen met verplegen in een gesticht, en ik doe nu zonder eenige moeite precies hetzelfde werk als vrouwen half zoo oud als ik. U kunt dus trotsch zijn op de voordeelen van Kruschen Salts.“

(Origineele brief ter inzage.)

De voortreffelijke eigenschappen van Kruschen Salts, die het ontleent aan de zes minerale zouten, welke het bevat, kunnen niet genoeg herhaald worden.

Deze zouten sporen Uw afvoerorganen aan tot betere, meer intensieve werking. Het gevolg hiervan is dat de afvalstoffen weer snel en geregeld uit het lichaam worden verwijderd, zoodat er geen ophooping kan ontstaan van schadelijke stoffen, o.a. van het urinezuur, dat in vele gevallen de rheumatische pijnen veroorzaakt. Hierdoor wordt Uw bloed gezuiverd en Uw rheumatische pijnen zullen geleidelijk verminderen om tenslotte geheel te verdwijnen.

KRUSCHEN
SALTS

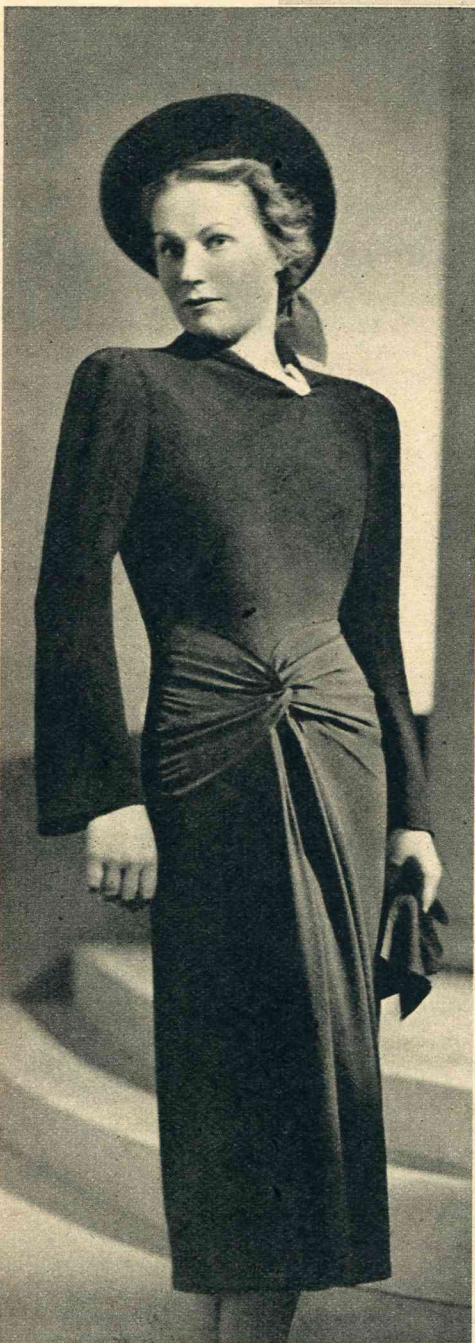
is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f 0.40, f 0.75 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Let op, dat op het etiket op de fles, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij, Amsterdam, voorkomt.

DAT DOEN WE NIET

Foto rechts: 'n Mantel van ocelot kan heel sportief en vlot staan, maar we wagen er ons zeer beslist niet aan, als we niet meerdere bontjassen in onze kast hebben hangen.

Uit deze japon blijkt een bijzondere voorliefde voor draperieën midden-voor, die vrijwel geen enkel figuur ten goede komen en zelfs vele overlsanke mannequins uitgesproken leelijk kleeden.

Parijs brengt nog een enkele casaque, die echter zóó lang is, dat we het idee krijgen van een overrok. De niet-lange vrouw zal haar silhouet zéker niet op deze wijze verkorten.

Pailletten, borduursels en kralengarneering versieren menig corsage. Groote motieven zijn echter gewoonlijk uit den booze.

Velen zijn gedwongen om dagelijks door regen en wind te fietsen en dus nemen zij géén villhoedje, dat het kapsel onbeschermd laat. Liever iets minder modern dan het risico te loopen dat het kapsel heel den dag in wanorde is.

Vlotte Najaarspakjes

706a. Mantelcostuum van diagonaal, sjaalkraag van opossum, sluiting met één knoop; rok: zijbiezen met plooiën. Benodigde stof: 3 m. à 140 cm. breed. Verkrijgbaar in de maten 42, 44, 46, 48.

731a. Driekwart mantelcostuum van zwarte stof, twee rijen knopen, kraag en revers van bont. Benodigde stof: 3.50 m. à 140 cm. breed. Verkrijgbaar in de maten 46, 48, 50, 52.

804a. Tailleurcostuum, vest van fluweel, rug met rugstuk, rok met plooi middenvoor. Benodigde stof: 3 m. à 140 cm. breed. Verkrijgbaar in de maten 40, 42, 44, 46.

811a. Mantelcostuum van wollen stof, hoog gesloten, sluiting met twee rijen knopen, dubbele bontkraag, rok met plooiën. Benodigde stof: 3.75 m. à 140 cm. breed. Verkrijgbaar in de maten 40, 42, 44, 46.

706a

731a

804a

811a

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modealbum „Winterweelde”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjasjes en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postzegels of in postzegels (s.v.p. niet van 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA” — NASSAUPEL 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor bestelkosten verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

MELK, EEN KOSTELIJK ZUIVELPRODUCT

De natuur heeft ons in melk een voedsel gegeven, dat slechts moeilijk door een ander, gelijkwaardig product kan worden vervangen.

Voor al onze opgroeiende, schoolgaande jeugd is het beslist noodzakelijk dat zij goed voedsel tot zich neemt en niets is beter voor uw kinderen dan melk, hetzij deze als vloeistof of wel in vasten vorm — en hier denken wij vooral aan pap, puddingen en tal van andere toetjes — wordt gegeven.

Totdat kinderen den leeftijd van veertien jaar hebben bereikt, is het verstandig hun iederen dag tenminste een kwart liter melk te laten drinken. Deze hoeveelheid bevat de kostbare bouwstoffen, als phosphor en calcium, die zoo noodzakelijk zijn voor een goed gebit en een goed beenderenstelsel. Daarbij wordt door het gebruik van melk een flinke dosis eiwitstoffen aan het lichaam toegevoerd, die ook alweer den normalen lichaams groei onzer kinderen ten goede komen.

Houden uw kinderen niet van melk en

leggen zij telkens weer opnieuw een merkbaaren tegenzin aan den dag, wanneer u ze een glas of beker met melk vóórzet? Wel, dan zorgt u, dat zij toch iederen dag een bepaalde hoeveelheid van dit kostelijkste en voedzaamste aller producten tot zich nemen en dit kan op een zeer handige manier gebeuren door n.l. de melk in pap, puddingen, vlaas en allerlei andere schoteltjes te verwerken.

Maar weinig kinderen, die niet dol zijn op een heerlijken pudding of vla of een smakelijk bordje pap en u zult zien dat de dagelijksche portie melk er op deze wijze „in gaat”!

Een bijzonder lekker hapje voor onze kinderen vormt ook een dagelijksch bordje Corn Flakes of geroosterde graanvlokken, die, uit het pak geschud, met koude melk en suiker worden gegeten. Een groot voordeeltje, die koude melk, want u hebt niets warm te maken en bent dus in een ommezientje van tijd met het ontbijt of toetje van uw kinderen gereed!

GRATIS TER KENNISMAKING!

Monstertubes Pond's Vanishing en Cold Cream en monsters der 5 tinten Pond's Poeder na inzending van 10 ct. in postzegels voor kosten van verzending aan Pond's Extract Co., Afd. 1310, Amsterdam.

Naam Adres

189

GOED GEMUTST?

NATUURLIJK BEN IK DAT! WANT IN LUX GEWASSEN KLEERTJES ZITTEN HEERLIJK!

Moeder zorgt goed voor haar baby. Ze wast al zijn kleine wolletjes in Lux. Want zij weet, dat in een Lux sopje al de babykleertjes mooi zacht blijven en de tere kinderhuid nooit

pijnlijk zullen aandoen. En... Moeder is zuinig. Daarom koopt zij Lux altijd in het reuzenpak! Ook weet zij wat voor leuke dingen zij voor de Lux geschenkenbons kan krijgen.

Standaardpak 12½ ct.

Reuzenpak 25 ct.

LX. 64-0101A

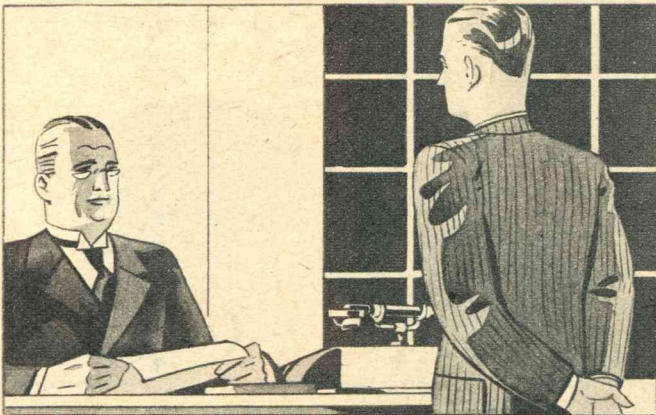
BOVENDIEN BEVAT ELK PAK EEN FRAAI BREIPATROON EN DAN NOG EEN WAARDEVOLLE GESCHENKENBON

Tegen Griep en Keelpijn

Formamint beschermt U tegen infecties uit de lucht. Geef ook Uw kinderen geregeld een Formamint-tablet voor het naar school gaan.

FORMAMINT

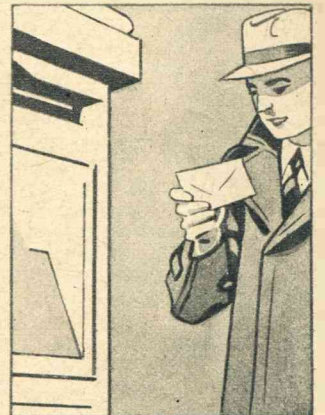
KENNIS VERWERVEN OM EEN GOEDE TOEKOMST TE VEROVEREN!

„Vier jaar doe ik hier nu boodschappen, mijnheer, en af en toe help ik in de winkel. Maar heb ik hier wel vooruitzichten?”

„Daarvoor zou je handelskennis en vakkennis moeten hebben. Dat moet je leren. Schrijf eens naar de A.S.S.O. om een geschikte cursus.”

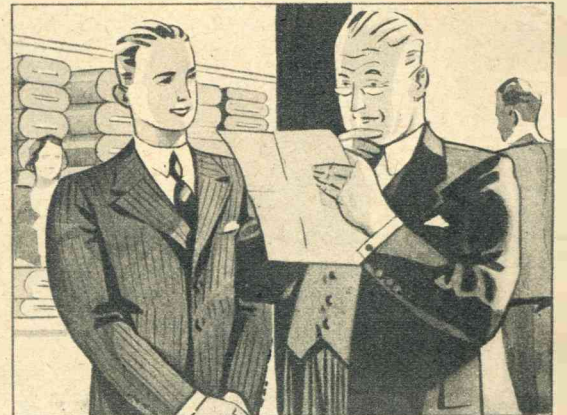
Een brief om inlichtingen wordt direct gepost.

Het A.S.S.O.-prospectus bevat alles over de cursussen, die verkoopkunde, warenkennis, handelskennis, boekhouden, correspondentie en handelsrecht behandelen.

Ledige uren zijn nu gevuld met interessante studie. Al heel snel brengt de A.S.S.O.-cursus hem de nodige kennis bij.

„Gefeliciteerd met dit officiële vakbrevet! Nu heb je de kennis om promotie te maken en in het vak vooruit te komen! Dat brevet kan je ook te pas komen met het oog op de nieuwe wet betreffende vestigingseisen voor de middenstand.”

U bent misschien niet helemaal met Uw werkring tevreden en U mist de kennis om promotie te maken? Spiegel U dan aan de A.S.S.O.-cursisten en volg hun voorbeeld. Zij verwierven in hun vrije tijd allerlei vakkennis en ontwikkeling en zo kwamen zij vooruit, omdat goed onderlegde mensen in elke werkring een streepje vóór hebben. En al hebt U alleen de lagere school bezocht, tóch kunt U alles leren, wat U ter positieverbetering nodig hebt! Begin als volgt: raadpleeg onderstaande cursussenlijst. Wat zoudt U daarvan willen worden of leren? Overleg dat bij Uzelf en deel het ons mee, door middel van onderstaande bon, in gesloten enveloppe, gefrankeerd met 5 cent, of per brief. Dat kost U 5 cent porto, maar U krijgt dan gratis de meest volledige gegevens over een studie, waarmee U zich tal van toekomstmogelijkheden kunt scheppen. Laat hier geen gras over groeien, handel direct!

A.S.S.O.-cursussen zijn duidelijk en gemakkelijk. Het lesgeld is laag en alle boeken, atlassen, tekenbehoefden enz. ontvangt U GRATIS!

A-cursussen voor heren: kommies, politie-diploma, marechaussee, militaire politie, leerling-verpleger, besteller, hulpkeurmeester (voor slagers), keurmeester van waren, verkoper (algemeen, textielbranche, kruideniersbranche), warenkennis, filiaalhouder, etaleur, modern reclameschrift, reiziger, administrateur, notaris-klerk, makelaar-taxateur, inspecteur verzekeringsmij, varia-verzekering, directeur van een woning- en assurantiebureau.

Voor dames: leerling-verpleegster, verkoopster (algemeen, textielbranche, kruideniersbranche), warenkennis, filiaalhoudster, etaleuse, modern reclameschrift, reizigster, privé-secretaresse, kinderverzorgster, kinderjuffrouw, assistente bij een dokter of tandarts.

B-cursussen: voor dames en heren: praktijkdiploma boekhouden (dubbelboekhouden), handelskennis, handelsrecht, statistiek, handelsrekenen, boekhouddiploma's „Mercurius” en „Vereniging van Leraren”, Ned. Taal, Frans, Duits, Engels; Nederlandse, Franse, Duitse en Engelse handelscorrespondentie, stenografie (systeem „Groot”), spreken in het openbaar, rekenen, meetkunde, aardrijkskunde, alg. ontwikkeling, belastingrecht, belastingconsulent, handschriftverbetering, beschavingsleer (goede omgangsvormen), eerste hulp bij ongelukken.

C-cursussen: reclame-tekenaar, bouwkundig-tekenaar, machine-tekenaar, electrotechnisch-tekenaar, scheepsbouwkundig-tekenaar, meubeltekenaar, chauffeur-monteur, autotechniek, auto-expert (voor verzekeringsinspecteur en taxateur), auto-dieselmonteur, electriciën, electrotechniek, sterkstroommonteur, diploma V.E.V., zwakstroommonteur, diploma V.E.V., lijnwerker-telegrafist, erkend installateur, diploma V.E.H.I., radio-monteur, radiotechniek, lasser, lasstechniek, machinist (voor stroom-, motor- en electrisch bedrijf, voor de officiële diploma's land- en scheepsmachinist), koeltechniek, vliegtuigmecaniciën, vliegtuigtechniek, verwarmingsmonteur, verwarmingsinstallateur, smid-bankwerker, constructie-bankwerker, erkend gasfitter, erkend waterfitter, loodgieter, aspirant bouwkundig-opzichter, bouwkundig-opzichter, betonbouw, wegenbouw, filmopérateur, fabrieksbedrijfsleider, enz.

ASSO

INSTITUUT VOOR SCHRIFTELIJK ONDERWIJS

Dir. J. van der Bij, Hoofdonderwijzer

NIJUEPLEIN 31, BIJ HET STATION, ARNHEM

BON. Ik verzoek, zonder enige verplichting, inlichtingen omtrent de cursus voor

Naam

Straat en nummer

Woonplaats

Leeftijd